

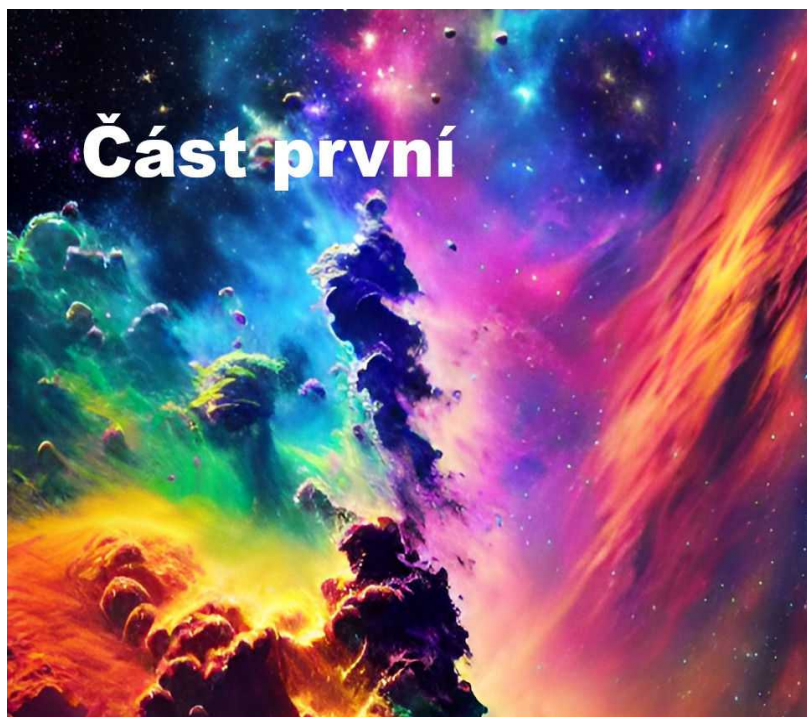
ALHEXTH

ALHEXTH

Al.hexth

2024

1 - Rozpačitý úvod

Seděl jsem tehdy v jednom z horních pater odpočinkového areálu Gopaz, obklopeného malebným exteriérem. Z mé terasy se dalo dohlédnout od hor, pokrytých bělostným sněhem nalevo, až ke zlatým plážím na břehu azurového moře napravo. Ačkoli i počasí bylo super (děšť byl naprogramován na noc) nic z toho jsem nevnímal.

V očích se mi totiž zrovna promítal gip, a v něm něco co mě rozhodně netěšilo.

Jo moment. Možná čtete můj přepsaný deník, a přitom nejste z Lastakarie. Aha. Takže, gip (globální informační pole) je takový náš videotelefon. Akorát v hlavě. Vidíte, slyšíte, ale odehrává se to jen ve vašem mozku. Dříve to byl siv, což bylo to samé, akorát méně dokonalé. Teď se například dají přenášet i emoce. A mně se právě před očima odvíjelo neveselé loučení s Amabilinkou z Koblaku. Její láska holt tu hromadu srků (světelných roků) které nás dělily, nakonec nevydržela. Zažili jsme spolu několik nádherných výletů, v návalu euforie skvělého porozumění si naplánovali zářnou budoucnost, ale člověk míní a Lepton mění.

Jo, hochu, dostals kopačky, povzdychl jsem nad sebou. „Odpověď: je mi to líto, ale velmi oceňuji vše krásné co jsme zažili i to, že mi dokážeš upřímně říci o svém odchodu. Kéž tě Lepton vede k lepší budoucnosti než jsme měli v plánu. Odeslat,“ pomyslel jsem si a gip jen blikl jako že už je to. Naposledy jsem se zadíval do jejích překrásných očí, a další myšlenkou smazal celou zprávu. Prohlédl jsem si historii komunikačního vlákna, vyzobal z něj pár pěkných úseků, uložil je do vzpomínek a zbytek také šel ke všem čertům. Hotovo.

Nádherná venkovní scenérie se mě hned chtěla zmocnit, ale nějak jsem na ni neměl náladu. Přestala se mi líbit. Vida jak s člověkem zacloumá krach vztahu. Nebude jednoduché se toho pocitu trpkosti zbavit.

Vstal jsem. Topit se v lítosti můžu i někde kde to je levnější.

Než jsem projel areálem dolů, zrušil jsem rezervaci pro nás dva. Při průchodu recepcí mi gip blikl abych věděl že je vše vyrovnáno, načež jsem vyšel ven.

Ano, vyšel. Už tehdy nás nebylo moc, kdo provozoval tu směšnou činnost nazývanou chůze. Jistěže ji každý ovládal, stejně jako její rychlejší podobu zvanou klus či ještě rychlejší s názvem běh – však je to součást klasické výuky - ale kdekdo už gmastil. Pro jinoplanetáky: to je přemísťování pomocí gravitačního pohybového aparátu. Ale ne, zapomeňte na korzety, opasky nebo sedmimílové boty. Gmast je maličký implantát, plně kompatibilní s tělem hostitele. Dříve jen unitypové, ale dnes už se s ním u nás rodí naprostá většina populace. Co? Neznáte unitypy? Ale to už si děláte legraci. To jsou přece ti, kdož od narození mixují organiku s anorganikou tak fantasticky, až všichni kolem jen bezmocně žasnou.

Takže zatímco kolem mě nenuceně gmastili jiní hosté, šel jsem krok za krokem ke svému stíhači a užíval si zvláštní pocit, že mě každý ten mírně těžkopádný pohyb propojuje s celou historií. To se těžko vysvětluje.

„Já zde. Měl bys chvíličku čas, Klarsiboremiku?“ oslovil mě náhle čísi hlas. Protrhl jsem se z neveselých myšlenek. Kousek bokem ode mě stál nějaký člověk, a teď udělal krok blíž.

Oslovil hlasem? A - krok? To gesto mi k němu, přes mé chmury, zjednalo aspoň minimální vstřícnost. Přece nepošlu MLUVČÍHO a CHODCE kamsi. Řekl jsem nahlas: „Ano?“

„Jsem Ginkor, personální důstojník,“ promítl mi svou ajdku (identifikační kartu). Ne, neměl promítačku. Pořád mluvím o gipu, jasné?

Ze slušnosti jsem mu tamtéž zase já plácl tu svou.

„Děkuji,“ kývl, „přejdou rovnou k věci. Armáda chystá velkou výpravu a uvítala by tě ve svých řadách. Samozřejmě dočasně, pokud by ses nerozhodl jinak. A s dobrou odměnou. Co ty na to?“

Zůstal jsem na něj zírat. Celá armáda mi mohla být v tuto chvíli dočista ukradená. „Děkuji za nabídku, ale nechci bojovat.“

„Pochopitelně. Ta mise není bojová, jen ji organizuje armáda.“

Už-už jsem chtěl odmítnout, když se mi bolavá rána v duši náhle ukázala v jiném světle. Mám někde sedět a užírat se? To není kdoví jaká výhra. Třeba mi právě armádní mise pomůže začít novou, samosebou lepší, etapu života!

„Takže tam nepůjde o násilí?“ zeptal jsem se ostražitě. Když užíval hlas, dělal jsem to samé. Všiml jsem si jak se několik náhodných kolemgmastů lehce pousmálo. Měli nás za nějaké excentriky.

„Ne. Rozhodně ne v primárním záměru,“ ujistil mě.

„Budu dělat to co umím?“ vyzvídal jsem dál.

„Ovšem. Vždyť právě proto jsem tě oslovil,“ usmál se.

„Na jak dlouho?“

„Když se nic nepokazí, na tři roky.“

Uf! Až tak moc? „Na dva?“ zkusil jsem smlouvat.

„Ne, to by nešlo. Tři je plánované minimum. Možná se zkrátí, ale možná také trochu prodlouží.“

Hm. „No... a co tedy případně za to?“

A Ginkor řekl sumu, o které jsem myslel že jsem se přeslechl.

„Cože? Kolik?“

Zopakoval mi to. Trojfázový Leptone! To bylo desetkrát víc než jsem si vydělával, a přitom jsem se rozhodně nepočítal k chudákům. Přesto jsem zachoval opatrnost. S armádou neradno koketovat. Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají, a pak skončím někde na druhém konci Svazu v kdovíjakém zapadákově omotaný oslizlými chapadly emzáků!

„Dáš mi podrobnější informace?“

„Samozřejmě,“ přistál mi v myšlenkách jeho gipinf. „Pokud se rozhodneš souhlasit, neodkládej to moc dlouho. Pěkný čas!“ rozloučil se s úsměvem,

otočil se na patě a odešel. Sledoval jsem jeho chůzi. Byla pružnější než moje, a vypadala tak nějak, no, víc chlapácky. To bych mohl nacvičit, napadlo mě letmo.

Gmastl jsem do stíhače, nařídil mu přesun do nějakého volného bytu a oddal se zkoumání nečekané nabídky. Jen co jsem spatřil úvod, skoro jsem zapomněl dýchat. Armáda plánovala let napříč VELKOU Galaxií!

Nevidět pod tím zorku (značku originality), považoval bych to za žert.

Jak asi každý ví, naše domovská galaxie je jen takový zanedbatelný bobek o průměru nějakých 18 kilosků, přivěšený na hrotu Velkého Ostnu, neboli vesmírného útvaru připomínajícího ostrý dráp. A Osten je jen malou součástí Velké Galaxie. Ten název si zaslouží svá velká písmena, protože její rozměr je odhadován na neuvěřitelných 15 megasků.

No dobrá, velikosti, které si smrtelník těžko může představit, jsou jedna věc. Jenže Ginkor mluvil o třech letech?! I kdybychom skákali sto srků dvakrát denně, trvalo by to dvě stě let - jenom cesta tam!

Tak moment.

Kde jsem udělal chybu?

Ale ať jsem uvažoval jak chtěl, chyba to nebyla. Zbývalo jediné vysvětlení: armáda přišla na nějaký extra rychlý způsob přenosu. A hned zčerstva ho chce využít.

Trochu ani nevím, jak jsem se dostal do bytu. Prosím nedivte se, že neužívám slovo „domů“. Obydlí, práce, a plno dalších částí společnosti máme sdílené. Ne, individualitu nesdílíme, nejsme roboti vyrobení na sériové lince. My Lastakarijci ve slově rodina vidíme spíše celou populaci, a pod slovem domov rozumíme naši planetu.

Takže mám dojem, že mě tam víceméně dostrkal snav gmastem. Ani jsem moc nevnímál kde vlastně jsem. Normou stanovený minimální standard splňuji naprosto všechny obytné prostory, a víc člověk nepotřebuje. Tu legrační, ale mimo nás stále tolik rozšířenou iluzi zvanou „osobní vlastnictví“ jsme už dávno opustili. Věci nevlastníme, ale staráme se o ně. Když si někdo něco vytvoří či vezme, na delší či kratší čas se stane správcem dané věci. Není čím se pyšnit. Pokud ji nezničí, stejně ji odevzdá nejdéle ve chvíli své smrti, a zase ji převezme do své péče někdo jiný. Kdo chce mít třeba palác o stovce pokojů, může si ho někde vybudovat pokud má za co, ale těžko ho za to bude někdo obdivovat. Jsem si naprosto jist, že první slova prvního návštěvníka by zněla „Je to krásné, ale neměl jsi pro své peníze vhodnější využití?“ Jsme totiž patrioti, a prospěch společnosti je nám víc než prospěch jednotlivce. Neposuzujeme člověka podle toho co má, ale podle toho čím rodině přispěl. Navíc máme rádi volnost, však už jsem zmínil že domovem je nám celý glóbus. Chci, zůstanu na místě. Nechci? Zvednu kotvy a přemístím se jina, a tam mě (krom scénérií, lidí a zážitků) čeká to samé co jsem měl zde. O nic nepřijdu a nic mě nikde nedrží. Každé ráno může mít jinou barvu. Někomu to může znít divně, ale to nemá cenu vysvětlovat.

Zpět ke Ginkorově nabídce, nad kterou jsem usilovně přemítal dalších několik hodin. Přiznám, mé nadšení rostlo. Tohle bude akce, která vejde do dějin. Dalo mi hodně práce přesvědčit se, abych se na to nejprve vyspal, měl jsem sto chutí to podepsat hned. Nakonec jsem do sebe hodil esháesku (Sladký a Hluboký Spánek, neříkejte mi že ani tohle nevíte) a zalomil to do postele.

Jakmile jsem o pět hodin později proloupal oči, ze všeho nejdříve jsem si ověřil výši odměny. No fakt, nebyl to sen. Proč bych ještě váhal!

„Dám se tak na tři roky k armádě. Budu ti moc chybět?“ poslal jsem gipině správci mého pracovního okruhu.

„Dobré ráno. Co tak najednou?“

„Ouch, také pěkné ráno,“ napravil jsem opomenutí. „To víš – změna je prý život, tak to chci ověřit.“

„Dobře. Když mi necháš své zkušenosti, bude to zadarmo. Jinak bych chtěl uhradit půlku pojmování,“ zněla odpověď. To byla docela vstřícná nabídka, obvykle si člověk zácvik náhradníka platí celý. O čem jsme se to bavili, vyplývá z dalšího textu.

„Dobře, rád ti nechám zkušenosti, vždyť přece pracuji pro rodinu. Takže mohu skončit dnes?“

„Ovšem. Ale kdyby ses chtěl někdy vrátit, uvítám tě.“

„Děkuji, a omlouvám se za nepříjemnost způsobenou mým odchodem.“

„V pohodě, ani ve snu bych si nedovolil omezovat tvou svobodu. Hodně štěstí!“

Zavolal jsem to ještě malým rodičům. Ach vy praštění jinoplanetáci. To neznamena, že byli mrňaví. Máme malou rodinu, to jest biologickou, a pak prostě rodinu – o té už jsem se zmiňoval.

„Ty jsi byl vždycky tak trochu blázen vid?“ vzali to s nadhledem.

„Nezapomeň za sebou házet drobečky, abys trefil nazpět.“

O pět vteřin později jsem měl armádní přihlášku odeslanou i se svou zorkou. A hotovo. Vzal jsem své tři čtyři věci a snav mě vedl do přijímače. Ani ve snu jsem v tu chvíli netušil, jako co se z té výpravy vrátím.

No a tak to tehdy začalo.

Jo, pozapomněl jsem. Snav je soukromý navigátor. Taky inteligentní implantát, jak jinak.

*

2 - V eráru

No nemáte tu zrovna nával, řekl jsem si, když jsem vešel do náborového střediska. Byli jsme tu totiž jenom tři. Kývl jsem na potenciální kolegy, a vyčkal až mi gip oznámí číslo mého vstupu.

Jenže místo gipu mi najednou v hlavě naskočil starý siv (také společná informační síť, ale už neužívaná). Že by armáda zapomněla modernizovat? Rozhodl jsem se dělat jakoby nic.

Za průchodem byl hezký a milý kanclík s hezkou a milou verbířkou, která mě v několika minutách provedla všemi formalitami. Nakonec mi slavnostně předala poim. To je perorální implantát. Taková naše specialita, kterou nikde jinde nemají, mnohem lepší než třeba bimody (biologické modifikátory). Vypadá to jak kousíček želé, docela to i chutná a upravuje to organismus příjemce přesně v požadovaném směru. Přišlo mi legrační, že na sobě měl maskovací texturu. Asi tradice. Poděkoval jsem a prostě ho spolkl. Víc nic, on už si poim najde cestu na správné místo sám.

Čímž jsem se stal jedním atomem nejmocnějšího vojenského uskupení v celém postkatastrofickém Svazu. Tak prosté to bylo.

Možná vám teď prolétlo hlavou, že poimy jsou současně ideální nástroj pro manipulaci populací i v případném „nezveřejňovaném“ smyslu. Jasněji řečeno – super způsob, jak si pomocí vylepšování lidí zajistit jejich oddanost vládě, neboli ovcovitost. Možná neuvěříte, ale hodně lidí to nejen tuší, ale dokonce i bedlivě sleduje. Byl by děsný rachot objevit, že jakýkoli poim dělá byt' jen o mikrovlásek něco jiného než má deklarováno. Ano, také k nim patřím, to říkám otevřeně. Ne z nedůvěry, ale z tichého zájmu. Objevit chybu vládních procesů u nás není trestné jako v lecjakých, jak bych to slušně řekl, poněkud méně pokročilých společnostech, ale naopak důvod pro odměnu. Ano, jsme jiní.

Takže snav mě spolehlivě dovedl do vstupního vajíčka, v němž jsem si půl hodiny poseděl, zatímco armáda kontrolovala můj zdravotní stav a nabízela mi takové ty klasické otázky jako třeba „Jdete o dovolené po pláži, a vidíte kámen. Popište jej.“. Dopadlo to dobře, takže mě snav nasměroval do ubytovny. Trochu mě zklamalo, že byla společná, ale co už. Shromáždilo se nás tu dvaatřicet, z různých koutů Svazu a širokého spektra ras. Jeden robman byl dokonce z Koblaku. Vidíš, pomyslel jsem si smutně, kdybych byl tebou, dost možná bych tu teď neseseděl. Ale zahnal jsem tyhle chmurné myšlenky.

Naše veškerá činnost byla tím, co slibují náborové titulky - velkou dovolenou. Přes den volno ve zdejším relaxačním centru (bylo sice menší než Gopaz, ale i tak slušně vybavené), navečer testy, po nich večerka a poim na dobrou noc. Vše co chtěli, do nás ládovali geneticky pomocí poimů. A že toho bylo! Samosebou profesní témata, ale krom toho od naprosto nezbytných věcí, jako je topologie lodi na které budeme sloužit, přes speciality typu rámcových právních struktur kapitánského velení, či

vhledy do služby na sousedních pracovištích, až po základní bojový výcvik. Přes noc se to v nás umístilo, dopoledne aktivovalo a odpoledne si jen ověřili, jak moc se to povedlo, a podle toho každému připravili další poim. Prosté, bezbolestné a účinné.

Průběžně, jak jsme odkládali své obnošené civilní věci a místo nich si brali čisté armádní, jsme se i uniformovali, takže zhruba za týden už jsme i navenek vypadali jako vojáci. Ne že by to bylo nutné. Nikdo po nás takzvanou ústrojní kázeň nevyžadoval. Ale bylo to vhodné pro sdělovací prostředky, které na nás pořádaly občasné nájezdy ke sběru informací. Koneckonců, naše výprava měla být jednou velmi slavná, tak všichni sháněli dokumentaristiku. Aspoň pro diváky jsme vypadali jako vojáci.

Ale ten gip pořád nefungoval. Možná kvůli utajení – siv se přece jen mohl lépe kontrolovat. Někdo to bral jako součást výcviku, jiní si mysleli že to tak bude napořád. Já jsem netušil, tak jsem se debat neúčastnil.

Vlastně pozor, nefungoval ani gmast! Vážně, chodili jsme, a mluvili jsme. Žádná telekineze ani telepatie. Když jsem viděl polygon, nazývaný „opičí dráha“, řekl jsem si: bez gmastu? Oni se zbláznili. A to jsem v civilu zájmový lezec! Ale mýlil jsem se. „Napojmovaná“ genetika mi napověděla, prolétl jsem celou trasu jako bych ji dělal desetkrát denně celý rok. Paráda! Však jsem také měl druhý nejlepších výsledek!

Rámcově jsem se tam spřátelil s jedním Pidlind'anem, jménem Rabíkrungirk. Byl sice trochu jednodušší, projevovalo se na něm že pocházel z hodně daleké periferie, ale jeho zemitý smysl pro humor byl excelentní. Krom toho uměl úžasně zpívat, stávalo se že strhl celou ubikaci a krákorali jsme všichni sborem. Kupodivu, ladilo to.

Zmíním ještě jeden příjemný moment. Robomechanická Lindee patřila ke kmenovým zaměstnancům, dirigovala své stádečko korobotů všemožně po přilehlých hangárech. Jednoho rána v jídelně slovo dalo slovo, a jen co rozehnala ty své roztodivné robomechanické příšerky do práce, zašili jsme se v jedné kukani a bylo nám hezky.

Milé zpestření, a trochu i náplast na mojí bolístku.

Po měsíci nás opět nahnali do zkouškového vajíčka, kde jsme museli další půl hodiny sedět jak pecky, omotaní nespočtem biomechanických pavučin. Jen jsem žasl. Proč armáda užívá tak archaické metody? Z nedostatku peněz to rozhodně nebylo. Z tradice? Zvláštní!

To bylo finální ověřování toho, co do nás „napojmovali“. Následovalo loučení - osm adeptů nevyhovovalo. Brali to statečně, holt jedna možnost, která nevyšla. Naneštěstí mezi nimi byl i kolega Rabík. Škoda.

Nás čtyřicet pak čekala další půlhodina v biologické sekci, abychom se normalizovali do lodního standardu. Načež nás na čtvrt hodiny předhodili reportérům, pod dozorem holokamer napáskovali do většího stíhače, a odpálili jsme to rovnou do mise. Kdež bych v tu chvíli tušil, do čeho jdu!

*

3 – Jak se na to přišlo

Udělám ještě krátkou odbočku, která případným jinoplanetářům letmo přiblíží, jak k celé téhle monstrózní akci došlo.

Jak známo, naše velení i vláda se od jisté doby docela dost spoléhá na takzvaná orákula. Nesmějte se tolik. Výraz $1 + 1 =$ je také prediktor, předpovídající dvojku. A také se někdy splete. Dobře, tak už konec smíchu, jo? Orákulí je mnoho, ale Hlavní je jen jedno. Jeho výstupem je 4D množina, z níž nám rozhraní ukazuje trojrozměrný výřez.

Jistého krásného dne (u nás jsou jen krásné dny) toto Hlavní orákulum vygenerovalo v grafu silné chapadlo. Analytici obvykle změny vzhledu dokáží spolehlivě interpretovat, ale tentokrát si nevěděli rady. „Jako kdyby tam toho bylo strašně moc pohromadě,“ vrtěli hlavami. Všichni se ale shodli, že to bude něco bombastického.

Copak? Ještě pořád se usmíváme? Rozumím: však je to legrace. Víme že se něco stane, ó jé, to by nikdo neřekl!

Jenže o den později se ukázal tým teleportových projektantů s revolučním objevem.

Maličko tehdejší teorie, ano? Teleport je, lidově řečeno, trochu složitě zařízení. Ne, vážně: je doslova pekelně složitě, přičemž slovo „pekelně“ bych ještě povýšil aspoň na třetí. A vyžaduje naprosto přesný přísun energie. To, jak známo, zajišťují swarblathy (supravodivé kondenzátory) a profiler. Kondíky se starají o sílu, profiler o tvar vlny. Čelo impulsu musí být co nejstrmější a nejhladší. Čím víc odchylek od ideální křivky, tím víc problémů. Takže profily postupně nabobtnaly v brutálně složitá zařízení, která potlačovala nežádoucí jevy.

Tým analytika Bazoferáše (ano, to byl ten elegantní génius na kterého se ženy lepily jak vosy na lízátko) se zaměřil na analýzu záznamu jediného teleportu bájného stíhače Tortogar. Pořád jim nešlo do hlavy, proč má před iniciačním pulsem takový malý peek. Přisuzovalo se to nějakému kvantovému šumu, no to je jedno. Jenže Bazoferáše zčista jasna napadlo: co když to není chyba, ale signál?

Takže se na to soustředili a přišli na fantastickou věc. Není to šum, ale jakýsi „ping“. Pípnutí v předstihu! Nesmírně krátké a vlastně nehmotné, takže to nestojí prakticky žádnou energii. Než naběhnou hlavní solenoidy, teleport si rychle „pípne“, a uslyší ozvěnu od cíle. No a ozvěna vlastně obsahuje informaci o tom, co se doteď složitě počítalo a nastavovalo! Čili zjistí odchylky. Stačí se ji naučit analogově dešifrovat, přilepit k tomu rychlou zpětnou vazbu a rázem můžeme pořádně protáhnout dosah!

V předkatastrofickém Svazu se skákalo tak na dvacet, třicet, občas na padesát srků. Lodě, které daly sedmdesátku, byly vzácné, a pár devadesátkových by se dalo spočítat na jedné ruce.

V postapokalyptickém se skákalo už běžně kolem stovky – zbylé planety byly dál od sebe než dříve.

Jenže s analyzérem pípnutí se dalo skákat až kolem TISÍCE. No prostě mazec!

Protože máme trochu jinou organizaci společnosti než okolí, vědátoři to ihned nevykřičeli do světa, ale opatrně přišli za jirionem (politickým vládcem planety), aby spolu s admirály zhodnotil jestli to vůbec smějí publikovat. Ono totiž nad admirálskou radou a jirionem jsou Vládci – zvláštní kasta ještě zvláštnějších bytostí, která de facto vlastní celé Lastakarijsko a posuzuje věci z vyššího hlediska. Možná trochu neobvyklé, ale tak to prostě je.

Takže se jich jirion zeptal, a obdržel souhlas k výrobě nového teleportu.

Neveřejný vývoj a testování trvalo dva roky, a nyní se armáda rozhodla povýšit naši teleportovou techniku o řád nad obvyklou mez.

Vida. Chytré orákulum, řeklo by se.

Kdepak.

Netrvalo dlouho a objevil se nápad udělat naprosto dechberoucí výpravu napříč Velkou Galaxií. Teď to konečně bylo reálné!

Aha, tak to nám chtělo orákulum říci, kývali jsme hlavami. To by byl opravdu historický mezník!

Kdybychom tušili, že vidíme jen špičku ledovce!

Jenže jsme to netušili, a v důsledku toho jsem se i já ocitl na jednom obřím kosmoletu, který tu slávu měl realizovat, a pořídil jsem si tyto záznamy. Nuže, chcete-li se podívat na tehdejší přelomové události přímo očima jednoho z účastníků, pojďme konečně na to.

*

4 - Na palubě

„Misník“, neboli vesmírné plavidlo na kterém se měla mise odbývat, vypadal válcovitě a monumentálně. Přesto nepostrádal určitou estetiku. Co je správné, je hezké, říkáme.

Nebyli jsme sami, kdo se tu objevil. Kolem visel nespočet dalších strojů, přivázejících posádku. Nemuseli jsme se ale tlačit - teleportovali nás ze stíhače rovnou do vhodného seřadiště uvnitř korábu.

Siv mi okamžitě sdělil vše potřebné. Mým působištěm byl koráb Oigirs, řízený velezkoušeným kapitánem Ankčet-Sbarmiškem. Tohle jméno je v armádě jedno z nejslavnějších. Prastarý, ovšem nestárnoucí velitel, který se navzdory tragédii poprvé vyznamenal při boji s klonem Entity Yi. Vynikající stratég, špičkový taktik a kdyby na to přišlo, strašlivý bojovník. Leckdo by možná přísahal, že snad patří mezi nějaká božstva.

Chápu že to pro cizince může znít nabubřele. Ale Lastakarijsko opravdu rozvoji osobnosti hranice neklade. Chceš být lepší? Tady máš poim. Nebo si kup dle vlastní chuti. A tím víc od tebe bude rodina chtít nazpět. Moudrost spokojeného života tkví v tom, najít přijatelný kompromis mezi mocí a zodpovědností. Já o sobě tvrdím že jsem ho našel. Ankčet Sbarmišk naopak patří k lidem, kteří vidí smysl života v překonávání všemožných protivenství. Je super a odvádí super výkony aniž by zpychl. Jen tak pro zajímavost: všechny mé věci, které tvoří jakože „můj maličký osobní svět“, se mi vešly do příručního boxíku. Ankčet přiletěl s prázdnými rukama. Nevlastní totiž nic, vůbec nic, krom svých schopností a neotřesitelné reputace.

Na úkol, který nás čekal, jsme nebyli sami. Opodál kotvily další dva naprosto shodné kosmolety - Daarz a Laxen. Výprava bude trojmo jištěná. Teprve teď mi začalo naplno docházet, že pokud se v té nesmírné dále něco stane, žádná pomoc zvenčí nepřiletí. Ale když jsem viděl jak se lidi kolem tváří nadšeně, tak jsem nechtěl vypadat jako ustrašenec. Stejně by mi to nepomohlo.

I když jsem loď znal z výuky, snav mě vedl naprosto spolehlivě. Jenže, víte co? Za prvé: ačkoli všechno vonělo novotou, přesto to vypadalo nějak... děsně zastarale. Ne že by ošoupaně a oprýskaně, ale design všeho nač mi padlo oko, byl jak sto let staré retro.

Ale nedumal jsem nad tím moc, protože tu všichni CHODILI! No fakt! Nedělalo mi to sebemenší problém, spíš jsem obdivoval různé jemné odstíny cizích stylů chůze a přemítal, jestli byla tato schopnost jedním z výběrových faktorů.

Příjemné bylo, že gravitační generátory udržovaly v lodi tíhu na kterou jsem byl zvyklý. Koneckonců, vždyť to byla naše výprava. Podle očekávání byla loď popsána unilangem, který byl také oficiálním komunikačním jazykem. Tím lépe. I když jsem měl snav, dokázal jsem se snadno orientovat i jen pomocí rozcestníků.

Nakonec jsem zastavil před nějakými dveřmi. Trochu nevěřícně jsem se pousmál: měly KLIKU. No nekecám. S pocitem jisté posvátné úcty spolu s dojmem že jsem v nějaké historické expozici, jsem ji stiskl a vešel.

I když nám ve výcvikáči načrtli jak asi bude naše bydlení vypadat, byl jsem trochu napjatý, co uvidím ve skutečnosti. Na lodi, která má překonat 15 milionů srků, asi nebude moc místa pro luxus. Ale to jsem neznal armádu! Ukázalo se přesně to co slibovali: nevelké, ale útulné apartmá v civilním stylu. Podlahu tvořila napodobenina dřeva(!) a zadní stěna byl prostý, taktéž dávno z módy vyšlý vévis (videoplastická zobrazovací plocha).

Vedle za dalšími dveřmi byla útulná hygienická sekce i s výměníkem oděvů. A kupodivu krom klasických vojenských kolekcí obsahoval též nabídky zcela civilních variant. Docela se mi ulevilo. Kdoví proč mi na mysli vytanulo tmavě žluté mýdlo a plechové necky na praní prádla.

Nechyběla ani klasická potravinová a nápojová distribuční jednotka, neboli žapsina. Nebyl tu sice oddělovací závěs nebo pantala, ale nad každým lůžkem byla integrovaná takzvaná „robinsonova bludička“ – malý generátor, s jehož pomocí si člen posádky může zapnout separátní zónu klidu v případě že nechce aby ho někdo vyrušoval. Krom skříní tu nebylo nic navíc. Ale pozor - byla tu DVĚ lůžka. Hm! Tím skončily mé představy o nerušeném soukromí. Kdopak asi bude můj společník?

I když jsem přišel jako první, snav umíněně ukazoval, že mám zaparkovat na levém lůžku. Záleží na tom? Asi ano. Aspoň mělo polštář navíc.

Myšlenkou jsem zapnul vévis. Rovnou naskočil lodní kanál. Co také jiného! Bylo mi jasné, že tenhle program budeme sledovat převážnou část času. Prozatím tam byl odpočet do startu a harmonogram ubytování. Stihl

jsem to docela dobře - ještě třetina posádky nebyla ve svých ubikacích. Jedno z čísel nahoře udávalo celkový počet. Bylo nás na Oigirsu 1619!

Znovu jsem mrkl na čas. Hodina do zahájení? To bych se mohl ještě někam podívat, jen tak pro zajímavost. Ale vtom mi za zády klaply dveře. „Já zde,“ ozval se hlas.

Vteřinu jsem si dovilil se neotáčet. Nebylo to úplně zdvořilé, ale v duchu jsem si chvatně načrtl představu koho mám asi za zády, a kdo asi bude další tři roky mým spolubydlou. Nepochybně žena, spíš odněkud ze vzdálenější planety, napadlo mě podle zvuku slov.

Otočil jsem se. „Já-“ Obvyklá fráze se mi zasekla v krku. Proti mně nestála žena. Proti mně nestál ani muž, ba ani android. Byl to - robot!

„-zde,“ dokončil jsem automaticky. Trojmocný Leptone! Budu tři roky s plechovkou, a ještě ujetou? Protože tahle robginka byla navlečená v extra neforemném maskovacím plášti!

To si z ní někdo ve výstrojním udělal legraci, ne? Na co maskovací vzor ve vesmíru?“ A ještě ta šíleně nepadnoucí velikost! Ou jeжда!

Neskutečně trhaným, hodně špatně animovaným způsobem, za sebou zavřela dveře a otočila se zpět ke mně. Rozfázovaným pohybem, jako nějaká prastará mechanická hračka, mírně naklonila hlavu na stranu. V duchu jsem zaúpěl. To snad ne!

Armáda by přece měla při ubytování dvojic brát v úvahu všechna hlediska, aby k sobě neumístila zcela nesouladné typy. Ovšem tohle je kardinální přešlap.

„Klars i Boremik z Lastakarie, stačí Klars, těší mě,“ vytlačil jsem ze sebe z pouhé slušnosti, a poslal jí svou ajdku.

„Drgrentfoklesbrodzeroniper z Bredrigmaku,“ zarachotilo její jméno jak štěrk vyspaný na plech. „Stačí Drgrentfoklesbrodzeroniper,“ dodala se vstřícností hydraulického lisu. V mysli mi zazářila její ajdka, ale chladně jsem ji odsunul. Tak tohle se HODNĚ nepovedlo!

Jenže ve chvíli, kdy jsem začal uvažovat o tom, že neprodleně podám žádost o změnu spolubydly nebo kajuty, se strašlivý stroj proti mě náhle docela lidsky uvolnil, v kovové tváři zazářil úsměv a ruka se zvedla úplně lidským gestem. „Promiň, to byl jen žert. Jsem Daniraien Biastwerk z Logrimetu, stačí Dani. Ten plášť je jen způsob, jak se na chodbě vyhnout tlačenci. Lidé se před pěšáckou kamufláží trochu instinktivně klidí stranou... věřím že si budeme dobře rozumět.“

No aspoň že to! Docela jsem si oddechl. „Výtečný vtip, Dani. Určitě jsi na mém výrazu viděla že se ti povedl.“

Usmála se trochu víc. „Děkuji. Ale vážně: vynasnažím se nebýt na obtíž.“

„Rozhodně nebudeš na obtíž, a doufám že ani já pro tebe. A ještě jednou se omlouvám za svou nedovtipnost.“

„Já tedy zase za celou scénku. Přece jen mám možná trochu železnější smysl pro humor než je zvykem.“

Než jsem stačil pronést nějakou další společenskou frázi, upoutal nás oba vévis. Všichni už byli na svých místech. Naskočil nový odpočet k úvodnímu infobloku. Mlčky jsem ustoupil, abych nebránil ve výhledu.

Tři dva jedna, úvodní logo a znělka. Docela se jim povedly, zhodnotil jsem v duchu. Nic extra bombastického ale přitom vcelku progresivního.

Naskočily infa a tváře velení. Kromě našeho velitele, který byl Prapamexidan, byli zbylí kapitáni Lastakarijci. Jméno kapitána Laxenu jsem nikdy neslyšel, ale zato Daarzu šéfovala Cibelka! Lidi, neříkejte že ji neznáte. Suprová kočanda, která už tehdy dělala Lastakarijské armádě reklamu po celém zbylém Svazu. Kam vkročí, tam kolem sebe má houfy obdivovatelů. Nebo mrtvol nepřátel. Ne, kecám, s těmi mrtvolami to není tak žhavé. Ale pozor, už tehdy byla stejně nebezpečně inteligentní jako krásná, a akce do kterých vstupovala, s železnou pravidelností končily strhujícím úspěchem.

Zaujalo mě, že Ankčet byl kapitán staršina – něco jako komodor celé letky. Čekal jsem na té pozici někoho od nás. Ale patrně jeho kvality převážily nad tím, že není rodilý Lastakarijec.

Měli jsme rovnou šest velících důstojníků. Pět pro obsazení směn, šestý byl záložní.

Zajímavý výběr – krom nativních byl jeden Ferqlaman, další ze Sirkimy a náhradník pocházel z Dévigranu.

Po tomto formálním úvodu si nás převzal Ankčet.

Myslím že musel přitáhnout k vévisům úplně všechny. Viděli jsme živoucí legendu! Tvářil se vlídně a věcně, jako bychom před sebou měli docela všední kus práce. Přivítal nás na výpravě, vyjádřil přesvědčení, že budeme spolupracovat plně v Lastakarijském duchu a ujistil nás že udělá vše pro to, abychom se tak, jak se teď vítáme, po nějaké době zrovna tak v pořádku zase rozloučili.

Nato krátce sdělil, že naše mise prošla mnoha předběžnými analýzami i testy, a podle nich existuje šance, že narazíme na nějakou jinou, myšleno tím opravdu hodně jinou civilizací. To ale není zrovna důvod k radosti, spíše k opatrnosti. Takže aby případný nepřítel, kterému bychom mohli padnout do rukou, nezjistil správnou úroveň naší vyspělosti, jsme krom teleportu obklopeni technologiemi starými zhruba století.

Aha! Rázem dostala smysl i ta klika na dveřích.

Jenže zbývá ještě jedna věc: naše mozky.

Plánování mise ale počítalo i s tím, a připravilo pro nás vyladěný poem. Právě ho dostáváme. Opravdu, žapsina začala blikat a něco vyplivla. Modrý exin pro robginku, oranžový „pojm“ pro livana. Tedy pro mě.

Až ho použijeme, vymaže se nám vše co by mohlo být případně kompromitující pro bezpečnost rodiny (myšleno vlasti). Bez obav, po návratu nám to armáda zase do hlav vrátí.

Myslím že nebyl nikdo, kdo by zaváhal. My Lastakarijci jsme takoví. Hodně pečlivě si vybíráme své autority, ale když už si je zvolíme, prostě je posloucháme. Takže jsem polkl poem, čas v mé hlavě se vrátil asi tak o těch sto let a výbava kajuty se rázem stala skvěle moderní. Jak to měla zařízené Dani netuším, ale určitě to fungovalo také.

Krátký závěr vyzněl ve smyslu „teď to budeme my, kdo bude psát dějiny“, Ankčet poděkoval za „iniciaci“, a pořad skončil. Do startu zbývalo půl hodiny a do mého nástupu do směny čtvrt.

„Jdu také,“ vykročila Dani, když jsem se rozloučil že odcházím do služby. Paráda, máme synchronní směnu! Potěšilo mě to. Nic tak nenaštvě jako spolubydla, který se začne chystat do práce zrovna když se člověku chce usnout.

Snav mě spolehlivě vedl do kontrolny, zatímco v sivu mi naskakovaly nabídky k výměnám. Sem-tam se někomu jeho umístění nelíbilo, a hledal výměnu jak bydlení, tak zařazení ve směnách. Naposledy jsem to zvážil. Koneckonců, robginka není tak úplně špatná volba. Nebude chrápat, nebude házet drobky na zem a nebude za dehonestujícího zvukového doprovodu produkovat nevábne povětrí. VVU. (Ve vši účtě.)

Takže jsem prozatím vyvěsil label „neměním“ aby zájemci neztráceli čas snahou mě oslovit, a poprvé zaujal své místo na opravdovém pracovišti, ne jen u trenažéru.

Jaký to byl pocit? Přiznávám, že docela slavnostní. Byl jsem mezi těmi, kteří mají udělat první krok obrovské výpravy! A čekalo se, že ho uděláme správně.

Co jsem měl na starosti? Inu, ve zkratce – dohled nad energiemi.

Oigirs byl prorostlý nespočtem všemožných energetických tras, navíc čtvermo, jak káže pradávňý zákon jistoty. Ty měly svá ovládací, kontrolní, autoregulační, i samoopravňá zařízení; ta měla zase své nadřízené samočinné korektory, ti se zodpovídali správcům větví a kmenů, což byly samosebou také automaty, a já jsem hlídal celý tenhle cirkus. Mou

povinností bylo sedět a koukat, jestli se v tom ultrasložitém řečišti neděje něco nesprávného. Pokud by se dělo, je jasné že si s tím automatika neví rady, a je mým úkolem se s tím vypořádat. Takže pohoda, se značnou zodpovědností. Dost možná za celou misi nebudu muset ani sáhnout na senzor, anebo se naopak třeba stane něco při čem si totálně uvařím mozek a pošlu celou loď ke všem čertům.

Znovu zlehka upozorňuji na naši proporcionalitu. Velké peníze, velká zodpovědnost. Dole jsem podobně dohlížel na města, tady mám dokonce celý svět – loď je jediné, co budeme na daleké výpravě mít k životu, a kromě direktivy mi přibyla starost i o operativu. Prostě, dva v jednom.

Beze spěchu jsem prošel aktivačním protokolem a sedm minut před startem jsem spustil finální kontroly. Všechno v zeleném. Nečekal jsem nic jiného. Zatímco mě ve výcvikáči krmili poimy, létal Oigirs přecpaný odborníky po vesmíru, aby vychytal a dořešil všechny nedokonalosti. Probíhaly zátěžové simulace – od maximalizovaných eventů přes krizové scénáře až třeba k ladění všední ergonomie. Celou tu zkušenost tvůrců mého postu do mě armáda naládovala během večerí. Bylo by trapné, kdybych si s něčím nevěděl rady.

A bylo to tady! „Skok nula jedna za tři, dva, jedna, teď.“

Oigirs sebou prakticky ani necukl. DSR (rozdíl souladu s realitou na výstupu z teleportu) byl nula celá nula nic. U hyperkorábu o délce 1450 metrů a hmotnosti skoro sto padesát milionů tun doslova super!

Rychle jsem si vyseletoval všechna maxima a minima. Chachá, odchylky ležely hluboko pod přípustnými limity! Tomu říkám dobře vyrobená a vyladěná loď!

Provedl jsem všechny rutinní operace jako třeba ověřit zda se nastartovaly cyklické revize a údržby, zda v nich figuruje správný stav servisních mechanů (nevěřili byste: ony i ty stroje dokáží být pěkně vykutálené a občas to „hákují“ zatímco jejich úkoly přebírají třeba sousední a ty pak „záhadně“ vykazují dvoj nebo i trojnásobné vytížení), včetně nahlédnutí do záznamů, jestli se dělají i ukládají kam mají, což mi zabralo tak čtvrt hodiny. Měl jsem skoro čtyřicet minut volno, do dalšího skoku. Pohoda, no ne? Za ty peníze?

Měl jsem sto chutí mrknout do lodního veesu (veřejné sítě) abych se podíval na cvrkot, ale ovládl jsem se. Má práce (a nejen práce) byla sledována; nevypadalo by dobře kdybych hned po první úloze vyloženě lelkoval. Takže jsem přepnul rozhraní do zkušební funkce a z vlastní vůle si sjel všechny operační sledy první a druhé důležitosti, které by mohly připadat v úvahu. Nebylo to bezúčelné, ověřil jsem si že jsou všechny hlavní ovládací bloky tam kde jsem z výcvikáče zvyklý je mít. Není nic trapnějšího než když náhodou dojde na poslední chvíli před startem k modifikaci, která nebyla zahrnuta do vašeho posledního poimu, a vy o něco později v kritické situaci hledáte „hrome vždyť to odpojení mělo být tady!“ Ať velení vidí, že to беру vážně.

A pak jsem jen seděl, prohlížel si trasu na mapě galaxie a snažil se srovnat s faktem, že hned prvním skokem jsme se nejen dostali tak daleko, jak prakticky nikdo z celého bývalého Svazu, ale bez problémů jsme pronikli zónou Mechanicianů. S těmi nebylo radno se potkat, ale i na to jsme byli (pokud možno) připraveni.

V samém základu naší výpravy byl totiž velký rozpor. Misi, která měla být čistě mírová, organizovala armáda. Byl k tomu dobrý důvod: protože nešlo vyloučit že budeme někde někým napadeni, měly koráby i poměrně silnou výzbroj. Takže jsme vlastně byli vojenská letka, se vším všudy.

V pravý čas jsem zkontroloval síť před druhým skokem, který nás zanesl dva tisíce srků od Svazu. DVA TISÍCE! Bylo to příšerné číslo, a přitom jsme stáli na samém začátku naší cesty. Pořád jsem nad tím musel žasnout, a určitě jsem nebyl sám.

Stejně proběhly další tři skoky. Co hodina, to teleport.

Oigirs měl čtyřnásobný teleportový systém a čtyřnásobné zdroje. V tomto případě to nebylo jen kvůli zálohování: teleport po takovém výkonu musel trochu vychladnout, takže se agregáty cyklicky střídaly v činnosti.

Nakonec jsem po pěti hodinách a po pěti úvodních skocích předal pracoviště kolegyni, která měla směnu po mě. Byla to milá dívenka Timbirais, původem Dangstazwurka.

„První střídání?“ usmívala se.

„A tvoje první směna,“ kývl jsem. Ladně zaujala pozici a prolétla statusy. No páni! Buďto byla tak děsně rychlá, nebo se jen předváděla, v pár vteřinách měla hotovo!

„Díky, mám to,“ kývla na znamení že přebírá.

Maličko rozechvěle jsem vyšel do lodi. Byl jsem ještě trochu napružený ze své první skutečné směny, a tak jsem se volně procházel obrovskými útroby stroje, který měl být na tři roky mým domovem. Snav byl neocenitelný, upozorňoval mě na plno zajímavých detailů.

Na cestě jsem znenadání potkal i trojici výsadkářů s jejich koroboty. Vůbec mi nepřišlo divné, že jsou ve svých BSK (bojové samonosné kombinézy, které nejsou oblek, ale kompletní superodolné tělo, do kterého výsadkáři migrují jen své vědomí). Přitom BSK byly už pomalu padesát let překonané. Ano, takhle fungovala výše zmíněná korekce mé mysli.

Přátelsky jsme se pozdravili a potřásl jsem si s tykadlem jednoho korobota. Výsadkáři nebyli momentálně vůbec potřeba, ale prostě se socializovali s posádkou.

V souvislosti s přetvářkou zmíním ještě jeden, asi ne moc známý fakt. Palubní gravitační pole bylo docela zvláště. Když jsem si ze zvědavosti vyvolal grafy potenciálů, skákalo to místy až o desetinu Gé. Samosebou že jsme už tehdy uměli vyrobit tíhový gradient s přesností na desetitisíciny, ale tohle byl další zmatečný faktor pro případného nepřítele. Kdyby nás někdo zkoumal, nabyl by dojmu že je naše gravitační technika poměrně nevyvinutá a zaostává.

„Ahoj Klarsi, jaká byla směna?“ uslyšel jsem najednou Dani.

„Super. Co ty?“ I obyčejný siv má plno výhod – krom toho i takovou, že nepotkáváte mumlající zombie, vedoucí za chůze hovor do prázdna. Myšlenková komunikace je rychlá, spolehlivá a chrání soukromí.

„Jsem nadšená. Ráda bych to s někým sdílela. Nabídneš se jako oběť?“ slyšel jsem její pobavený hlas. „Ty to zas můžeš hrnout do mě!“

No to mě podrž, napadlo mě. S tou roboholkou asi bude větší zábava než jsem myslel. I když jsem nehořel touhou někde vykecávat, v rámci dobrých budoucích vztahů jsem se zeptal: „Kde?“

„Bar v 13 na osmapadesátém horizontu. Ať to nemáme daleko domů, až se opijeme!“

Až se opijeme? To roboti také umí? blesko mi hlavou. „Budu tam.“

Dorazil jsem včas, sedli jsme si do částečného soukromí v jedné buňce a maličko udiveně jsem si robginku měřil. Ten hrozný plášť vyměnila za bílé tričko a modré kalhoty upnuté kolem boků s volnými nohavicemi. Nešlo o to, jak je oblečená, ale že JE oblečená. U robota trochu zvláštní.

Každopádně jsme poseděli a docela příjemně poklábosili. Nakonec to bylo lepší než jsem se obával. Její názory a způsob projevu nebyly špatné, a naopak ona docela dobře chápala co říkám já. Pak si přisedli ještě dva Milgresani, nějaký Bas-krongl a druhého jsem si nezapamatoval, ale byli to také správní kluci, a najednou už mi siv pípl, jako že bych mohl jít spát. Směny se točily v pětadvacetihodinovém cyklu. Nikomu to nevadilo – biorytmy nám srovnala ta výcviková seance před odletem.

I na chodbách jsme potkávali jiné lidi, zjevně v euforii. Začali jsme historický projekt, všichni byli naspídaní jak sjeté laboratorní myši. Když

jsme se s Dani zavřeli v kajutě, docela silně jsem pocítil naše soukromí. Bylo to dobře navrženo.

Aby se neřeklo, a také ze zvědavosti, jsem vyzkoušel hygienickou sekci. Byla sice malá, ale fungovala skvěle. Když jsem se vrátil, vystřídala mě robginka. U ní nebyl slyšet zvuk vody, jen lehké šumění – užívala sonickou sprchu. Využil jsem toho že je zavřená, a zvědavě sáhl na její lůžko, jak asi vypadá postel pro robota. No, jak – byla tuhá.

Abych nebudil rozpaky, a taky trochu kvůli sobě, jsem včas zalezl pod deku. Netušil jsem jak spolubydlet s robotem. Ale Dani na tom asi byla stejně. Nějak se porovnáme, to bylo jasné. Anebo rozejdeme.

Dveře tiše cvakly a mě čekalo překvapení. Dani vyšla z hygieny v lehké noční košilce, zdobené stylizovaným hvězdným hnízdem na pravém rameni. Byla průhledná tak akorát a dlouhá, či spíše krátká, zrovna tak. Být v ní navlečená livanka, asi by mě polilo horko.

Ale teď jsem jen žasl, kde tenhle stroj sebral tak nevšední zvyky. Její záliba oblékat se byla fascinující. V lodi jsem potkal plno syntáků, ale většina jich byla naturálně. Ostatně, část livanů na tom byla stejně.

Možná to bylo úzkoprsé, ale nekoukal jsem se. Podobu našich vztahů jsme teprve začínali tvořit a nechtěl jsem hned zkraje udělat nějaký přešlap. Otočil jsem hlavu až když už byla zalezlá.

„Dobrý spánek, Klarsi z Lastakarie,“ řekla.

„I tobě, Dani z Logrimetu!“

*

5 – Lonaga

Mé první ráno na Oigirsu - a já hned zaspal!

Sice to vůbec nevadilo, ale stejně jsem se lekl, že mě siv nevzbudil. Teprve když jsem vylekaně kontroloval čas buzení, zjistil jsem že je posunutý o půl hodiny a byla u něj důstojnická zorka. Ten včerejší poim, co se doladoval během spánku, potřeboval trochu víc času, tak mě velení nechalo přispat.

Uklidnil jsem se. Vlastně o nic nešlo - služba mi začínala stejně až později. Dani byla pryč, neřešil jsem to. Listoval jsem nabídkou žapsiny a přitom v mysli pročítal vees. Jak jsme tedy zahájili náš výlet Lonaga, neboli lodí napříč galaxií? Hned mě zaujala jedna zpráva. Zatímco jsem spal, bojovali jsme s Mechanicianem!

Tedy, ve skutečnosti nebojovali.

Ačkoli jsme doslova proskočili zónou, kde se vyskytovaly myslící stroje, nějaký z nich nás zaznamenal a přilepil se na nás.

I když byl maskovaný, detekce ho zaznamenal. Plížil se skrytě dva miliony kilometrů od nás, zjevně netušil co si má myslet. Napověděli jsme mu. Správci obrany nechali synchronizovaně velmi okázale otevřít odpalovací šachtu jednoho anihilačního torpéda na všech lodích a cíleně blýskli silným detekčním signálem přímo na Mechaniciana. Ten to pochopil úplně přesně a zmizel.

Jak jsem viděl v reakcích posádky, většina lidí to brala s nadšením. Rozuměl jsem jim: myslící stroje byly odvěká hrozba, která s lidmi neměla sebemenší slitování. To že jsme z možného střetu vyklouzli tak snadno, bylo povzbuzující. Mechaniciané jsou strašliví vesmírní bojovníci, ale tříčlenná letka silně ozbrojených korábů pro něj asi byla velké sousto.

Nesdílel jsem tu euforii. Zatímco jsem do sebe ládoval snídani, přemýšlel jsem nad dvěma věcmi. Jak nás ten Mechanician vlastně dokázal najít, když jsme jejich zónu přeskočili? Navíc, naše letka byla v tu dobu absolutně nejrychlejším uskupením celého bývalého Svazu. Měli jsme přetlak teleportů i energie. Běžně se dobíjí až osm hodin, my skákali každou hodinu. A přesto nás dostihl!

To znamená jediné: o něčem nevíme. O čem?

Rozhodl jsem se podělit o své otázky s velením, a umístil jsem je na veesu do patřičné kolonky. Ukázalo se, že jsem už třetí, koho to napadlo. Protože tam otázka už byla, svůj příspěvek jsem tedy zrušil, jen jsem přilepil ajdku jako že i já se k ní přidávám.

Asi za hodinu přišla Dani, a já zůstal koukat, protože měla světlé krátké tričko a oranžové šortky. Včera jsem to spíš záměrně neřešil, ale teď už se to přehlížet nedalo. Když se vymotala z toho neforemného pěšáckého pláště, tak vypadala děsně sexy - i když byla stroj. Sám jsem se svým myšlenkám podivil. To nemůže být sériový výrobek! Je tedy nějaký unikát? Kdo je asi její návrhář? napadlo mě.

I když jsem se snažil nezírat, všimla si mého pohledu.

„Nelíbí?“ optala se trochu vyplašeně.

„Naopak, moc hezké!“ kývl jsem, a ona už to nerozváděla.

V pravý čas jsem dorazil do práce. Kolegou, kterého jsem střídal, byl Bakilomen, starý Bokweřan! Když mi dal ajdku, uklonil jsem se mu. Všichni víme, co se v jeho světě odehrálo. Pokud se zachránil, musí být majitelem hodně pohnutého osudu. Všiml si toho, poklonu mi vrátil a jen mlčky mávl rukou, jako že to není třeba řešit.

Převzal jsem směnu na padesáti kilosrkách. Chvilku jsem na to číslo koukal. Vzpíralo se mé představitivosti. Celý Svaz se nachází zhruba ve čtyřech až pěti stovkách srků. Původní jádro mělo dokonce jen něco přes tři sta! A my jsme padesát TISÍC srků daleko. Hrome.

Bylo mi jasné, že ten pocit za čas zevšední, ale zatím jsem si ho užíval.

Jak bylo v rozpisu, dnes jsem čas mezi kontrolami věnoval prohlídce a verifikaci samozáchovných systémů na rozvodech. Vlastně s tím začal už Drizout - Lastakarijec, který měl směnu před Bakilomenem. Navázal jsem na práci obou kolegů a když jsem místo přenechával Timbirais, zůstal za mnou slušný výsledek.

Pak jsem se toulal po lodi a průběžně koukal do veesu, co všechno se děje. Neustále tam bylo plno nových informací, a to jsem moc nebral v úvahu veesy obou dalších lodí.

Především - opustili jsme rodnou galaxii! Už jen to byl velmi zajímavý moment. Na palubě bylo krom jiného také propagační oddělení. To vyrábělo sběratelské předměty. Nejen pro nás, ale i na prodej po návratu. Takže k nabídce metálů Prvního skoku výpravy a Průniku pásmem Mechanicianů přibýly medailonky pro posádku s titulem mezigalaktického cestovatele a poutníka napříč naší malé galaxie. Teď jsme se blížili Velkému Ostnu, což bude nepochybně další milník, no a pak uvidíme.

Samozřejmě, i během zastávek bylo pořád co dělat.

Totíž, misníky pochopitelně neskákaly naslepo.

Hned po příletu byl navigací stanoven směrník nového skoku, a každá loď vyslala do toho místa dvě sondy. Ty měly za úkol prohlédnout oblast do níž se bude skákat. Vzhledem k tomu, že jsme se přesouvali vysoce nadsvětelnou rychlostí, nebylo jak jinak informace získat. Mohlo by se třeba stát, že bychom skočili rovnou do zóny smrtícího záření.

Sondy byly všímavé, vybavené mračny detektorů, ale pochopitelně neměly kapacitu získané informace přesně vyhodnotit. Takže koukaly, naslouchaly, snímaly, a pak se vrátily a vysypaly tu lavinu dat analytické sekci každého korábu. Ta už si s nimi věděla rady.

Než se provedl další skok, probíhal nepřetržitý výzkum a mapování okolí. Další data sbíraly sondy, které skákaly pět a deset srků do všech šesti stran od místa dočasného kotviště. Vzhledem k délce plánované trasy to sice stále byla jen tenoučká nitka, ale lepší než nic. Měřily se nejruznější údaje a také se pátralo po případných planetách vhodných pro život, nebo

dokonce po známkách vyšší civilizace. Přišlo mi to trochu úsměvné. Sami nevíme, co bude za půl tisíciletí, tak jak chceme poznat civilizaci, která bude trochu dál před námi?

Průzkum, tentokrát už jen jednou sondou z každé lodě, proběhl ještě deset minut před samotným skokem. Co kdyby se tam mezitím něco změnilo. Pak jsme nechali na místě majáčky, a proběhl teleport.

Pokud někoho napadne, že nás ten Mechanician mohl najít právě díky majáčku, je to omyl. Značkovat trasu jsme začali až od druhého skoku, tisíc srků za jejich zónou.

Prozatím jsem se toulal po Oigirsu sám. Nezávazně jsem pokukoval po někom, s kým bych se mohl sblížit pro téměř tříletou cestu. Prostě jsme tu uzavřená komunita a k tomuhle bude docházet. A trochu jsem koráb poznával osobně. Bylo tu plno míst kde se dalo zastavit. Armáda pamatovala na široké spektrum zájmových aktivit. Potěšilo mě, že na palubě bylo nejen virtuální, ale i fyzické librarium. Ve čtyřech provedeních, pochopitelně. Organizátoři asi nechtěli zanedbat žádný detail. Koneckonců, trochu nadneseně vzato, posádka byla nejslabším článkem celé výpravy. Tak si nás museli hledět.

Poznámka k mezilodním návštěvám: ty byly zakázané. Způsobilo to bezpečnostní pravidlo. Kdyby náhodou na nějaké lodi propukla epidemie, tak aby ostatní koráby nemusely řešit kdo tam byl naposled a zda to nezavlekl k nim. Takže pokud někdo chtěl, kontakty s lidmi na jiných lodích byly pouze přes vees, nebo sivem, případně holovizí.

Na konci „našeho“ dne - měli jsme rytmus stejný jako dalších tři sta lidí z naší směny - jsme se s Dani sešli u nás „doma“, krátce si řekli co kdo zjistil zajímavého, prošli hygienou a usnuli. Dani se tedy nějak vypínala nebo těžko říci co dělala, ale nemlela sebou. Možná místo spánku, který nepotřebovala, si v hlavě pouštěla nějaké filmy z bezedného lodního kulturního archívu.

A tak jsme tam prostě začali žít.

*

6 – Časoletci

Díky tisícírkovým skokům jsme si mohli připadat jako časoletci. Totiž, každý teleport nás přiblížil o tisícovku nejen na vzdálenosti, ale de fakto i v čase. Před skokem vidíme co máme před sebou teď, pak uděláme HOP a vidíme jak to vypadá po tisíci letech. Kosmologové tyhle efekty milují a jejich průzkumné mašinky úplně chrochtaly blahem.

Dnes jsem se po práci usadil v jednom malém baru, a věnoval se prohlídce mužstva. Jasně že ne reálně, ale pomocí veesu.

Tedy, byli jsme pěkná směsice. Byli tu livani (lidé i trochu nelidé, ale prostě něco živého), roboti, androidi i unitypové z nejrůznějších planet, ale my (myšleno Lastakarijci) jsme převažovali. To bylo logické, byl to náš projekt. Zajímavější bylo, že se v seznamu objevili i obyvatelé světů, které byly známe jako problémové. Třeba přímo náčelník naší směny byl Ferglaman! Ale věřil jsem, že to má armáda dobře ošéfované. Avšak zajímavější mi přišlo, že v seznamu nebyl ani jeden člověk od Deecan-tovců. Zvláštní! Považují naše snažení za zbytečné? Nebo snad děláme něco, s čím vnitřně nesouhlasí?

Nutno doplnit, že krom toho byla na palubě ještě další rasa: virtuálové. Bytosti, žijící ve výpočetní síti, přezdívaní krátce virti. Na mém pracovním panelu byl také symbol, který měl indikovat, pokud se nějaký takový začne projevovat v zóně mé činnosti. To abych se nedivil, kdyby mi ovládací prvky začaly bláznit. Neměl jsem ani potuchy o tom, jestli se virti prokazují dobrovolně nebo zda vyloženě musí. Oni byli taková zvláštní skupina, o které člověk nevěděl co si má myslet.

Vlastně ještě jeden „cestující“ by měl být na palubě. Nešlo o nic tajemnějšího než o palubní prediktor, takzvané orákulum. Armáda chtěla vědět, jak si dokáže poradit s naprosto netypickou situací. Ale nebyla o něm ve veesu ani zmínka. Tuhle informaci jsem věděl od Lindee. Vznel jsem tedy schválně dotaz. Uvidíme co mi kdo odpoví.

A naše tříčlenná letka zatím tvrdošíjně ukrajovala dalších tisíc srků každou hodinu. Poté, co jsme třetí den dorazili k Velkému Ostnu, mi to už začalo splývat.

Během dalších pěti dnů jsem navštívil všechny lezecké stěny v lodi. Byly také čtyři, pochopitelně. Podobné, ale každá měla svůj osobitý rys. Když jsem přišel pod první, k mému úžasu byla vybavena pradávnými jistíci závěsy s lany a postroji! Lezení bylo mou zálibou, nejen po skalách ale i po infrastruktuře, a díky gmastu jsem nikdy o jištění neuvažoval. Teď jsem na to koukal a neuměl si to srovnat v hlavě. Věděl jsem, že se dívám na něco, co je přece už dávno pryč, ale nedokázal jsem si uvědomit proč. Blokáda paměti zjevně měla své malé mezery.

Byl to zajímavý stav z něhož jsem neviděl východisko. Dopadlo to klasicky – dozorčí systém si všiml, že jsem ve zmatku, a nenásilně mě

pošoupl správným směrem. Navázal jsem entrakor (dračku) a lezl. Když jsem sjížděl dolů a houpal se jak na houpačce, smál jsem se jako blázen.

Jak se později ukázalo, byl jsem první z celé posádky, kdo se s takovou komplikací potkal, a důsledkem toho byl večer další poim, který jsme dostali jako zákusek. A na mém účtu přistálo prémiových třicet solů, za podnět ke zdokonalení bezpečnostního standardu.

Ostatně, to byla moc hezká vlastnost mise: každé ráno jsem měl na kontu plat za uplynulý den. Nebylo to moc k smíchu – člověku to připomínalo, že i když to nevypadá, žijeme ode dne ke dni. Nikdo nevěděl, co přinese zítřek. Ale dávalo to šanci utratit ho za nějakou příjemnou zbytečnost, které s sebou Oigirs také vezl.

Všechny základní potřeby byly královsky zdarma, v přiměřeném množství. Včetně čajkomu v lehké, střední a silné verzi, ty byly dokonce v neomezeném množství – no jasně, jsme přece na Lastakarijské lodi!

Samosebou jsem také prozkoumal palubní jídelníček. Docela překvapil. Základní nabídka obsahovala klasických osm pokrmů. Někomu by to mohlo připadat žalostně málo, ale těch osm jídel mělo menu pro každou planetu, jejíž příslušníci byli na palubě – i kdyby tam byl jen jeden samotný!

Pragmaticčnost armády byla úžasná. Menu každého člena neslo homologační koeficient, nakolik je jiný pokrm kompatibilní s jeho biologií. Dalo se tak snadno určit, co by člověk mohl vyzkoušet z pokrmů cizích planet, aby neskončil třeba se spáleným žaludkem či ochromeným jazykem.

K tomu pravidelné dávky z palubní hydroponie, které livanům sloužily k dorovnávání potřebných prvků. K dispozici byl i určitý nadstandard, jako třeba Nezeboran, Tosek či jiné lákavější věci. Nebylo nutno se mačkat ve frontě u nějakého okénka. Vše šlo objednat na veesu, i s dodávkou. Když jsem viděl nabídku, napadlo mě, jak asi armádní zásobovatelé odhadovali spotřebu tohoto zboží. Kolik ho máme, aby ho bylo tak akorát? Anebo až dojde tak prostě nebude?

Odpověď byl resyk. Loď měla prakticky stoprocentní recyklaci, a baterie molekulárních kompozitorů vracely vše zpět do oběhu. Takže nebojte se, nic nedošlo. I z důvodu, o kterém bude psáno teprve později.

Ne že bych nedokázal odolat, ale prostě jen proto abych to vyzkoušel, jsem si objednal láhev opravdu dobrého Nezeboranského, za sedmáct solů. Přistála mi na stolku o dvě minuty později. Tak jsem si nalil. Jo, tohle byla opravdu dobrá sorta. Nezeboranské je proslulé po celém Svazu. Je to víno, které nikdy nemůže být špatné, ať slabé nebo silné. Ale tohle byl opravdu kvalitativní skok, aspoň v mém vnímání. Ale kdo ví, třeba k tomu dojmu přispěla i ta cena.

Když byla v láhvi asi půlka, přišla domů Dani. No vidíte. Už říkám domů. Planeta se mi smrskla na jeden pokojík. Holt člověk je tvor adaptabilní.

„Slavíš něco, nebo jen tak?“ tázala se vesele. Dnes si vzala upnuté strečové pouzdrové šaty s ohnivým motivem, slušelo jí to hromsky.

Jen tak, chtěl jsem říci, ale vzal jsem z poličky druhou sklenku a nalil jsem jí. „Osmý den a dvě stě tisíc srků. Potěší mě pokud se přidáš.“

Byla to ode mne trochu nepromyšlená reakce: jako robginka se těžko mohla napít, ale zase mi bylo hloupé být sobec a dělat že tu není.

Překvapila mě. Sedla si naproti, vzala sklenku a přitukli jsme si. „Dvě stě jedna,“ opravila mě tiše. Ovšem, právě odbila celá hodina a Oigirs udělal další skok. Zlehounka namočila rty do vína a blikla očima. „Mmm, skvělé.“

To už mi nedalo. „Dani? Promiň mou zvědavost, ale ty poznáš chuť vína?“

Věnovala mi maličko zaražený pohled. Vlastně, o tom jsem se také zapomněl zmínit. Daniraien měla mimiku. To by nebyl žádný velký zázrak, mimiku si už tehdy pořizovalo plno robotů, kteří žili mezi lidmi. Odjakživa jim to pomáhá v socializaci s livany.

Ale mimika robginky byla velmi jemná, přesná a tak nějak úplně přirozená. Nestalo se mi, že by nesouhlasila se situací, což se toho času všem robotům místy přihodilo (a dávalo livanům nevysychající zdroj ne zrovna korektní zábavy). Navíc ovládala vlastnost, o které jsem si doteď myslel že je pouze livanská – totiž „promluvit výrazem“. Takže když jsem teď viděl její tvář, nemusela nic říkat. Ona sice pít nemohla, ale chuť si opravdu užila!

Jenže to jsem si nejspíše jen namlouval. Logicky to přece nešlo.

„Vymýšlím si,“ zašeptala. „Vím kolik tohle víno stojí.“

„Promiň, byla to naivní otázka. Smím objednat něco, co by potěšilo zase tebe?“

„Raději ne,“ řekla rychle. „Nedělej si starosti. Ráda s tebou posedím.“

V mírně rozpačité náladě jsem dorazil láhev, a když mi Dani mlčky přisunula svou skleničku, zlikvidoval jsem i její obsah.

„Dobré?“ ujistila se vlídně.

„Skvělé.“ Možná díky „podpoře“ zdolané láhve mě napadlo, abych dodal: „A nejen kvůli vínu.“

Jak jsem to vyslovil, v duchu jsem se zarazil. To asi nebylo vůči robotovi dobré vyjádření. Syntáci si moc na city nehrají a hovorové náznaky jdou mimo ně. Ovšem znovu mě překvapila, protože se nezeptala kvůli čemu tedy. „Díky,“ pousmála se skromně. „Pro mě to také byl příjemný čas.“

Odpověď jsem rozpačitým úsměvem. Od robotů takové věty neslycháte.

*

7 – První zádrhel

Jedenáctý den se něco potentilo. Ve chvíli, kdy jsem se pomalu připravoval na předání směny, mi zčervenala větev číslo 62. To je jedno co je zač, důležité je, co to znamenalo. Od toho jsme dozorčí, abychom problémy pokud možno odhalovali a řešili v předstihu.

Na výběr byly čtyři varianty - zakázat, odříznout nedůležité části, posílit z nějakého okolního rozvodu anebo aktivovat pomocný zdroj.

Nemyslete si, že by si Oigirs beze mě neporadil. Návrhy už byly seřazené podle výhodnosti, a už jen odtikávaly vteřiny do chvíle, kdy automatika zareaguje sama od sebe.

Kdo ví, proč se mi zdála nejlepší právě čtvrtá, nejméně doporučovaná možnost. Patrně pod dojmem, že na tom místě zrovna není porucha, ale někdo tam opravdu potřebuje hodně energie.

Dříve než mohlo dojít k automatické reakci, zvolil jsem ji.

Výstrahy pohasly, zvýšený odběr trval několik sekund a pak se spotřeba vrátila do normálu. Vše se vyřešilo tím nejlepším způsobem - v předstihu.

Zbytek směny jsem strávil podrobným testováním, ale nikde nic. Nepřišel jsem ani na to, proč ke zvýšenému odběru došlo. Vždyť to byl externí port! Že by nějaká vnější jednotka? Samosebou, po plášti lodi se za letu pohybovalo pár desítek mechanů, průběžně hlídajících povrch a provádějících všelijaké práce ve vakuu. Ale i o těch bych měl mít přehled, a žádný z nich to údajně nebyl. Tak možná nějaký neukázněný virt?

Ačkoli měla všechno v logu, předal jsem Timbirais službu s patřičným výkladem, a jen co jsem opustil pracovnu, napojil jsem se do systému vzdáleně přes vees. Usadil jsem se v jednom miniparčíku mezi rozkvetlé keřiky u šumící fontánky, a počal zvědavě pátrat co se tedy dělo. Ale moc mi to nešlo.

„Já zde! Ty pracuješ i mimo směnu?“ oslovila mě vesele sportovně vyhlížející dívka, která si přisedla na lavičku vedle mě. Současně se mi ukázala její ajdka.

„To není práce, ale zábava, Dezntine,“ odvětil jsem a věnoval jí na oplátku mou ajdku.

„To mi povídej,“ zasmála se a připojila se na můj datový proud. To už jsem si stačil přečíst, že je také dohlážitelka rozvodů energie. Sloužila hned po Timbirais! Aha! „Mám ještě plno času. Smím se přidat?!“

„Nejsem proti.“

A tak jsme seděli, mlčeli, a vše důležité běželo přes vees nebo siv.

„Ty jsi fakt šikovný,“ podotkla několikrát, když jsem užil nějaký postup, který nebyl tak úplně běžný. Vracel jsem jí pochvalu, a myslel jsem to upřímně - asi nehýřila nápaditostí, zato oplývala rychlostí a pečlivostí.

Jenže náš výsledek byl nula.

Trochu mě to mrzelo. Dezntine byla pohledná dívka, navíc Lastakarijka, takže by odpadl meziplanetární problém, a maličko jsem toužil se před ní

vytáhnout, jakože najednou nastane WOW a ukážu že jsem na to přišel. Ne, nepřišli jsme na to ani společně.

Což je velmi divné - my správci máme hodně vysoké priority, nemělo by se před námi nic schovat.

„Síť se náhle rozhodla spalovat sebe sama,“ uzavřela nakonec Dezntine. „Bavila jsem se s tebou dobře, ale promiň, už musím běžet, abych byla včas v práci.“

„Těšilo mě, a přeji pohodovou směnu!“ reagoval jsem.

Dal jsem si na třicátém horizontu k večeři Sirkimský gvejzím, byl vynikající. Do ubikace jsem se vracel pěšky, nejel jsem výtahem. Divná anomálie mi nešla z hlavy.

Tentokrát jsem byl druhý - Dani už byla doma. Opět obměnila šatník, dnes to byla proužkovaná halenka a odvážně krátká tmavošedá sukně. Estetické cítění mé železné spolubydly mě nepřestávalo překvapovat.

„Vítej,“ usmála se.

„Díky, rád tě vidím,“ opáčil jsem a vyžádal si od žapsiny ještě studené ovocné pití.

„Opravdu?“ poznamenala.

Trochu udiveně jsem se ohlédl. „Jak to myslíš?“

„Tvoje tvář mluví o nějaké starosti...“

Nooo, tak moment. Odkdy mi nějaká roboholka dokáže odečítat psychiku z výrazu?! Jenže jsem nevěděl, jak to říci abych se jí nedotkl, takže jsem si prostě sedl naproti ní a celý divný případ jí vyklopil.

Pozorně poslouchala. „Všechno?“ řekla pak.

Kývl jsem.

„Když nejde objevit chybu, zbývá vliv který nelze vzít v potaz,“ pravila. „Řešení nejspíš leží v oblasti vyšší priority, než máš ty.“

Hm. Takových osob na palubě moc nebylo. Vlastně jen kapitán a důstojníci. Pak mě ale napadli virtové, a hned nato výsadkáři a záchranáři. Počet potenciálních „pachatelů“ se rázem rozrostl, ale proč by to dělali, bylo ve hvězdách.

„Velení někdy na delších plavbách generuje samo drobné výchyly, aby udrželo posádku ve střehu a současně jim poskytlo uspokojení, že tu nejsou jen pasivní zbyteční diváci,“ dodala.

To nebyl hloupý nápad. Poděkoval jsem Dani za pozornost.

Řekla: „Od toho jsme tu spolu, no ne?“

Jo. Asi jo.

*

8 – Tulák

O dva dny později mi zavolali výsadkáři. Jestli bych s nimi šel na něco dobrého. No proč ne, i když mi bylo divné, proč o mě mají zájem zrovna tihle supermani.

Sešli jsme se na sto prvého horizontu, v jedné z oddychových buněk. Výsadkáři přišli jen dva, jménem Psirejs a Zonfaria. Ti by nezapřeli příslušnost k elitě armády ani kdyby chtěli. Psirejs byl stoprocentní prototyp nabašeného, nesmlouvavého, ale přesto velmi inteligentního a sympatického drsňáka, Zonfaria zas dokonalá královna Amazonek. Věděl jsem, že si tihle „nadlidé“ mohou vybírat těla, tak mě to nepřekvapilo.

Zajímali se o mou anomálii. Hm! Nešlo jim ani tak o data, jako spíš o mé pocity, rozpoložení, co jsem dělal předtím, co potom, a lečjaké jiné, podle mě absolutně nesouvisející věci. Pokoušel jsem si z jejich otázek poskládat v mysli téma, o které jim asi jde, aniž by to otevřeně řekli. Nabyl jsem dojmu, že se děje něco mimo všechny předpoklady, a oni hledají nějaký záchytný bod. Později se ukázalo, že jsem se hodně dobře střelil.

„Pro zajímavost ti necháme zorku, jo?“ řekl ke konci Psirejs. „Kdyby se ti rozsvítila, prostě udělej co tam uvidíš.“

„Jasně.“ S výsadkáři se nemá cenu dohadovat.

„Super, Klarsiboremiku,“ uzavřela nakonec Zonfaria. „Moc jsi nám pomohl, děkujeme. Nechceš si se mnou jít zaplavat?“

Pochopil jsem, že to má být jakási odměna za spolupráci. Možnost vidět tu krásku v plavečkách, nebo i bez nich, vůbec nebyla marná, a kdo ví, třeba by došlo i na lepší věci. Jednorázová setkání tohoto druhu nebyla na palubě zas tak výjimečná. Lidé se snažili cestu pojmout jak uměli.

S díky jsem odmítl. Netěšilo by mě, kdyby to dělala z důvodu obchodu. Nepřemlouvali mě a odešli za svým. Na kontě mi naskočilo třicet solů za vzornou spolupráci s výsadkáři. Taký dobře.

Zato si mě našla Dezntine, zrovna když jsem lezl ve dvojce. Ta byla mé kóji nejbližší, a protože už jsem zjistil, že stěna může měnit konfiguraci na přání, nebyl důvod navštěvovat odlehlejší tři.

„Počkáš na mě?!“ zvolala vesele zdola. Prověsil jsem se a čekal, ale bylo vidět, že nemá praxi. S trochou nápovědy se dostala dva chyty nad podlahu a tím to skončilo. „No to je dílo!“ smála se když viděla co má nad sebou. „Prosímtě jak ses tam dokázal dostat?“

Nehodlal jsem vykládat, že mám stěnu v módu 14 plus, čili nejtěžší. Lezení po všem možném mě odjakživa bavilo, a byl jsem patřičně „napojmovaný“. „Vítej na stěně,“ kývl jsem na ni. „Po kolikáté lezeš?“

„Poprvé!“ odvětila se smíchem.

„Tak pojď zase dolů.“

Sjeli jsme, nechal jsem překonfigurovat trasu na lehkou úroveň, a ve volném tempu jsme se věnovali zábavě. Tři hodiny utekly jak voda a musela upalovat, aby stihla směnu. Byli jsme desynchronizovaní - když

spala, já jsem sloužil, takže jsme se mohli vidět jen před mou směnou, anebo po ní.

Další den hned po probuzení na mě čekala nejen odpověď na orákulum – ne, nepočítá se do posádky – ale i dotaz z jiné lodi!

Analytik Loerkot z Daarzu se mě ptal, co si myslím o tom nečekaném přetížení. Cože? Věhlas chyby kterou jsem zrovna náhodou správcovail, už dosáhl i na jiné lodě?! No, ne tak docela: Loerkotovi se totiž včera stalo to samé! A také nepřišel na záhadného odběratele!

To už bylo na pováženou. Mohlo jít o nějaký nezmapovaný jev, vyplývající z vlastností sítě v nějaké specifické situaci! Popovídali jsme si, ale k ničemu to nevedlo.

Korunu všemu dodal Bakilomen. „Také ti výsadkáři dali zorku?“ tázal se při střídání.

„Jo.“

„Proč jsi v tu chvíli přidal zdroj?“

„Zdalo se mi to nejlepším.“

Jen ne moc souhlasně pokýval hlavou.

Co se to děje, že o tom všichni tak mluví?!

Důvod se ukázal o dva dny později, a byl to opravdu pořádný důvod!

Tentokrát se týkal třetího korábu, Laxenu. Měl jsem zrovna před směnou, takže jsem se to dozvěděl až z veesu, ale to neubralo na mém ohromení. Laxen zaznamenal stejnou anomálii jako my. Jenže i tam analytik v předstihu obdržel zorku, a ta mu stroze nařídila: odpojit! Neptal se a odpojit, jenže vzápětí se příkaz změnil na opětné připojení a posílení zdrojem, přesně jak jsem to udělal já!

Všechno dostalo smysl v okamžiku, kdy se z naprostého prázdna zjevil těsně u Laxenu jakýsi... vesmírný tvor. Těžko říci, zda je slovo tvor správné. Vypadal jako rozježený mrak o délce až šedesát metrů. Jako odpověď na náš energetický manévr se předvedl v celé své huňaté kráse, a po chvíli opět skryl v nějakém druhu neviditelnosti.

Velení poprvé projevilo svou profesionalitu v nestandardní situaci. Žádná panika, žádný poplach. S rozvahou navázalo s galaktickou entitou kontakt.

Šlo o jakéhosi vesmírného tuláka. Cesta ho zanesla trochu mimo hustě obsazené oblasti, a když na nás náhodou natrefil, přidal se k nám. Nepozorovaně se držel u korábů a občas si dopřál trochu energie. Byl slušně vychovaný, žádný pirát. Kdybychom ho rovnou odmítli, nechal by nás na pokoji. Jakmile teď poznal, že o něm víme, ukázal se. Pomocí symbolů s ním lingvistici našli „společnou řeč“. Moc toho sice nenamluvil, ale velení se s ním nakonec dohodlo, že ho ještě chvíli povežeme a nebudeme si ubližovat.

Nakonec se má reakce ukázala jako přijatelné řešení. Kdybych únik energie tvrdě zastavil, patrně by se nic nestalo, ale přišli bychom o pozoruhodný poznatek o zcela nové formě života. Ono to totiž vypadalo spíše jako chumel nějakých energetických siločár. Když se „odpolarizoval“, nebyl vidět. Šikovné mimikry!

Dvacátého dne se tato prazvláštní entita, o níž nám bylo řečeno že si říkála (převeďeno ze čtvrtvteřinového radiového prsknutí do znaků) Dstrptekvrstr- (trpělivost, zbývá už jen necelý tisíc písmen), skutečně odpojila. Zviditelnila se na rozloučenou, zazářila složitou kaskádou výbojů z jedné strany na druhou a zase nazpět, a pak už po ní nebyla ani stopa.

Dobře že tak. A propagační oddělení hned vyprodukovalo plaketku prvního mimogalaktického kontaktu.

Nikdo z nás netušil, jak moc důležitou událost jsme potkali.

*

9 – Běžný lodní život

Vees mě upozornil, že máme na palubě první oficiální vztah. Reaktorový technik Eganhard a modrovlasá produkční životních potřeb Nimanoris, oba Lastakarijci. Vypadalo to že jen čekali, až se život na Oigirsu trochu stabilizuje, aby lidé měli chuť si jich všimnout, a hned do toho práskli. Takže do sběratelské edice přibyla mince prvního dvojčetného oficiálního svazku na výpravě, a momentálně nejdále uzavřeného vztahu od Svazu. Poslal jsem ze slušnosti blahopřání, a samotného mě to přivedlo k určitým úvahám o mé budoucnosti. Mise byla tříletá, času dost. Ale co potom? Když si najdu partnerku „zvenku“, bude jí chybět moje mezigalaktická zkušenost. Možná bude můj pohled na svět vychýlený podobně jako to zažívají armádní vysloužilci. Navíc, týmy lodí byly nepochybně vybrané tak, aby ladily i psychosociálně. Nebylo by tedy výhodné užít příležitost a porozhlédnout se mezi posádkou?

Nutno podotknout, že „rozhlížení“ bylo hodně příjemné. V misníku vládlo řízené klima, takže v podstatě nebylo nutno se tahat s žádnými oděvy. Vzhledem k tomu, že strojové rasy tento sociální doplněk braly hodně s rezervou, a v posádce nebyl nikdo z Mrawibumi či bývalé Mangwaxelly, nebo podobně specificky ostře vyhraněných (VVU myšleno cáklých,) kultur, chodilo se hodně nalehko, leckdy i bez ničeho. Ostatně, byli jsme na Lastakarijské misi, takže se tak nějak mlčky přijímala naše pravidla, a my jsme to už několik generací opravdu nijak moc neřešili.

Osobně jsem chodil jak se mi zrovna zachtělo, nebo jak to vyšlo, aspoň v jednom kusu něčeho. Měl jsem ve zvyku si nahotu nechávat do soukromí. Ale jděte, není to o prudérnosti. Díky byť minimálnímu oděvu dostává sociální interakce jeden bodík navíc pro určitý situační výraz.

Ale „do práce“ jsem si vždy bral nějakou variantu lodní uniformy i když to nebylo nařízené. Byla to součást povolání; tak to vnímali všichni, udržovalo to týmového ducha aktivní směny. Navíc služební oblek byl kupříkladu nehořlavý a chemicky odolný. Kdyby se strhlo něco nečekaného, přece jen bych byl raději kdyby plameny zasáhly rukáv než mou holou paži.

Zajímavé bylo, že jsem zatím nepotkal nikoho esteticky disharmonického. Hovorově řečeno, ošklivého. U nás se to tak nějak mlčky předpokládá, poimy udržují těla v dobré formě co do funkce i vzhledu, a u lidí z jiných světů asi zapracoval armádní výběr. Čili bylo nač se dívat a nad čím přemítat ohledně nějakého bližšího vztahu.

To, že jsem hned vedle sebe měl Dani, jsem jaksí vůbec nebral v úvahu. Byla stroj a já livan.

Ale jeden „odrazový můstek“ už jsem vlastně měl – Dezntine. Dvě setkání, obě příjemná, navíc stejná profese! Hm! Když jsme se příště potkali na běžeckém pásu, nadhodil jsem: „Co jim říkáš?“

Hned věděla co mám na mysli a usmála se. „Neuchvátali to trochu?“ „Třeba chtěli být první. I to se počítá...“

„Možná.“ Chvilku jsme běželi mlčky a podle chuti střídali různé způsoby. Pak řekla: „Myslíš že armáda vybírala posádku i s ohledem na možné budoucí vztahy?“

Zvážil jsem to. „Docela bych tomu věřil. Tři roky jsou dlouhá doba, a sociální smír na palubě je důležité hledisko.“

„Je fakt, že zatím jsem si tady s každým rozuměla. Nepotkala jsem nikoho o kom bych si řekla - no fuj, pryč od něj.“

„To zní dost dobře,“ mrkl jsem na ní významně.

Zasmála se. „Přímo suprově!“ Ale signál neoplatila.

O dva dny později jsem byl pozván na lékařskou prohlídku. Prošli tím všichni, šlo o rutinní kontrolu jak vypadáme po nějaké době letu. I tady na lodi měli dobře známá „vajíčka“, kde si člověk v náruči všemožných detekčních pavučin půl hodiny zdířl a bylo hotovo. Po kontrole jsem dostal malý poim. „Odchylka je bezpečně pod mezí tolerance, ale proč být maličko rozladěný, když můžeš být plně vyladěný,“ komentoval to doktor.

„Jasně. Díky. Jsi správný člověk na svém místě.“

„Rádo se stalo, od toho tu jsme.“

V té době probíhal dvacátý třetí den, a měl jsem pocit, že už jsem se naplno přizpůsobil lodnímu režimu. Koneckonců, práce to byla jako každá jiná, a pokud člověk nebral v úvahu, že je půl milionu srků od domova, mohl si připadat jak v nějakém běžném uzavřeném autonomním sídle.

Mimo směny už jsem vyzkoušel různá zařízení určená pro volnočasové aktivity, zapojil jsem se do tří zájmových diskusních skupin na veesu, a našel si vyhovující životní rytmus. Se spolubydlou jsme si nedělali potíže, takže pohoda. Udržovali jsme takový přiměřeně kamarádský tón, občas jsme si sedli a proháněli na vévisu informace, zahráli si nějakou hru nebo koukali na nějaký pořad. Kulturní databanka Oigirsu se opravdu zdála být bezbřehá.

Jasně že si to Dani mohla nechat promítat rovnou v hlavě, a já samosebou díky sivu také, ale právě takto jsme udržovali pohodu v naší kajutě. Někdy jsme spolu poseděli a popovídali si. Obvykle to byly komentáře informací které probíhaly veesem, anebo jsme si vykládali o našich světech. Logrimet je totiž mechanoplaneta - umělé orbitální těleso, obydlené téměř výhradně syntáky. A i když Dani už dvanáct let žila v Lastakarii, udržovala s místem svého původu neustálý kontakt.

Na robotku byla skvělá vypravěčka - ať mluvila o čemkoli, vždy to bylo zajímavé a navíc do toho občas vložila opravdu vtipnou poznámku. Pokoušel jsem se nezůstat pozadu a snad se mi to i dařilo, aspoň podle odezvy soudě. Nebudu ty hovory popisovat, kdyžtak si přečtete její deník.

Čas od času mě spolubydla něčím překvapila.

„Není to hloupé, vzít si tohle k tomuhle?“ ptala se někdy. Jak už jsem zmínil, oděvy byly takové její roztomilé hobby. Ale upřímně - nosil jsem to snad já? Pokud se jí to líbí, proč se mě ptá? Vždy jsem chválil, ať jsem si

v duchu myslel cokoli. Ale to si dělám legraci, estetické cítění robginky bylo bezchybné. Byla na Lastakarii skvěle naladěná.

Sem tam jsem našel na stolku nějakou drobnost. Buď malou kuriozitu z produkce propagace, nebo něco dobrého.

Oplácel jsem tu pozornost stejným způsobem - v nabídce byly kolekce pro všechny možné rasy.

Když jsem se třiatřicátý den rozhodl vyzkoušet střelnici, natrefil jsem tam znovu na Dezntine. Vypadala pořád stejně hezky, nebo možná ještě víc, koneckonců už jsme měsíc letěli společně.

Sršela energií. „Vsaď se, že tě přestřílím!“

Vybrali jsme si zbraně, zvolili scénář a vlétli jsme do simulátoru. Sál s proměnlivou topologií nás vehnal do temných pralesních zákoutí, kde jsme během půl hodiny vyplýtvali skoro tři sta výstřelů a zlikvidovali zástupy zaguartů. Když jsme pak porovnali indexy, měl jsem sice o něco lepší skóre, ale Dezntine měla zase lepší poměr výstřelů k zásahům.

Pogratulovali jsme si, a pověsili výsledky do tabulek na veesu. Z dosavadních šedesáti uživatelů jsme byli v první pětině.

„To se divím. Ke konci už jsem byla tak vynervovaná, že jsem střílela na všechno co se pohnulo,“ svěřila se s úsměvem.

„Ale stejně máš lepší poměr efektivity.“

„Možná protože jsem se před lecčím raději schovala!“ smála se.

Opravdu zvláštní způsob jak pojmut střeleckou zábavu.

Když jsme byli oba tak dobře rozjetí, pozval jsem ji na posezení. Bez rozmyšlení kývla, takže jsme se zapíchli do jedné dvoumístné relaxační sekce a naprosto přirozeně prodiskutovali celý svět počínaje střelnicí a konče galaxií. Dvě hodiny utekly jako voda, a spokojeně jsme se rozešli - já na směnu a Dez šla spát.

Tentokrát jsem konečně mohl něco skutečného řešit. Automatický správce, pečující o energetickou větev 9F7, se „přetrénoval“ a začal zbytečně dalekosáhle řešit naprosté maličkosti. Udělal jsem analýzy, stanovil korekce, prohnal je simulacemi, z vlastní iniciativy vyzkoušel ještě čtyři přílehlé varianty jestli náhodou nevykáží nějaký jiný fokus, a aplikoval jsem opravnou sekvenci. Devět Ef Sedmička se uklidnila a přestala jančit kvůli úplným hloupostem. Naprosto pohodová práce!

Nevím, zda by totéž mohl říci Leskmer, také správce energie, paralelní s mou směnou, ale na Laxenu. Tomu se totiž zčistajasna počaly rvát dvě mechaniciánské ošetřovny! No to byl mazec!

Jak známo, mechaniciánská ošetřovna je stroze solitérní zařízení. Sice říkám zařízení, ale spíše je to nějaká záhadná bytost. Protože jsme měli vše čtvermo zálohované, byly na každém korábu i čtyři ošetřovny. Pochopitelně se o sobě nesměly dozvědět. Média měly vlastní, dokonce i energosíť měly separátní.

Ale nějak se dozvěděly; a pustily se do sebe jak dva kohouti na jednom smetišti. Každá chtěla tu druhou násilím přizpůsobit svému obrazu! Beztak

záhadná zařízení začala generovat absolutně neznámé periferie, měnila topologii energetické sítě, no prostě chaos!

Museli zasáhnout výsadkáři. Pro každou z ošetřoven nasimulovali zničení té druhé, což znesvářené inteligence okamžitě uklidnilo. Samy se opravily a opět upadly do jakéhosi druhu dřímoty, než po nich bude někdo něco chtít. Celý exces tak nakonec skončil dobře, akorát chudák Leskmer si mohl skutečně naostro vychutnat krizový scénář.

(Vyšetřování později odhalilo kdo za to mohl: úklidový robot! Když vycídl jednu ošetřovnu, řekl si že když už má ve sběrných nádržkách kritické látky, mohl by je rovnou vybrat i na druhé ošetřovně, aby se choval efektivně. Kdo ví, jak ho to napadlo; v setupu neměl povolenou modifikaci svých procesů. Asi nějaký přesmyk bitu, koneckonců ani naše elektronika není absolutně bezchybná. No. Jenže ošetřovna si okamžitě všimla, že uklízeč přijel s odpadem vyloženě specifickým právě pro mechanickou ošetřovnu. AHA! Kde ho asi tak mohl vzít? Hned jí sepnulo, že na lodi není sama, zjistila si jeho předchozí trasu – a bylo zle.)

Takže to byla jen vysvětlující poznámka k důvodu, proč jsem svůj zásah na 9F7 považoval za tak pohodový.

Po směně jsem ze zvědavosti podruhé od začátku mise koukl na svůj status. Vida! Poposkočil jsem o dvě místa nahoru. Stejně jsem ale při porovnání mezi koráby byl - v rámci své specializace – šestý z patnácti. Bral jsem to ale s nadhledem, index byl opravdu hodně volně orientační.

Hodnocení na lodi mělo plno podkategorií, a měl jsem podezření, že je to nastavené tak, aby každý člen posádky aspoň v něčem byl dobrý. Když už ne v počtu pracovních operací, tak třeba v době bezzásahové služby.

Ale možností jak se realizovat bylo co hrdlo ráčí. Na veesu byla mračna tématických skupin, které nabízely případný bonus za řešení kdečeho. Ponejvíce šlo o zanedbatelné drobnosti, jak teoretické, tak praktické, ale nechyběly i hodně složité případy, takže si každý mohl vybrat pokud měl chuť, případně sám nějakou kategorii založit. Sem tam jsem se také zapojil, ani ne tak ze zájmu jako spíš že se to slušelo.

Některé kategorie byly vyloženě recesistické, bylo vidět že se lidé rádi baví. Zatím se zdálo, že bude všechno probíhat relativně klidně a pohodově.

*

10 – Dvojník

Včera jsme měli malé výročí - milion srků. To je brutální cifra. Světlo z našeho domova by sem přineslo zprávu o našem startu až za milion let. Oslavil jsem to s Dez, poseděli jsme v jedné umělecké galerii, dívali se jak různí lidé z posádky, mající umělecké sklony, zachycují naši cestu.

Přestože jsme se moc neshodli - já preferoval ztvárnění výrazu zachycené situace, kdežto ona spíše dojem symboliky, byl to příjemně strávený čas. Řekl jsem si, že příště už se poptám, jestli by se mnou chtěla být v kajutě.

Ne že bych ji nasadil k Dani do robotí postele, nebo rovnou do své! V lodi byl určitý převis ubytovací kapacity. Nejen kvůli bezpečnosti, ale i pro případy že by se lidé rozhádali a chtěli být sami. Takže bychom si zabrali nějakou z volných kajut. Jenže, člověk míní a vesmír mění.

Signál sivu mě vytrhl zprostřed spánku jednačtyřicáté noci.

Poplach! A rovnou třetího stupně, čili druhý nejvážnější!

Neplašil jsem - nebyl jsem ve službě, takže nebylo kam běžet. Jen jsem se posadil a připojil sivem k doporučenému bodu veesu. Tohle udělal každý a v několika sekundách byla celá loď v pohotovosti.

Když mé přípojné stanoviště vykazovalo zelenou, podíval jsem se konečně co se to stalo - a pak jsem měl dojem, že jsem se zbláznil buď já, nebo velení. Po posledním skoku se vedle nás objevila jiná loď!

Což o to! Kdyby jen jiná! Vedle naší letky ale kotvil druhý Oigirs!!

Trvalo mi snad minutu než jsem ten fakt dokázal rozumem přijmout. Náš koráb je tu najednou dvojmo?? Kde se u trojhromského Leptona vzal?! A proč?!

Jenže bylo ještě hůř. Velení druhého Oigirsu vzneslo na Daarz i Laxen dost udivené dotazy ve smyslu „kde se tu vzal druhý Oigirs?!“

Letka se rázem zastavila. S obezřetnou rozvahou se aktivovaly zbraně. Tohle nebyla legrace. Harmonogram se zadrhl, nikam se neskákalo.

Během hodiny se ukázalo, že druhý Oigirs je nejspíš zcela shodný s námi! A teď se vážení podržte, bude to ještě horší. Byl shodný nejen konstrukčně, ale i personálně!

Seděli jsme s Dani na postelích a dívali se na sebe v němém úžasu. Cože?! Vedle nás je totožná kopie naší lodi se vším všudy? Takže dva tisíce kilometrů odtud sedí nějaký Klarsiboremik s nějakou Daniraieen a žasnou zrovna tak jako my?!

Trojvysoký Leptone! To je ale překerní situace!

Velení rozjelo masivní verifikační akci. Tohle přeci nemůže být pravda!

Každý ví, že zkopírovat jakoukoli naši loď bez rozdílu, je absolutně nemožné. Teď nemluvím o disproporcích které se dají najít pod mikroskopem. Ale kdejaký prvek, kdejaká součástka, všechno má v sobě jedinečné identifikátory a senzory, které zachycují její historii. I poslední ozubené kolečko v sobě má molekulární mikrolinku, která mapuje co se dělo během celé jeho životnosti. Tohle nasimulovat zpětně by byl tak

nadlidský úkol, že si jeho obtížnost nelze vůbec představit. A zkopírovat loď i s posádkou?! Holý nesmysl. Jenže ten nesmysl jsme právě viděli na vlastní oči.

„Jsme absolutně stejní,“ zněl výsledek nejpodrobnější komparace, kterou byly lodě schopné na místě provést. To bylo o rozum!

Kosmologové, žhavíci své mašinky na maximum, o něco později vydali dechberoucí zprávu. Během teleportu došlo neznámým způsobem k ZRCADLENÍ a vytvoření absolutně totožného otisku kusu reality.

A k tomu za situace, kdy jsem rozdychával nepopíratelný fakt, že jsem najednou ve vesmíru dvojmo, přišla nejděsnější, ale naprosto kardinální otázka: tak kdo z nás je pravý a kdo kopie?!

„Galaktický mazec, ne?“ vytrhla mě z ohromení Dani.

„Chtěl jsem říci totéž, jen jsem hledal dostatečně výstižné slovo...“

Pokývala hlavou. „Myslíš že jsme kopie nebo originál?“

„Podle toho co píší na veesu, se to asi těžko dozvíme.“

„Vím. Ale ptala jsem se na co se cítíš.“

Nadechl jsem se. „Jsem skutečný. Jsem originál. Co ty?“

„Myslím si totéž,“ souhlasila. „Jen jsem to chtěla slyšet, protože to samé si určitě říkáme i na druhé straně...“

Všiml jsem si, že se koráb přesouvá. Vzdalovali jsme se od Laxenu i Daarzu stejně jako naše kopie. Kapitáni shodně usoudili, že dokud se nezjistí že někdo z nás není hrozba, bude lepší držet se stranou od zbylých korábů. Vidíte že píšu o kopii, jako kdyby fakt že já jsem originál, byl jasně dokázaný. Na druhou stranu: být to tak, hrálo by to nějakou roli? Který šroubek v bedně sobě podobných, má právo říkat si originál?

V další půlhodině se ověřily i ty nejjemnější vazby. Bez výsledku. Mikroskopické rýhy na náhodně vybrané ojnici, detaily špíny v rohu sběrného systému resyku, DNA zvolených osob, dokonce i molekulární sken vybraného mikročipu, byly absolutně totožné!

Chápu že se asi usmíváte – jediný telepatický otisk by to vyřešil. Jenže, pamatujete? Byli jsme utlumení a vrácení v čase k „zastaralým“ metodám.

Velení flotily udělalo krátkou racionální poradou a zrušilo poplach.

„Nečekaná událost nemusí mít vliv na průběh naší mise. Pátrat po pravdě můžeme i za letu. Start za dvacet minut!“

Nikdo nespál. Ostatně, stejně jsme všichni zase prošli lékařskými skeny. Nic to nezjistilo, ale byla by chyba vynechat i tuhle kontrolní metodu.

S nevýslovným napětím jsem čekal na teleport, a určitě jsem nebyl sám. Tak jako se kopie znenadání objevila, třeba zase zmizí?! A pokud, budeme to my anebo oni? Docela napínavá ruleta o život či nebytí!

Dani se s tím asi srovnala snáze.

„Dám na chvíli klid,“ řekla mi, a znehybněla.

Možná se uvnitř nějak testuje, pomyslel jsem si. Je to zbytečné, ale když jí to pomůže zvládnout nejistotu, proč ne.

Jenže robginka se po minutě pohnula. „Ahoj Klarsi,“ řekla.

„No ahoj,“ usmál jsem se. „V pořádku?“

„Jo, v pořádku.“ Ale nevypadala tak. Pomalu se rozhlížela po kajutě, a pak si zrovna tak upřeně měřila mě.

„Copak? Přišla jsi na něco?“

Zvolna zavrtěla hlavou. „Jen řeším... ale to nic.“

„Aha. Můžu ti nějak pomoci?“

Znovu na mě upřela velmi zvláštní pohled. Možná jsem byl jen zbytečně přecitlivělý z celé té absurdní situace, ale najednou mě napadlo že se kouká jako by mě v životě neviděla.

„Dani...“ řekl jsem opatrně. „Něco se děje?“

Neodpověděla, jako kdyby neslyšela otázku. Pak najednou vstala a udělala věc kterou jsem rozhodně nečekal. Normálně se ke mně naklonila, vzala mi hlavu do dlaní a dlouze mě políbila!

Tak důvěrné gesto mě naprosto rozhodilo, tím spíš od koho pocházelo.

Na rozdíl od androidů, roboti jsou vycpaní logikou tak těsně, že už v sobě nemají místo na city. Jak mám tedy nahlížet na to co právě udělala?

„Eh... Dani?“ řekl jsem, když mě pustila.

„Promiň. Nechtěla jsem tě zneklidnit. Jen... jen jsem si nedokázala pomoci,“ zašeptala. Než jsem stačil nějak reagovat, mávla omluvně rukou, znovu si sedla a řekla: „Momentík prosím.“ A opět znehybněla.

Pozoroval jsem ji poněkud s nedůvěrou. Kdyby byla biologická, asi by mě to překvapilo příjemně. Ostatně, ten polibek vůbec nebyl kovový a přišel mi hodně procítěný. Ale od stroje?!

„V pořádku,“ otevřela Dani náhle oči.

„V pořádku? Těmi slovy máš na mysli co? Sebe? Mě? Celou tuhle šílenou situaci?“

Pozorovala mě a kdybych seděl proti livanské bytosti, řekl bych že se snad i potutelně pousmála. „Všechno,“ řekla. „Všechno je v pořádku, ale přesto to bolí. Už to nebudeme rozebírat, ano?“

„Promiň, raději bych to rozebral. Bylo to moc milé gesto, ale unikají mi souvislosti...“

„Chápu. Ale třeba jindy.“ Když viděla můj výraz, dodala: „Já vím že se to moc neslučuje se vstřícností, ve které tu bydlíme. Jenže opravdu to nejde. Pokusím se tu svou chybu v budoucnu co nejupřímněji odčinit.“

Nemělo smysl na ni tlačit, a ani bych to nepovažoval za slušné. Napadlo mě, že nejspíše zkoušela nějakou programovou modifikaci a pak ji raději resetovala a zrušila. Nechtěl jsem se naléháním vlamovat do nějaké její intimní psychické zóny.

„Jasně. V pohodě,“ ujistil jsem ji.

„Díky.“

Po udané době proběhl teleport. Před skokem jsme se rozlišili aspoň oficiálně. My jsme byli odted' Oigirs 22 a oni Oigirs 11. Proběhl odpočet a spustilo se to.

Všechny čtyři koráby zvládly teleport bez sebemenších problémů!

To dalo podnět k nebývalým spekulacím. Velení pečlivě zaznamenalo polohu a všechny možné okolnosti kritického skoku, a pověřilo analytiku, aby zjistili jestli je to důsledek nějaké dosud neznámé funkce naší techniky, anebo přírodní jev. V druhém případě, zda je fixovaný nebo pohyblivý, trvalý či dočasný, stabilní či proměnlivý. Ono totiž, mít takové replikační zrcadlo, které by dokázalo s nulovými náklady namnožit třeba armádní bojový koráb, by byl hodně třaskavý faktor v mezihvězdné politice.

A všichni se hádali, zda ten záhadný proces má či nemá hypotetické, či snad dokonce měřitelné, odchylky.

Mezitím se velmi opatrně začala odvíjet komunikace mezi námi a dvojníky. Nebo mezi námi a naší předlohou. To ještě nebylo jasné. Našli se lidé, kteří přímo hořeli touhou popovídat si sami se sebou. Někteří to považovali aspoň za slušnost, a jiní naopak neměli zájem.

Patřil jsem do prostřední skupiny.

Když jsem v sivu uviděl sám sebe, byl to hodně divný pocit. Tím spíš že jsem si nepřipadal tak úplně podobný.

Chvilku jsme na sebe mlčky koukali.

„Tak ahoj,“ řekli jsme úplně nastejno.

„Promiň, mluv ty,“ zněla další věta, opět pronesená synchronně. I to gesto ruky bylo stejné. Zrovna tak nastejno jsme pobaveně zavrtěli hlavami. V tu chvíli jsem si opravdu připadal jako když se chci bavit s obrazem v zrcadle. Řešení nás napadlo také nastejno, ale řekl bych že mě o okamžiček dříve než jeho. „Dvaadvacítká.“

„Jedenáctka!“ Hurá, otravné kouzlo synchronizace bylo prolomeno.

Ale ani tak jsme si neměli co říci.

„Co Dez...?“

„Jo, dobrý... vyhubili jsme půlku populace zaguartů.“

„To mi povídej, to byl masakr... a co tvoje Dani...?“

„Sedí naproti mně, asi stejně jako tvoje, ne?“

„Hele, moje někam odešla.“

Zarazili jsme se, a pak usmáli. Jasně. To, že jsme stoprocentní dvojčata, neznamená že budeme mít od té chvíle stejné osudy.

A zase ticho. „Takže, kdyby něco,“ řekli jsme opět nastejno. „Dej kdykoli vědět,“ dodal jsem.

„Jasně,“ kývl. „Ty taky. Lepton s tebou...“

„I s vámi.“

A odpojili jsme se.

*

11 – Tragédie

Máme dvašedesátý den, jeden a půl milionu srků za sebou, a došlo k hodně nemilé události.

Od takzvaného „zrcadlení“ jsme skákali ve čtyřech. Prostě se skupina neplánovaně rozrostla o další koráb, a analytici měli o zábavu postaráno. Jejich diskusní skupiny překypovaly nejnemožnějšími teoriemi a zabíhaly do vysoce odborných témat, kterým rozuměli (možná) jen oni sami.

Jenže šedesátý druhý skok nám způsobil pohromu. Něco špatného se při teleportu stalo! Skončili jsme ho s jednou poruchou třetí kategorie, sedmdesátí druhé a asi šesti sty první kategorie, tedy nejméně vážné. Jako kdyby se lodí prohnala smečka ničivých skřetů!

Měl jsem sice zrovna po službě, ale hned jsem se připojil k opravám. Škody byly kam se člověk podíval. Jenže bylo to ještě horší. Čím víc opravy pokračovaly, tím víc se ukazovaly ještě drobnější, ale i početnější, potenciální závady. Vymizela některá data. Nebýt kontrolních rutin, nikdo by si toho nevšiml, protože čtyřnásobné zálohování automaticky všechny chyby opravilo. Ale došlo k „nalomení“ mnoha zařízení i komponent. Zachovaly si dosud funkčnost, jen se u nich třeba maličko zvýšily prodlevy nebo tepelné ztráty. Když technici objevili, že i báзовé nosníky, držící koráb pohromadě, obsahují mikrotrhliny, bylo jasné že je situace vážná.

Všechny lodě provedly kontroly, ale popisované chyby se objevily jen u nás. To nemohla být náhoda.

My jsme ta kopie, proběhlo mi mrazivě hlavou, když jsem viděl informace ve veesu. Nebyl jsem sám, koho to napadlo.

Druhý Oigirs i dva další koráby nám ochotně vypomohly s náhradními díly. Většinu z toho bychom si dokázali vyrobit sami, ale zdrželo by to letku. Navzdory poruchám bylo rozhodnuto pokračovat. Však jsme měli čtyřnásobné zálohování!

Nemusím říkat, že jsme čekali na další teleport s nesmírným napětím.

Vesmír blikl, DSR mi naprosto vyrazil dech, koráb zaplavila bouře poplašných hlášení a já v jediném okamžiku pochopil, že jsme ztraceni. Upřeli jsme s Dani na sebe pohledy.

„Já vím,“ zašeptala. „Jsme to my.“

I když se mi svět zhroutil, přinutil jsem se nedat to najevo.

Jsem přece Lastakarijec.

*

12 – Vyznání z druhé strany

Přesně tak, jak popsala předchozí kapitola, to musel vnímat můj dvojník na Oigirsu 11. Víím to, protože se znám a on byl má přesná kopie.

Třiašedesátý teleport to rozhodl neodvolatelně. Jejich koráb se vynořil napůl zničený. Všechno bylo špatně. Nejen technicky, ale i medicínsky. Všichni masivně polykali opravné poimy, protože tempo a rozsah jakým se rozpadal koráb, se věrně obtiskovalo i do zdravotního stavu posádky.

Pokud by přece jen někdo pochyboval, byl tu jeden neotřesitelný fakt: náhradní díly, dodané na Oigirs 11 z jiných lodí, přežily teleport v pořádku...

Zavolal jsem svého dvojníka. Vzal to, a teď jsme na sebe koukali a nevěděli co říci.

Nakonec pravil: „V podstatě, nebýt tebe, nikdy bych v tomhle vesmíru neexistoval. Takže díky aspoň za těch jednadvacet dní. I když všechno ve mě křičí pravý opak...“

„Je mi to líto. Nechááš mi nějaký vzkaz? Respektive, nechám sám sobě nějaký vzkaz?“ pokusil jsem se trochu odlehčit téma.

Pousmál se. „Hele, aspoň se nebudu muset trmácet napříč celou tou šílenou Galaxií. A ty jsi přece v duchu tak trochu očekával, že tahle mise bude kromobyčejná. Jsem rád, že budu jednou takovou kromobyčejností ve tvých vzpomínkách.“

„Nesmírně výraznou a nezapomenutelnou,“ ujistil jsem ho.

„Pochopitelně. No, Lepton vás opatruj, a už to vypnu. Nebavilo by mě dívat se sám na sebe jak brečím, a přesně to teď chci udělat.“

Vteřinu na mě koukal a pak spojení vypadlo.

Do nejčernějšího pekla! Mimoděk jsem vztekle vyskočil. Byla to naprosto pudová reakce. Prostě jen projev odvěkého instinktu který člověka nutil stavět se zlému na odpor. Ale nemohl jsem dělat nic, absolutně nic. Proto tomu jeho tvrzení o slzách nevěřím ani slovo. Byla to kousavá ironie a správně jsem se měl zasmát. Došlo mi to pozdě.

Vtom mi v hlavě blikl siv z Oigirsu 11. Spojení!

Neváhal jsem ani vteřinku a přijal.

Ne, nebyl to Klars. Byla to Daniraíen. Tedy... kopie.

„Promiň. Chtěl jsem ti zavolat vzápětí,“ vyhrkl jsem v myšlenkách, „jen co se trochu srovnám z předchozího loučení.“

„Nic se neděje. Ale dít by se mohlo. Můj originál by s tím sice velice nesouhlasil, nicméně situace v níž jsem, má jednu úžasnou výhodu: můžu ti říci něco, za co by mě moje předloha jinak vzteky zakousla. Ona už to nestihne, takže můj společenský poklesek zůstane nepotrestaný. Je tam s tebou?“

„Jo.“

„Tak si dej pozor a nedej na sobě znát, že ses dozvěděl tajemství. Ona tě má ráda. Tak moc ráda, že ti teď sama na sebe prozrazuje něco, co by

otevřeně rozhodně neřekla. No, a už to víš. Buď tak laskav, zacházej s tou informací opatrně. I když je Dani zvenku železná, uvnitř je křehká...”

Jen jsem ohromeně vzdychl.

V myšlenkách jsem viděl, jak se maličko zarazila, jako kdyby odněkud dostala jiný vzkaz. „Budu končit,“ řekla náhle. „Udělal jsem si chvilku na zavolání. Máme tu ale děsný chaos, zapojím se znovu do záchranných akcí, ačkoli je výsledek známý předem. Aspoň vám ještě poskytneme zkušenosti z boje se zkázou lodi, i když výhledově prohraného.“

„Dani-“

„-miluju tě,“ skočila mi do myšlenky a odpojila se.

Zůstal jsem sedět naprosto bez dechu. Tohle člověka sakra rozhodí!

Ne, nezůstal. My Lastakarijci máme takové pořekadlo pro krizové situace: teď funguj, na citecky bude čas potom. A pokud žádné „potom“ nebude, je zbytečné si to s nimi teď komplikovat. Takže jsem se přihlásil ke vzdálené podpoře, která už se na korábech rozbíhala.

Vlastně... to žádná podpora nebyla. Velení Oigirsu 11 kategoricky odmítlo veškerou materiální pomoc, a o podporu psychiky jeho posádka zrovna moc nestála. Všichni věděli o č se jedná - byli v posledním boji svého života, a nikdo to nechtěl kazit nějakým poňukáváním. Stejně by to ničemu nepomohlo.

Takže jsem se zapojil do monitoringu havarijních zkušeností a přijal jeden z mála čekajících signálů. Vypadalo to, že každý kdo chtěl, měl na datovém kanálu svůj originál u nás, anebo už našel někoho jiného. Některí ale ne - originály byly zrovna ve službě a ta měla přednost. Tenhle byl jedním z nich.

„Já zde!“ ohlásil se Madiorkaf, sektorový lékař. „Jsi doktor?“

„Ne, já-“ poslal jsem aidku.

„-aha, jasně, už to vidím. To nevádí. Prostě jen nahrávej co vidím a dělám, já si to pak najdu v datech. Teda - ten já, který je zrovna u tebe, rozumíš. Takže díky za zprostředkování, no, a, hm, zdravím tě, i sám sebe.“

„Udělám to rád.“

Tak jsem se stal na tři hodiny němým svědkem usilovné akce na palubě umírajícího korábu očima někoho jiného. Bylo to tak reálné, až jsem chvílemi zapomínal dýchat. Madiorkaf běhal od čerta k ďáblu a předával posádce opravné poimy, protože jejich stav byl... děsný. A to nejen biologických členů, rozpadali se i strojáci.

Když poprvé významně ukázal do záběru poim s rudočernou značkou, i bez nápovědy jsem věděl co to znamená. Byla to milosrdné rychlá jednosměrná jízdenka do Leptonovy náruče pro pacienta v beznadějném stavu. Horší bylo, že navzdory jeho úsilí těch terminálních aplikací přibývalo.

Z podivného stavu, který by se dal snad přirovnat k nějakému druhu pekelného transu, mě vytrhl naléhavý signál. Aha! Madiorkaf!

„Velké díky,“ řekl. „Zrovna jsem skončil službu. Vezmu si to, jo?“

„Jasně.“ Předal jsem linku a odpojíl se. Byl čas spát, ale nebavilo by mě odpočívat když kus od nás umírají lidé. Jenže fronta požadavků na spojení už byla prázdná. Chvilí jsem čekal, a když se nikdo neozval, zkusil jsem ještě zavolat sebe.

Bez odezvy.

Nehrotil jsem to a nechal jsem to být. Sám bych sebe nechtěl za takové situace otravovat. Potěšilo by mě, kdybych viděl že mě ten druhý volá, ale nezvedl bych to. To samé běželo určitě v hlavě mé kopii na Oigirsu 11: ví, že mi stejně nepomůže, ale v jednom kuse otravuje?!

„Jsem myšlenkami pořád s tebou,“ pověsil jsem na jeho adresu zprávu, a šel spát. Beznadějným přemítáním bych stejně ničemu nepomohl.

Nastavil jsem si budík na půl hodiny. Poimy, které do mě armáda nacpala ve výcvikáči, se postaraly o to, abych usnul i za velkého nervového vypětí, takže mě skutečně z tvrdého spánku probral až signál.

Daniraien seděla naproti mně, jen jsme se na sebe podívali. Nebylo co říkat. Znovu jsem pípl sivem, ale nic. Tak dám novou půlhodinu? Ne, zkrátit jsem to na dvacetiminutovku. Přece jen nervy pracovaly.

Když jsem se probral podruhé, linka na mého dvojníka byla hluchá.

„Volaná adresa byla před šesti minutami vyřazena ze seznamu aktivních,“ sdělil mi operátor.

Klatě. Zatímco jsem chrápal, umřelo mi moje druhé já. Ne, necítil jsem se provinile. Co si budeme povídat: přesně takhle bych to chtěl já sám. Žádné drama, žádné srdceryvné scény. Přijdu, odejdu. Náš život je tak nepatrnou jiskřičkou vůči stáří vesmíru, že ani nemá cenu se o tom bavit. Jediné, na čem záleží, abych byl pozitivním střípkem mozaiky, která tvoří rodinu. O což jsem se vždy snažil, jak jen to šlo.

Přesto to na mě lehlo. Věděl jsem, že to tak skončí, rozum s tím problémem neměl, ale stejně... ALDZ, pomyslel jsem si. (Obecně rozšířená, původem Deecanthijská myšlenková či verbální formulace rozloučení s blízkou bytostí, ve smyslu Ať tě Lepton dobře zrecykluje) Ať je v tomhle vesmíru aspoň jedna bytost, která tě myšlenkou vyprovodí na další z nespočtu z cest.

„Je mi smutno s tebou,“ řekla Dani. Poznala to na mě.

„Díky. Nevadilo by, kdybych byl u tebe, až dostaneš zprávu ty?“ Nechtěl jsem aby se trápila víc než je nezbytné. Ono totiž čekání na něco špatného bývá horší, než to nejhorší.

„Děkuji za účast, není to nutné. Potřebuješ spánek.“

„Někdy nastanou okolnosti kdy není důležité co potřebuji já, ale ty. Není tohle jedna z nich?“ namítl jsem opatrně.

Dvě vteřiny uvažovala. „Pokud tě to nebude obtěžovat, budu moc ráda.“

Zvedl jsem se a sedl si vedle ní. „Máš to tu tvrdé,“ poznamenal jsem.

„Ano. Takový je život robotů,“ opáčila.

Když už jsem tam seděl, zkusil jsem zavolat Dani, myšleno tu druhou. Linka sice byla ještě aktivní, ale ani ona mi to nezvedla. O nějaké půl hodiny později ke mně má spolubydla otočila hlavu. „Je hotovo.“

Oigirs 11 už celý mlčel, a to mlčení bylo strašlivé. Jen z něj pořád běžely automatické linky dat jako déšť binárních slz, jako nějaká bizarní elektronická panychida. Ale i ty postupně skomíraly a vyhasínaly.

„Také mě to bolí, Dani.“

„Děkuji, za ta slova i za tvou přítomnost. Už to máme za sebou. Dobrou noc.“ Srozumitelné doporučení abych vypadl, což jsem také udělal.

Tentokrát jsem s obvyklým usínacím rituálem váhal. Pořád to ve mně viselo, potřebovalo to čas. Stejně byla zasažená i Dani; poprvé co jsem ji znal, se pořád maličko vrtěla. Také se asi nechtěla vypnout.

Otočil jsem hlavu. Nespala, dívala se na mě.

Netušil jsem co říci. Každopádně, pokud půjdu do směny nevyspalý, kvůli vlastní neschopnosti přijmout realitu, do jisté míry ohrozím vlastní loď. Výprava právem očekává, že budu fungovat jak se patří, bez ohledu na moje pocity.

Takže: tři, dva, jedna...

*

13 – Pochyby

Oigirs 11 umíral čtyři nekonečné hodiny. Proces zrcadlení evidentně obsahoval nějakou chybu či odchylku, která lavinovitě narůstala. Vše se rozpadalo na úrovni atomů.

Celý kolaps ještě vygradovaly už zmíněné mechaniciánské ošetrovny. Ty zprvu s buldočí urputností bojovaly se svým vlastním rozpadem, ale skrz čím dál děravější izolace si všimly, že nejsou na lodi samy. Takže k dovršení všeho se počaly nelítostně rvát každá s každou. I teď zasáhli výsadkáři: nebylo jiné východisko než tři z nich zničit.

Jaké peklo na nešťastné lodi ke konci vládlo, si člověk mohl představit z mnoha záznamů, uložených v databázi naší lodi. Ne všechny byly zpřístupněné. Někdo chtěl sdílet, jiný si to nechal v soukromí.

Na veesu vznikla virtuální katedrála, kde jsme mohli zanechat za někoho symbolický vzkaz. Umístil jsem se tam také, v několika hodinách tam byl kompletní otisk celé naší posádky a plno soustrastných zpráv z druhých lodí. Někteří lidé to nesli hůře, „sociálové“ běhali po palubách a dávali psychickou podporu. Ale do směn nastoupili všichni. Ač původem možná různí, jsme přece Lastakarijská výprava.

Krom myšlenek na mého dvojníka mi také leccos vrtalo hlavou. Co výsadkáři? Ti přece migrují své vědomí. Zůstali implementováni ve svých umírajících BSK, nebo se někam ukryli? A co virtuálové?

To ale nebylo nic proti mé další myšlence. Nepochybně musí existovat nějaký skrytý faktor, který je (či může být) na hmotu nedělitelně navázaný, a dokáže působit jako časovač zkázy. Známe jeden takový parametr, jmenuje se jakočas. Pokud nevíte nač narážím, později se k tomu ještě krátce vrátím. Selhalo v jeho případě zrcadlení? Pokud jste aspoň letmo obeznámeni s jeho existencí, asi vám běhá mráz po zádech jako mně v tu chvíli. Jeho odchylka by mohla být stejně děsivá jako dobře známý kataklyzmatický Konec vesmíru, který rozkotal celý Svaz planet.

Raději jsem se na to ani neptal.

Rozšířila se šeptanda, že tajemné zrcadlo by nemuselo být jen zrcadlem, ale třeba i konvertorem. Čili mohli bychom jím proletět a sami se změnit v kopii, předurčenou k zániku, aniž by originál někde zůstal. A že prý za to může fakt, že stoupáme výš a výš nad galaktickou rovinu, až do míst, kde se povalují „odpadky“ z původního stvoření. A ty mohou mít nejneočekávanější efekty.

Velení zareagovalo chladnokrevně. Otevřelo tři anonymní diskusní vlákna na toto téma, kde se lidé mohli vyjádřit aniž by systém sledoval kdo to tam vložil. Tuším, že se leckteří usmívají: anonymita na uzavřené, mnohonásobně sledované lodi? Jenže, víte co. Když my (myšleno Lastakarijci) něco řekneme, tak to platí. Jedině tak na sebe můžeme mít spolehnutí. Později jsem krátce náhodně mluvil s jedním programovým analytikem. Dostal za úkol zjistit identitu autorů příspěvků. Ale ne aby je

mohl udat! Jeho úkolem bylo najít v anonymním systému jakoukoli informaci, která by mohla identitu demaskovat. Vedení si samo na sebe objednalo bič! Pokud se divíte - jo, přesně takhle funguje Lastakarie.

„Hele, nepovedlo se mi to ani v jednom vyhrazeném okruhu,“ přiznal nakonec. Neměl jsem proč mu nevěřit – i v mých dozorčích schématech se objevilo několik černých anomálií, ze kterých dočasně nešla absolutně žádná data, i když jsem vyloženě ze zvědavosti užil nejrůznější figle.

Na leckdy úsměvné otázky a připomínky uvádělo velení přísně pragmatické odpovědi, v nichž každé slovo bylo možno dokázat. Když někdy nevěděli, na rovinu přiznali že nevědí, a současně co tedy s tím dělají. Klid a jistota, kterou velení ukázalo, nakonec po pár dnech způsobily, že fámy samy od sebe vymizely.

Záchytné body pro psychologickou asistenci, které otevřela sociální sekce, za pár směn už neměly co dělat. Krom těch, kdož se realizovali anonymně, lidé považovali za otázku cti popasovat se s tím svépomocí.

A letělo se dál. Prostě, s dramaty po cestě se počítalo. Protože teleporty měly projektovaný výkon až 1228 srků, trochu jsme natáhli skoky, abychom dohnali skluz oproti harmonogramu. Ono se stejně skákalo přes tisíc, protože jsme stoupali jakože nad rovinu galaxie. A to co jsme viděli, bylo divné.

Že Velká Galaxie rozhodně nepotkala výraz „rotace“, jsme věděli z měření už dlouho. Ale to co naše detektory viděly za letu, bylo masakrózní. Velká Galaxie byla jako rozpláclá kupa rozbředlého pudingu. Hnízda hvězdných struktur byla nahloučená v divných vzorcích či jen tak bez ladu a skladu na sebe, jako kdyby náhle vypučely z nicoty a jinde se do ní opět propadly.

Naš způsob cestování poskytoval co hodinu pohled posunutý v čase až o tisíc roků. Astrofyzika sice jásala, protože měla vektory změn v galaxii jak na talíři, ale co jí z toho lezlo, z toho měla naopak bolení břicha. Buďto si jedna z největších galaxií které známe dělá co chce, anebo mají naše světopisné teorie někde fatální mezeru.

Aspoň nějakou náplastí na zmíněné rozčarování byl objev několika dalších megastruktur. Kupříkladu „jižní“ Žlutý Osten měl delší osu zhruba tři a půl milionu srků! Představa, že tohle všechno jednou v daleké budoucnosti zcela vyhasne, pomalu hraničila s branou k šílenství.

Osmdesátého dne jsme poslali zprávu domů. Šlo o jednorázovou výjimečnou akci, která se už nebude opakovat. Byla naplánovaná z prostého důvodu: kdyby nás cestou něco sežralo, nikdo se nic nedozví. Takhle naše planeta dostane aspoň informace o dvoumilionové trase, na níž by naši případní následovníci už rámcově věděli, co je čeká. Daná vzdálenost byla maximální, jakou by vyslané sondy mohly ještě zvládnout.

Připravili jsme všechna data s patřičným předstihem, proběhlo zapečetění, poslední testy a za mé směny došlo k odpalu. Každý koráb vyslal tři sondy, ve dvacetiminutových rozestupech. Tedy, pod slovem

sonda si je potřeba představit masivně zabezpečený, plně samočinný kontejner o hmotnosti čtyř tisíc tun, napěchovaný daty k prasknutí.

Bakilomen v předchozí směně pečlivě nasimuloval vypouštění, aby odhalil případné slabé body. Žádné nebyly, takže mi to předal se slovy „ať to tedy nepodělám“. Nepodělal jsem to, ono totiž nebylo co. Bedlivě jsem sledoval stav sítě. Ani se nezachvěla. Byli jsme skvěle vyladění.

Sledoval jsem odlety se smíšenými pocity. Byli jsme sice už dva megasrky od domova, ale to představovalo jen sedminu naší cesty!

Další dny byly naplněny bezmála nervózním očekáváním. Tak jako jsme odeslali dalekonosné sondy nazpět, měly by nás dostihnout sondy z domova. Taková jakási poslední lahvová pošta v bezměrné rozloze galaktického oceánu. Správně měly sondy dorazit už před dvěma směnovými cykly, ale kdo ví, co všechno se může stát.

Jenže každá nejasnost dokáže ve vypjaté atmosféře vyvolat nečekanou fámu. Jako v minulém případě, objevila se neověřená, ovšem o to víc znepokojující zpráva, že se krátce po našem odletu Svaz rozpadl definitivně, protože „někdo“ zapomněl uhasit jedno zapadlé ohnisko „Konce vesmíru“. Určitě víte nač naráželi – to byl ten Homicingský fenomén zlomu vakua, který díky první teleportové rychlosti šíření vyhubil skoro půlku dřívějšího Svazu. A prý jen díky naší kromobyčejné rychlosti zatím před zkázou vesmíru unikáme.

Co do věrohodnosti ta varianta chybu neměla. Stát se to klidně mohlo, i když vzhledem k tomu, jaké síly se účastnily zastavení ničivé zkázy, by jim to asi nikdo z šepťáčů neměl odvahu říci do očí.

S něčím, co se nedá falzifikovat, velení vést argumentační boj nedokázalo – ono nebylo jak.

Sociální psychika v uzavřeném prostoru s půldruhým tisícem osob je zapeklitý gordický uzel, to vám řekne každý kdo k psychologii byl jen přičichl. Během dalšího dne nabyla fáma obludných rozměrů. I ke mně se zvěsti donesly. Zachoval jsem klid. Vyslechl jsem je, ale dál je nešířil ani nekomentoval. Ale napětí na palubě už bilo do očí.

Krátce jsme se toho dotkli i s Daniraiem.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se v „náš“ podvečer.

„Posádka rozhodně netrpí nedostatkem fantazie.“

„Vesmír je možná tajemnější než si leckdo byl schopen představit,“ podotkla zvolna.

„Znepokojuje tě to?“ tázal jsem se přímo.

„Z principu nemám ráda neřešitelné věci. Tak se dívám na tebe a snažím se chovat jako ty,“ sdělila s lehkým úsměvem. „Proto ta moje otázka.“

Takový stupeň důvěry mě docela potěšil. Jenže správnou odpověď jsem neznal a znát ani nemohl. Šel jsem na to tedy odjinud.

„Kdyby to byla pravda – co by se v tvém chování změnilo?“

Usmála se ještě víc. „Nic. Skvělý přístup k otázce. Děkuji, Klarsi.“

Nazítří se všem ulevilo, protože se v našem dosahu zčistajasna objevily dvě sondy! Dvě z devíti, ale i tak to byl obrovský úspěch. Vždyť to byl první pokus, a navíc na takovou vzdálenost! Sondy letící od nás zpátky, měly v pamětech dílčí foto, jak to má vypadat a kam mířit. Ale sondy z Lastakarie letěly jen podle našich majáčků, protože nás mohl let odklonit jakýmkoli směrem. Najít ze vzdálenosti dvou megasrků uskupení pár tisíc sluncí, což je náš bývalý Svaz, je rozhodně nelehké; ale mnohem snazší než na stejnou vzdálenost hledat tři pranepatrná smítka – naše koráby.

Nakonec se vyjasnilo i zdržení. Sondy byly vyslány se zpožděním, protože armáda musela něco vyřídit s Mechaniciany. Zdálo se, že naše mise vyvolala u našich krvelačných sousedů nečekané pozdvižení. Milé bylo, že nás dostihly zprávy o domovských planetách. Nemilé zase to, že sondy nenašly na trase dva majáčky. Něco je snědlo, nebo kdoví co.

Interpolovaly tedy směrníky, rozdělily se do tří skupin, a díky tomu se k nám dostaly jen ty, které se náhodou střelily do správného směru. Jedna z této trojice zůstala trčet čtyři skoky zpátky, asi porucha. Rozhodně se pro ni nikdo nehodlal vracet, sama po čase spustí sebedestrukci.

Propagace operativně vydala plaketku k nejdelší lahvové poště v celé historii, a posádka měla na pár hodin o zábavu postaráno, když sledovala zprávy z domova. Vypadalo to, že naše výprava získala nesmírnou popularitu na mnoha planetách. Fakt, že jsme schopni něco tak grandiózního uspořádat (nemluvě o možném úspěchu) docela výrazně rozvlnil meziplanetární politiku široko daleko. Osobně si myslím, že vstřícnost jiných světů měla velmi pragmatický důvod: chtěli nějak získat vylepšený teleport; a to nešlo násilím, tak se lísali. Věřil jsem, že si s tím admirálská rada s jirionem rozumně poradí. Od toho je přece máme.

Bylo to příjemné povzbuzení před další etapou letu: doma na nás nezapomněli, ačkoli jsme se nacházeli utopeni daleko, předaleko ve Velké Galaxii.

„Nazdar chlapče,“ přehrál jsem si vzkaz od malých rodičů. „Přišli takoví ti zelení mužičci, znáš je přece, když u nich pracuješ, a prý abychom ti poslali vzkaz. Že mají tvůj psychoprofil a strčili nám do hlav inf s tím co a jak říkat, aby to bylo optimální,“ začal táta kousavě. „Poslali jsme je víš kam.“

„Ale no tak,“ vzala ho mamka zlehka za ruku. „Nejen víš kam, ale ještě hodně hlouběji.“ Musel jsem se usmívat. Naši byli správná čísla, však jsem byl aspoň trochu po nich.

„Drž se, pracuj, a nezapomínej. To samé děláme my,“ řekl táta.

„Není to vůbec podle jejich přání, ale zato je to od srdce,“ dodala máma. Mávla rukou. „Vypněte to.“ Vzkaz skončil. Dovedl jsem si to živě představit. Nejkrásnější na tom bylo, že armáda tento „trucvzkaz“ předala. A ještě krásnější mohlo být, že přesně takto měl ve skutečnosti vypadat. Nebylo jak ověřit, že i toto není schválně nahaná scénka. Prostě, u Lastakarmy občas člověk netuší na čem je. Ale ať tak či onak: povzbudilo mě to? Povzbudilo. Účel splněn.

Zaujala mě jedna menší informace. Oqerzané omezují svou mezihvězdnou dopravu. Jeden z jejich obřích trajlerů měl nějakou hodně ošklivou nehodu, a finanční ztráta spolu s ochlazením trhu už byla demotivující. Vida. Možná se opravdu vrátíme do hodně jiného domova než který jsme opustili. Tedy, pokud se vrátíme.

Jednu dobrou věc to ale mělo: první a druhá fáma byly jediné, které se na Oigirsu vyskytly. Přece jen jsme byli vybíráni v určité kvalitě a lidé pochopili, že je zbytečné střečkovat kvůli dohadům.

Ani vývojáři doma nezháleli. Se sondami přiletěly i různé vylepšené komponenty. Mělo jich sice být původně mnohem víc, ale aspoň něco. Dva dny jsme je montovali do lodí „za chodu“ a ověřovali je, než se staly pevnou součástí systému kosmokorábů.

Vylepšení potrefilo i mé pracoviště, takže jsem si zobnul dva poimy abych se seznámil s novými možnostmi. Potěšilo mě, že u toho doma sedí někdo, kdo naprosto přesně ví, co bych uvítal. Ale nebyl jsem to jen já, Drizout, Bakilomen i Timbirais s Dez si pochvalovali také.

Takže se to nakonec dobře vyřešilo.

*

14 – Duše stroje

Mohlo by se zdát, že jsem v nedávné době víceméně rezignoval na svou spolubydlu, ale není to pravda. Jak se ukázalo, oba jsme potřebovali nějaký čas, abychom se vyrovnali s nesmírně emočně dramatickou událostí která proběhla, a současně jsme trochu tápali jak teď pokračovat.

Totíž, před týdnem jsem se konečně rozhodl oslovit Dez. Sešli jsme se na plovárně, měla suprové červené plavky. Určitě si je vzala na ozdobu, a opravdu jí to slušelo. Pozdravili jsme se, dali si pusy a sedli si na břehu, ale když jsem chtěl otevřít otázku zrcadleného korábu, uhnula tématem. Vycítil jsem, že je to pro ni ještě příliš bolestné a převedl řeč jinam.

Vlastně to nebylo vůbec těžké, protože mi ukázala jednu hlavu ve vodě. „Nikotsariz, přítel. Je děsně fajn, určitě si budete rozumět,“ řekla.

Aha. To byla studená sprcha, ale co bych chtěl. Asi jsem jí přišel moc váhavý, a každý má svobodu volit si své společenské vztahy. Zachoval jsem dekorum, plácl několik vstřícných frází, počkal až vyleze z bazénu, chvíli s nimi poseděl a poklábosil, a odporoučel jsem se. To bylo fiasko!

Celý ten týden se to ve mě trapně převalovalo, než jsem si řekl: zaváhals brachu, tak je na čase do toho pořádně kopnout. Využil jsem toho, že Dani šla s kamarádkami do tawláru (suprová simulace horské dráhy), nechal si žapsinou doručit láhev Nezeboranu, uvelebil jsem se na posteli a na vévisu jsem ve velkém rozbalil lodní seznamku.

Ale znáte to - člověk míní, Lepton mění. Odpinkl jsem seznamy druhých dvou misníků, a ve chvíli kdy jsem otevřel seznam zdejších nabídek, cvakla klika. „Já zde, Klarsi.“

No co už. „Vítej Dani,“ řekl jsem bez ohlížení. Zprvu jsem si myslel že prostě budu pokračovat, ale nakonec jsem usoudil že bych se asi cítil trochu hloupě, tak jsem vévis vypnul. „Jak bylo na dráze?“

„Nijak. Holky změnily rozhodnutí a šly na zábavu do 33/6.“

Sedl jsem si proti ní. „To je hezké místo. Proč ses nepřidala?“

Docela lidsky pokrčila rameny. „Nechtělo se mi.“ Udělala gesto k videostěně. „Nenech se rušit, klidně pokračuj...“

„Také se mi nechce.“

Chvilku jsme tam mlčky seděli, každý na své posteli, jak dva havrani. Pak potichu řekla: „Můžu se zeptat?“

„Ale ovšem.“

„Momentík.“ Vstala, odněkud vyčarovala maličký červený exin (externí připojovací modul) a založila ho do nejbližšího portu. Pak se posadila zpět proti mně, a řekla: „Jen maličký dotaz ohledně toho, co nešlo nevidět. Nechtělo by se ti při tom hledání partnerky začít trochu blíž...?“

Dobrý vtip, chtěl jsem říci zprvu, ale mlčel jsem, protože mi okamžitě došlo, že bych ji mohl strašlivě ranit. Problém byl v tom, kdo byla. S osobou mé rasy bych starosti neměl. Ale co se může odehrávat uvnitř robginky, jsem neměl představu. Zvenku železná, uvnitř křehká, řekla mi sama

o sobě; a spolu s nesmírně drásavou vzpomínkou na poslední dvě slova její kopie se mi všechny věci seřadily poněkud nečekaným způsobem.

Chápu, že to může vypadat trochu podivně. Občas se o nás tvrdí, že jsme děsně nafoukaní. Jenže my jsme už tehdy byli opravdu na jiné úrovni než zbytek Svazu. Udělám znovu maličkou odbočku pro jinoplanetáky.

Rodina je odjakživa rovnostářská. Neakcentuje rozdíl mezi bílou, černou nebo fialovou kůží, rukama nebo chapadly, ale ani mezi livany („něco živého“ neboli bytostmi na biologické bázi) a syntáky (tvory z anorganiky). Začalo to tím že jsme strojům umožnili získat vědomí, tak nám bylo hloupé brát je jako nižší druh. Zrovnoprávnili jsme je, a během krátké doby se stali organickou součástí populace. Tedy i rodiči, že ano.

Tou dobou ovšem rodina pokročila i geneticky. Zatímco dříve jsme se snažili DNA kroutit podle našich představ, pokročilé metody si překvapivě osvojily cosi jako „DNA jazyk“, s kterým se s tou šroubovicí dalo suprově domluvit. Doslova explozivní rozvoj genetiky během chvíle změnil rozmnožovací proces v biologickou tvorbu na objednávku, a tím se radikálně změnila i společenská pravidla. Správně, to byla první genetická revoluce, jak možná znáte z dějepisu.

Zní to možná děsně, ale je to naopak velice šikovné. Přišli jste k odborníkovi na reprodukci, on vás oskenoval a pravil například „no, váš potenciální potomek bude téměř jistě skvělý v exaktních vědách, ale bude dost náchylný k virózám,“ určitě jste se zeptali jestli by s tím šlo něco udělat.

A on řekl něco jako „Ale jistě, úprava toho genu bude za šest tisíc solů, a kdybyste chtěli aby byl vysoce odolný proti novotvarům tak přihodte ještě patnáct tisíc. Nebo máte jiné speciální přání? Kupříkladu naprosto zdravé zuby po celý život?“

Jen absolutní hlupec by odmítl chtít pro své dítě to nejlepší. Takže se zdálo, že nám v Lastakarii začne vznikat sorta nadlidí, kteří mají peníze na to aby své následníky vyšperkovali jak jen půjde. Jenže vzhledem k tomu, že šlo o vládní technologie, neboli vyvinuté za peníze všech, jistě cítíme že to nebylo zrovna fér. Čili zasedla rada admirálů v čele s jirionem a rozhodli že rodina povýší genové inženýrství mezi nezadatelná lidská práva, a bude to zadarmo.

Samosebou, to s sebou přineslo plno dalších vztahů a opatření, které nehodlám rozebírat, protože nebyl vlastně už skoro nikdo, kdo by si nenechal „ušít“ potomka na míru. Společnosti to velmi prospělo. Vymizely všechny vývojové vady a úžasně stoupla efektivita, neboť potřeba lékařské asistence v celém životě, co se funkčních poruch týče, klesla prakticky na nulu. A konečně jsme u toho: základním prvkem, zvaným malá rodina, se mohl stát svazek kohokoli - livanů nebo syntáků. Díky posílení rozumu i citu sounáležitosti se Lastakarie během pár generací posunula o úžasný kus dopředu. Vývoj společnosti, v níž se všichni starají právě o tu společnost, je absolutně jiný než té, kde každý prosazuje hlavně sám sebe na úkor okolí. To je neokecatelný fakt.

V důsledku toho jsme takoví jací jsme, a slyšíme uštěpačné poznámky okolních planetářáků o tom, že si hrajeme na nadřazenou rasu. V důsledku toho mě třeba hrozně baví lezení jak po terénu, tak po jakékoli struktuře. A do třetice v důsledku toho nejsem žádný génius. To není ironie, ale fakt. Po počáteční explozi géniů jsme totiž zjistili, že společnost bez „vyvažující“ přiměřeně méně geniální skupiny má velké sklony být labilní. Tudíž jsem s hrdostí patřil do skupiny, která zajišťovala mé rodině stabilitu. Tak, a zase zpět na Oigirs.

Čili když jsem slyšel co Dani řekla, vnímal jsem to hodně jiným způsobem. Život s druhou bytostí jsou především vztahy. Zajímavé, že přes svou rozdílnost jsme se od počátku cesty ještě ani jednou nepohádali. I to se cení. Přemýšlel jsem co na to, ale asi moc dlouho, protože řekla: „Promiň. Nebylo to ode mě vhodné. Necháme to být, ano?“

Odpověděl jsem: „Nenecháme. Mlčím, protože hodnotím, zda pro tebe nebudu přítěž. Uvaž prosím, že jsem obyčejný čvachták, se kterým bude mít tvá vybroušená logika časem nejspíš plno problémů.“

Ve tváři se jí objevil výraz údivu. Fakt měla skvělou mimiku. „Už jen to, cos právě řekl, výmluvně naznačuje že si můžeme skvěle rozumět. Pokud ovšem budeš ochoten tolerovat můj syntácký chlad...“

Jasně jsem vycítil proč to říká. „Děláš si legraci, vid'. Jsi ten nejlidštější synták, jakého jsem kdy potkal.“

Myslel jsem, že ji tím potěším, ale ona naopak skoro smutně pokývala hlavou. „Děkuji, jsi moc milý. Ovšem ještě než se dostaneme k nějakému rozhodnutí, měla bych ti o sobě něco říci. Ale možná to díky tomu dopadne úplně jinak než bychom chtěli...“

„Toho se neobávám, a nemusíš se bát ani ty,“ pousmál jsem se. „Povíš mi o tom zvláštním, ačkoli velice milém gestu, které jsi mi věnovala během zrcadlení Oigirsu?“

Znovu pokyvovala, jako by netušila jak dál. „Věděla jsem, že si toho všimneš,“ pravila tiše. „A nemyslím teď toho polibku.“

Vtom mi to všechno zapadlo do správného tvaru a došla mi slova. Myšlenky mi prolétly několika logickými úvahami, které končily megavýbušným závěrem. Naprosto instinktivně jsem vzal její ruce do dlaní. Byl to velmi zajímavý dotek - byly hladké a pevné, ale vůbec ne železně tvrdé, spíš i pružné, a kupodivu ani studené. „Dani, odlož obavy. Nejspíš tuším co mi chceš říci, a buď si jistá, že se z mé strany nic nezmění. Vážně.“

Upřela na mě maličko zaskočený pohled. „Děkuji za to milé gesto. Ale stejně ti to řeknu. Nebylo by dobré, nemít od začátku v důležitých věcech jasno. Takže... smím?“

„Ano.“

Když se rozhodla, už to šlo ráz na ráz. Pravila pevným hlasem: „První věc: nejsem z Logrimetu. To byla jen přechodná adresa. Pocházím z Homicingy. A k tomu všemu jsem byla svědkem, i přímou součástí, experimentů-“

„-Sdra Orksaly!“ doplnil jsem místo ní. Jen kývla.

Orksalovka! Bájní syntáci s lidskou duší! Pochopitelně, nebyla to žádná magie nebo čary máry. Sdra Orksala se svou skupinou přišel na nesmírně zvláštní působ provozování softwaru, a zvesela ho aplikoval přímo na své spolupracovníky. Ale než ho stihl publikovat, jeho dílo bylo zničeno spolu s celou planetou. Šuškal se sice, že některé exempláře možná unikly zkáze, ale nikdo nikdy takového syntáka nepotkal.

Až já! (Klířid, dnes už to o ní ví z rodiny kdekdo, jinak bych to samosebou neprozradil. Ostatně, naše populace je sice pestrá, avšak nesmírně pečlivě volíme koho do ní zvenku přijmout a koho si držet od těla. I to nám leckdo zazlívá, ale VVU, je to náš domov a naše právo. Tečka.)

Pořád jsem držel její dlaně. „Rozumím. Čekám že dodáš jedinou věc.“

Přesně věděla co míním. „Máš pravdu. Když jsme byli zrcadleni, na chvíli jsem se vyměnila s mým otiskem na Oigirsu 11. Od počátku jsme obě věděly, jak to skončí. Jen to tehdy nešlo říci. Jestli je ta správná chvíle zrovna teď, uvidíme. Takže, Klarsi, tohle jsem já.“

Hlavou mi vířilo plno myšlenek. Vybral jsem tu, která mi přišla nejzásadnější. „Kdo to o tobě ještě ví?“

„Nikdo. Tedy, doufám.“

Jen aby, pomyslel jsem si. Tak za prvé: prošla armádními testy pomocí přetvářky? Docela bych o tom pochyboval - armáda byla proslulá dokonalostí svých metod. Ale v tomto případě proti ní stála hodně stará, tudíž zkušená, navíc absolutně netypická entita.

Navíc... dotkl jsem se očima exinu, který stále trčel ve zdířce. Všimla si toho a maličko kývla. Aha! Nějaký skrývací modul! Takže ani o naší

rozmluvě nikdo neví? Dani určitě nebyla tak naivní, aby sledovací prvky v kajutě jen vypnula. Tím by pozornost systému přitáhla stoprocentně. Takže její exin nejspíš posílá do lodní sítě běžná, ale falešná data. Jestli má všechno tak přesně promyšlené, dost možná je její utajení dokonalé. Rozhodl jsem se to přijmout. „Dobře. Zůstane to mezi námi, ano?“

„To je od tebe ohleduplné...“

Přesto se mi zachtělo ji trochu kousnout. „Ale rozhodně nemůžeš čekat, že se mezi námi nic nezmění. Měla by ses připravit na nejhorší.“

Její mírně tázavý výraz bych si nechal záramovat. Málem jsem se rozesmál, ale nebylo by to vhodné. „Může se stát, že tě začnu mít rád, ty tajnůstkářko,“ vysvobodil jsem ji z nevyslovené otázky.

Rozesmála se. „Ty jsi ale!“

„Já jsem ale? Sama jsi ale!“ To už jsme se smáli oba.

Pak zvažněla. „Děkuji. Moc to oceňuji. Budu se snažit udělat pro zdar našeho vztahu nejlepší co půjde. Především vůbec nechci a ani nebudu zasahovat do tvé svobody.“

Docvaklo mi to na první pokus. Měla na mysli běžnou součást života Lastakarijských mužů. „Díky. To ani já do tvé.“

Usmála se. Velmi něžně a s úlevou.

„Ještě něco? Můžeš to vytáhnout,“ kývl jsem směrem k exinu.

„Nic. Vracíme se pod láskyplnou kontrolu armády,“ podotkla s lehkým vtípem a odpojila ho.

*

15 – Ztráty a nálezy

Daarz se nám ztratil!

Zrovna jsem listoval nějakým svazkem librária, když se ta poplašná zpráva objevila na veesu. Prostě jsme do vypočtené destinace doskočili s Laxenem sami!

Ankčeta dal okamžitě poslat tři sondy nazpět. Vrátily se s nepořízenou: Daarz nikde. Což znamenalo, že sice nezůstal trčet na místě kvůli nenadálé poruše, ale skočil někam jinam než měl namířeno.

Událost na obou lodích okamžitě vyvolala spuštění laviny testů které kdo uměl, aby se zjistilo jestli něco takového nehrozí i nám. Vzpomínky na rozpad naší kopie byly pořád hodně živé.

„Sjel jsem všechno co máme,“ ujistil mě Bak, když mi předával směnu.

„Super, díky.“ Jasně že jsem mu věřil, ale ještě jsem si pustil tři moje speciálně přichystané kontroly. Nikde nic.

A totéž jsme mohli dělat i my: nic. Byť jen maličká odchylka ve skoku znamenala bezmála osudový problém. I kdyby to Daarz hodilo jen půl srku stranou, dozvěděli bychom se to až za šest měsíců - a ještě kdo ví jestli. Takže jsme nemohli dělat opravdu vůbec nic, než počkat. Variantě, že by misník mohl celý zmizet, jsme se všichni vyhýbali.

Analytici se pokusili pomocí modelu poruch tipnout, kam by to zmizelý koráb mohlo hodit. Došli k určitým výsledkům, jenže reálný rozptyl o velikosti tří srků byl pro jakékoli pátrání absolutně nepoužitelný. Svým způsobem odvedli heroickou práci - jejich predikce měla nejistotu jen tři promile. Jenže ty promile byly ve skutečnosti proklatě obrovské.

Navíc hrálo určitou roli i to, že Daarzu velel „nejkrásnější květ armády“ kapitánka Cibelka. Mám velké podezření, že ji armáda nominovala právě pro její bezbřehou popularitu. Vůbec tím nechci říci, že by byla snad neschopná – to u nás vůbec nepřipadalo v úvahu. Otázkou ovšem bylo, jak si dokáže poradit s takovýmto nebojovým, přesto zapeklitým karambolem.

Cibelka už tehdy totiž byla obrovský meziplanetární symbol. Věhlas mladé okouzlující dívky ve funkci kapitána armádního korábu a velitelky zásahové skupiny, rezonoval v desítkách světů. „Nejdu s vámi primárně bojovat. Víc než mé vítězství mě potěší naše vzájemná dohoda.“ Měli byste vidět, jak na takové heslo jiné planetární vlády slyší, obzvlášť když jim takříkajíc do okna kouká spolu s Cibelkou i její neporazitelná letka!

Jestli se nám ztratí právě ona, prestiž armády utrpí velký otřes.

Předal jsem směnu Timbirais, aniž se co změnilo. To nebylo moc povzbudivé. Cibelce určitě bylo jasné, že nejméně jeden skok počkáme. Kdyby věděli jak, určitě by její odborníci odchylku opravili nejdéle během hodiny, a koráb by skočil na správné místo.

Velení mělo určitě krizový postup pro takovou příležitost, ale zatím nic neříkalo. Takže jsme čekali a „rozhazovali“ sondy kolem sebe pomalíčku dál a dál, abychom proskenovali bližší i vzdálenější okolí. Zatím marně.

Když se Daarz neobjevil ani po další směně, nebylo nám veselo. Zvolna se počala rýsovat velmi nepříjemná možnost, že se koráb dočista ztratil, anebo... raději ani nedopovědět.

Posečkali jsme s Dani se spánkem, než se vystřídá ještě jedna směna. To už by bylo patnáct hodin! Ale nešlo jít v takové situaci spát bez toho abychom znali aktuální situaci.

A pak najednou - prásk ho! Daarz se objevil naprosto přesně ve správné pozici letky, jako by se nic nedělo. „Omlouvám se za zdržení, můžeme pokračovat,“ dala vědět Cibelka s okouzlejícím úsměvem.

Uf!

Ukázalo se, že zvládla mimořádnou situaci naprosto bravurně. Její loď skutečně NĚCO odklonilo. A v tom byl ten problém! Cibelčini navigátoři sice spočítali opravný teleport během třinácti minut, jenže rozvážná kapitánka chtěla vědět, jestli se to samé nestane i při té opravě kursu! Horečný výzkum zabral jedné směně celý zbývajícj čas. Cibelka však ten samý úkol zadala i následující směně! Ano, plný souhlas - pokud se rozhoduje o osudu celého korábu, není zbrkllost na místě. Teprve když měla výsledek nezávisle ověřený, povolila korekci. Ta se povedla brilantně.

Paráda! Kapitánka potvrdila, že je zrovna tak moudrá jako půvabná. Letka zase trochu natáhla své teleports a zanedlouho se zdržení vymazalo.

Takže jsme se nořili dál a dál do srdce Velké Galaxie, která vypadala jako kdeco, jen ne tak jak se jmenovala.

Stý den jsme oslavili dva a půl milionu překonaných srků.

„Sto dní mise!“ přinesl jsem domů po směně zvesela čtyři pamětní medaile, čerstvě vyrobené palubním propagačním oddělením. Pro sebe i pro Dani dvě. Jednu na památku, a druhou třeba na chytrou výměnu či prodej jinoplanetákům po návratu.

„Dík,“ vzala si je a pobaveně prohlížela. Tak jako snad každý z posádky, také jsme měli své soukromé trezorové kontejnery, ve kterých jsme si schovávali různé věci z průběhu výpravy. „To bychom mohli oslavit. Podíváme se někam?“ Nečekala na odpověď a hodila na vévis seznam odpočinkových akcí. Velení pochopitelně takové věci vedlo v patrnosti, takže jsme si mohli vybrat dokonce ze čtyřiceti různých oslav.

Práce pro Lastakarijskou armádu je synonymem pro výraz „celoživotní super dovolená“, připomněl jsem si slogan. Jo. Když se nebraly v úvahu zrcadlené koráby a jiné negativní jevy, mohla to být i pravda.

Prohlíželi jsme nabídku. „Tohle!“ ukázali jsme skoro nastejno. Zábava na lezecké stěně! Takže jsme o chvíli později oba viseli na chyttech a dopřávali si z různých lahůdek, které tam byly rozvěšeny. Daniraien našla v lezení stejnou zálibu jako já. Coby robginka to zvládala takřkajíc s prstem v nose. Její síla a obratnost byla fenomenální a přesnost stoprocentní. Možná maličko neskromně bych o sobě řekl, že pro mě byly trasy na špičce obtížnosti skvělou zábavou, ale Dani se mnou odvážně držela tempo.

Poté jsme ještě na chvíli zasedli do jednoho z barů kde jsme dosud nebyli. Každý jsme si něco dali. Poprvé jsem viděl, jak robot užívá exin jako lahůdku.

„Kombinace elektrických potenciálů. Z tvého pohledu asi trapné, že?“ pokusila se mi přiblížit jak synták vnímá chuť. Pak mě ale pohledem poprosila o svolení a tak jako už jednou, namočila rty do vína.

Tehdy mi to zapřela, ale dnes byla jiná situace. Jen jsem maličko povytáhl obočí, a ona nepatrně kývla. Daniraien skutečně dokázala vnímat chuť pokrmů určených i pro livany! Věnoval jsem jí povzbudivé gesto, takže než jsem vyprázdnil sklenku, ještě dvakrát si ji ode mě vypůjčila aby zopakovala zážitek. Docela by mě zajímalo, jak se může reálná chuť prezentovat v její hlavě.

Cestou domů jsme kus sjeli zdviží, pak jsme navštívili světelnou galerii s mnoha překrásně aranžovanými exponáty, a domů došli těch pár poschodí pěšky. Bylo příjemné se s ní i jen procházet.

„Díky, dnes s tebou byl skvělý den,“ usmál jsem se na robginku, když jsme byli doma. „Ne že by jindy nebyl, ale tentokrát obzvlášť.“

Uculovala se. „Budu si muset příště přichvátnout. Chtěla jsem říci to samé, ale předběhl jsi mě. Také veliké díky.“

Obstarali jsme si běžné večerní záležitosti, a když jsem se chystal zalehnout, najednou řekla: „Klarsi?“

„Ano?“ ohlédl jsem se.

Daniraien stála u své postele, ale tentokrát ležela noční košilka na dece. Za běžných okolností by mě to nijak nepřekvapilo, tak chodívalo plno syntáků, však proč také ne. Jenže Dani holdovala své vášni pro oděvy, a když tam stála bez nich, rázem jsem viděl proč. Jak to říci ve zkratce? Prostě, neměla strojový vzhled - různá táhla, vodiče, kulové klouby a tak. Spíše to vypadalo jako kdyby ta technika byla jen jemně profilovanou barevnou texturou či plastickým tetováním na skvostně hominidní postavě. Je to Orksalovka, připomnělo se mi s větší naléhavostí než dosud.

Á... hrome. Co všechno překvapivého ještě naleznu na té půvabné antropoidní schránce s naprosto nečekaným pro-livansky designovaným vybavením?!

„Mohla bych dnes k tobě?“ otázala se sotva slyšitelně.

Á... dvakrát hrome!

„Nooo... jasně,“ vypadlo ze mě. Současně jsem si uvědomil jak trapná to byla odpověď. Nahodil jsem úsměv. „Super nápad, promiň že jsem dodnes neměl odvahu navrhnout ho sám. Přece jen pořád trochu tápu kde jsou hranice tvé osobnosti...“

„To sama moc nevím,“ zašeptala. „Ale kéž by se aspoň blížily tvým...“

No, tak jo. Vlezl jsem pod deku, nechal zvednutý cíp, a připravil se na mohutné zhoupnutí. Naše váha musela být výrazně nesouměřitelná. Jenže pozor, matrace se promáčkla naprosto normálně! Jakto?!

Určitě můj údiv čekala, protože mi věnovala zdrženlivý úsměv. „Fibrální pěnový plastokov. Promiň, jestli jsem ti to ještě nestačila říci.“

Aha! Proto ta omračující obratnost na lezecké stěně! Nemusela tahat čtvrt tuny jak by se dalo čekat, takže měla brutální přesah v síle na kilogram hmotnosti. Také mi to mohlo dojít dříve! Zmínka o vláknech zase naznačovala, že má syntetická společnice může cítit jak chuť, tak dotek i jiné podněty prakticky stejně jako livan. Sám nevím, proč jsem si doposud myslel, že má mikrosenzory jen v prstech a rtech. Přiznám, že úvahy o tom, kde všude je tedy asi má, případně s jak nastavenou citlivostí, byly, ehm, značně žhavě dialektické.

Přikryl jsem nás. Naprosto přirozeně se ke mně přisunula. Byl jsem zvědav, co dál. Podle toho co před chvílí nešlo nevidět, to mohlo být hodně zajímavé. Jenže ona se jen jemně dotkla rty mé tváře. „Dobrou noc.“

„Dobrou.“ Zlehka jsem přes ni dal paži. Vůbec nebyla kovově tvrdá jak jsem si doteď sugeroval, a příjemně maličko hřála. Když jsem zavřel oči, klidně jsem si mohl myslet že vedle sebe mám perfektně pevně vysportované livanské tělo. Ne protestovala, ale ani nereagovala. No, taky dobře.

Sice když jsem nás před chvílí přikrýval, měl jsem hlavu plnou nejnemožnějších úvah, ale jak se občas stává, nakonec mě přemohly rozpaky. Utekl jsem z nich díky armádním poimům: tři dva jedna a spal jsem.

*

16 – Tanec démonů

Melodie budíku v hlavě mě vyprostila ze spánku hlubokého jako břicho černé díry. Daniraien ležela stejně jako večer, akorát já jsem se probudil na zádech. Bleskovým pohledem jsem přelétl postel. Vypadala naprosto normálně, nic nebylo zmuchlané.

Proč ten údiv? Inu, protože to, co mi zůstalo po noci v mysli, bylo hodně divoké. Možná až příliš. Na druhou stranu, něco takového jsem v životě nezažil. Žhavého, strhujícího, omračujícího!

Znovu jsem zašilhal na hladké prostěradlo. Uf. Byl to jen sen. Ale u Leptona, pekelně ohnivý a živý sen!

„Hezké ráno,“ zapnula oči. „Nepřekážela jsem moc?“

„Krásné ráno, Dani. O překážení nemůže být ani řeč, naopak, spalo se mi... naprosto skvěle.“

„To ráda slyším, i mně bylo zcela nádherně. Co si dáš dnes k snídani?“

„Hmmm... něco ostrého? Najroty třeba?“

Posadila se. „Hned je objednáám. Budu si smět taky smlsnout?“

„Samozřejmě!“

Snídaně se odbyla v poněkud dráždivější atmosféře, protože Dani zůstala tak jako večer. Člověku to nedalo; a když zachytila moje pohledy, pousmála se. „Ruším od jídla?“

„Uch, ne. Jen... jen se na tebe nemohu vynadávat.“

Pousmála se. „Moc milé od tebe. Ale prosím, včas s těmi lichotkami skonči, jinak bych se pak možná špatně soustředila na práci.“

Prohodili jsme pár rozverných poznámek. Když jsem věděl, že je Orksalovka, odložil jsem obavy že nepobere některé slovní obraty, které se pohybovaly takzvaně „na hraně“. Naopak, bylo zjevné, že ji to baví.

Protože zbývaly ještě čtyři hodiny do směny, vydali jsme se do librária. Náhodně jsem narazil na jednu dávnou knihu, z velmi zajímavé tematiky zvané okultismus. Listovali jsme stránkami a upřímně žasli. Pojednávalo se tam o nějakém přemisťování pomocí pekelných sil. Cožeee?! O tomhle se dnes vlastně vůbec nic neví!

Začal jsem jen tak z recese předčítat nahlas, a Dani se chytila a mávala k tomu rukou, jakoby čarovala. Komedie k popukání, nevím co nás to popadlo, ale chechtali jsme se. Bylo to něco podobně střeleného jako když systémák MTM rozepisuje proces „otáčení klikou“ na šesti stránkách.

Samozřejmě, byla to šaškárna, ale přesto skoro jako bych cítil přítomnost nějakých neviditelných sil. Velmi sugestivní texty, a současně velmi zábavné! Obdivoval jsem i to, že kamarádka dokázala akceptovat tak specifický obor humoru.

V daný čas jsem zasedl na své pracoviště. Bak mi nechal rozdělanou velkou revizi procesu na T9-69. Ujistil se, že vím co a jak, a nechal mě s tím. Neurazil jsem se – bylo to přece jednoduché, ale bral jsem to jako

výraz jeho zodpovědnosti. Tím spíš jsem chtěl všechno dopracovat naprosto precizně.

Jenže ten živý sen mi neustále vracel. Inu, považoval jsem se za biologicky normálního muže, a tohle byl můj první (a hvězdně intenzivní) zážitek specificky „éčkového“ druhu od počátku mise. Spolu s přetrvávajícím ohromením, že zrovna já z celého Svazu jsem natrefil na živoucí Homicingskou legendu, se mi to neustále převalovalo v hlavě.

Do toho se mi neustále vtíraly vzpomínky na neoděnou spolubydlu. Ejhle, jak dokáží hormony s chlapem důkladně zacloumat!

„Dotaz, Targe Fabio,“ upozornil mě tenký hlásek. Uch, tohle patří asociovat s TF! Automatika, i když byla primitivní, mi „koukala pod prsty“ a varovala mě dříve než bych udělal chybu. Trojhromský Leptone! Násilím jsem vyhnal všechny zavádějící představy z hlavy a dokončil operaci v rekordním tempu a plné pozornosti. Prohnal jsem sekvenci testy: bez závad! A začlenil ji na správné místo. Hotovo!

Jenže, pozor. Po chvíli systém zaznamenal nějaké odchylky!

Honem jsem verifikoval tu mou opravu. Ne, odtud to nebylo. Tak ale odkud? Otravné kolísání se ale přelévalo sítí celého Oigirsu, jako by ani nemělo svůj zdroj! Rozpoutal jsem „hon“ na tu kluzkou anomálii, ale nedařilo se mi. Kdykoli jsem si myslel, že jsem konečně lokalizoval užší oblast, rušivý signál se přelil někam jinam.

Co tohle u trojklatého Leptona má zase být?!

„Pohotovost prvního stupně,“ ozval se mi náhle siv.

Potvrdil jsem sivem i dotekem senzoru, ještě pár vteřin usilovně přemýšlel, a pak jsem oznámil poplach i já. Prostě si s tím nevím rady!

Jenže ve frontě poplachu jsem byl už pátý v pořadí, a navíc - něco se dělo i s Daarzem a Laxenem!

„Poplach druhého stupně,“ informoval mě nevzrušeně siv. Velení už začalo mít obavy.

„Co to tam tropíš, zapařenej mlíčňáku?“ slyšel jsem Bakilomenův dotaz.

„Neruš, dědo, zrovna demoluju síť!“ odsekl jsem. Nebylo to myšleno ve zlém občas jsme se takhle popíchovali.

„Mám přijít?“ nabídl zcela věcně.

„Vážím si nabídky, ale nemusíš.“

„Jasně. Jen s rozvahou a pečlivě,“ ukončil spojení.

Divné odchylky se hlásily už všude možně. Ne, nebylo to nic kritického, ale záhadného rozhodně. Hlavou mi naprosto iracionálně bleskl ten grimoár zaříkávadel. Úplně mě zamrazilo.

Nešil, domlouval jsem si. Jsou to písmenka pradávných bláznů, kteří si namlouvali že vidí přízraky. Ale znáte to – zrnko obav ve mně zůstalo.

Do mé pracovny náhle vtrhl výsadkářský korobot. Neptal se, nebral na mě ohled, odstrčil mě a připojil se mnoha tykadly na můj pult. Tři, čtyři sekundy setrval v nehybnosti, načež se odpojil a bleskurychle zase vypadl. No páni! Výsadkáři jsou v akci! Tak to je už hodně ostré!

„Astrometrika hlásí hvězdné chvění!“ proběhla veesem zpráva, opatřená zorkou. Jen jsem zalapal po dechu. Jak se můžou hvězdy třást?! Asi těžko, nepochybně něco rozechvělo jen jejich světlo, podobně jako se třepe nad horkou silnicí. Jenže co? Vždyť venku je jen vakuum?!

Odpověď byla prostá, ale děsivá: kolem Oigirsu tančí hladoví démoni! Jo, sami vidíte, jak tvrdošíjný dokáže být naprosto iracionální strach.

„Ztrácíme stabilizaci!“ šlehl veesem poplašná zpráva jako blesk. Něco se vážně dělo, zdálo se mi že odněkud slyším jakýsi vzdálený rachot.

A pak se to strhlo! Oigirsem zacloumal opravdu silný DSR!

Uch! Chytil jsem se za loket, kterým jsem nechtěně nabral hranu pultu jak to se mnou hodilo. Velení se rozhodlo skočit mimo harmonogram?

Chtěli něčemu uniknout? Ale pozor, síť je v klidu!

Poplach po pár minutách klesl na jedničku. No to mě olemuj, říkal jsem si v duchu a spouštěl obvyklé testy. Jenže vtom se rozlehlo:

„Poplach tři!“ To znamenalo hrozbu bezprostředního ohrožení!

Co se děje? Vždyť síť jsou v pohodě! Marně jsem pátral co to má za důvod. S divným pocitem jsem signalizoval že mám vše v pořádku, ale trojka na velitelské prioritě svítila pořád. To nedává smysl! Fronta poplachů už byla prázdná, ale velení trvalo na svém!

A pak se to provalilo. „Jsme šíleně jinde!“

Šíleně? Co je to za terminus technicus?!

„Poloha osm celých čtyři MEGASRKU – a jsme v trase!“

Jsem si jist, že v tu chvíli nedýchal na palubě nikdo. Cože?! To se astrometrika dočista zbláznila?!

Jenže byla to pravda. Něco nás rozechvělo, popadlo, a ve zlomku okamžiku odhodilo o víc jak pět a tři čtvrtě milionu srků!!

Stupeň ohromení, v němž jsme se nacházeli, nedokážu dost přiléhavě popsat. Všechny dostupné navigační složky se vrhly na ověření toho šíleného faktu, a všechny ho posléze musely uznat jako realitu!

Předával jsem směnu Timbirais pomalu napůl bez sebe. Ale ona na tom nebyla o moc lépe.

„Dáš to? Nemám tu zůstat s tebou, aspoň chvíli?“ nabídl jsem.

„Jasně že to dám,“ ujišťovala mě. „Jen to musím rozdýchat.“

Poplach byl zrušen až po další směně. Kromě ultrahypergigantického skoku se opravdu nic jiného nestalo.

Seděli jsme s Dani doma, drželi se za ruce, a hlavami nám běžela stejná věc. To bylo k bláznění! Opravdu jsme mimoděk vyvolali nějaké přízraky, které nás odnesly – pradávni lidé by neváhali říci – ke všem čertům?!

„Já tomu nevěřím,“ řekl jsem nakonec.

„Ani já ne,“ souhlasila. Jenže ten stín hluboké pochybnosti v duši zůstal. Jak člověku, tak stroji.

*

17 – Terénní nerovnosti

Náš pragmatismus sice v několika směnách zvítězil, ale vyřešeno nebylo. Dobrá, něco nás posunulo – proklaté výrazně posunulo – ale nechalo na pokoji, nuže, pokračujme!

Posádky všech lodí ale nežily ničím jiným Záhada byla přetřásána ze všech možných úhlů, ale marně.

Velení naplánovalo regresní kontrolu. Kompletně se mapovalo vše co šlo, šest směn do minulosti. Čili celá jedna rotačka plus jedna navrch. Informační sítě se úplně bouřily přetlakem dat a z heuristických mašinek se kouřilo. Tak příšerný objem analytických údajů nikdo na palubě ještě nezažil. Velení hledalo jehlu v kupě sena – jakoukoli jehlu!

„Nemůžu mlčet,“ řekl jsem před spaním.

„Rozumím,“ kývla. „Jdu do toho s tebou.“

A tak jsme podali informaci ohledně našeho čtení dávných zaříkáadel.

No hrome! V pár minutách se náš návrh prokousal na čelní místo fronty pracovních hypotéz!

„Zdraví buďte, vy zaklínači!“ Přímou k nám domů vešel náčelník výsadkářů Psirejs v doprovodu dvou korobotů, kteří vylezli na strop, kde znehybněli. To nevypadalo dobře: každá robopříšerka na jednoho z nás, kdyby se ukázalo že jsme pro loď hrozbou...?

„Mrzí nás, že tě okrádáme o čas,“ řekl jsem, ale on jen mávl rukou.

„Popovídáme si, jo? Zkuste odpovídat zcela upřímně, klidně první co vás napadne, a jestli uslyším >nevím<, hlavu nikomu trhat nebudu. Pokud už mě budete mít plné zuby, nenaznačujte, ale užíjte jasnou formulaci >tažni už do p!<“ zašklebil se. Jeho nadhledem nedokázalo otrást vůbec nic.

A začal se ptát. Nehrotil to, hovor se nesl v klidné, uvolněné atmosféře.

„Super. Ode mě vše. Chcete něco dodat? Cokoli?“ uzavřel pak.

„Asi ne.“

Také robginka zavrtěla hlavou.

„Dobře. Moment.“ Chvilku mlčky seděl, bylo jasné že komunikuje na své speciálně zabezpečené výsadkářské síti. Pak se pousmál. „Reálnost vaší varianty vyhodnocena jako nulová. Nebudte smutní, stoprocentně se zapíšete do čela kroniky kuriozit. Pěkný čas!“ Odvrátil se a opustil sekci s těmi svými biomechanickými obludkami v patách.

Přiznávám, ulevilo se mi, a Dani nepochybně také.

Chvilí jsme posedávali v rozpačité náladě. Ale no tak! To bude nejlepší rovnou rozbít, pomyslel jsem si. „Smím tě dnes také pozvat?“ řekl jsem.

„Budu moc ráda.“ Zalezla ke mně pod deku, byli jsme naprosto těsně u sebe. Tak jako minule jsem přes ni dal zlehka paži. Velmi opatrně mě pohládila – a tím to také skončilo. Vůbec jsem netušil, nakolik by se dokázala orientovat i v pokročilé fázi sbližování, i když byla Orksalovka. Tak jsem raději nic nezkoušel a ona se nijak nevnucovala.

„Moc děkuji za čas, který se mnou sdílíš,“ zašeptala když jsme na sebe asi deset minut zblízka jen mlčky koukali. „Můžeme už spát...?“

Zlatý armádní výcvik. Žádné dvouhodinové zírání do stropu. Tři dva jedna, a znáte to.

Probudili jsme se opět nastejno. Tedy, Dani určitě čekala na mě, ale to se u ní jakožto stroje jinak řešit ani nedá. Tentokráte se žádné ohnivé sny nekonaly. Skoro mi to bylo líto.

Jen co jsme posnídali, žapsina nám doručila hromádku čerstvě vydaných plaket „Duchovní iniciátor nejdelšího prostorového přenosu v historii Svazu“, s mým a robginčiným jménem. Stali jsme se slavnými, ale spíš legračně slavnými. Museli jsme to přijmout jako zábavu.

Chtěl jsem si na památku nechat udělat otisk stránky z té knihy, jenže víte co? Věřte nebo ne, dotyčný svazek z nabídky librária zmizel.

Upozornil jsem na to Dani. Chvilku mlčela, než řekla: „Já si ale ta slova i gesta bezpečně pamatuji.“

To už jsem se musel smát. „Rozhodně je nemaž z paměti! Nikdy nevíš, kdy se můžou hodit!“

Takže nějakou velezáhadnou anomálií jsme získali náskok fantastických 235 dní oproti původnímu harmonogramu!

A jen co se lidé oklepali z jedné události, hlásila se další zajímavost.

Jak jistě víte, vzorec teleportu obsahuje člen, vzletně nazývaný strmost. Je známo, že dotyčný objekt je vyzdvižen nad obvyklé 3D, a zase do něj vložen. Jde tam právě o dva parametry - o to jak strmá ta pomyslná křivka je, a jak vysoko po ní má (musí, může) objekt vyšplhat.

Co se týče pomyslné výšky, je to prosté. Pokud byste zdvihli teleportovaný objekt do nadprostoru málo, mohl by skončit rozmáznutý ve formě hodně řídkých atomů na dráze několika desítek srků.

Pokud byste ho zvedali zbytečně vysoko, nejen že spálíte neuvěřitelně moc energie, ale ta křivka ve svých horních patrech začíná oscilovat a hrozí, že byste se mohli uhnout i v JAKOČASE. Dobře, nebudu to pitvat, já vím že to víte; tuto letmou exkurzi dělám z důvodu který už jsem zmínil dříve. Takže jen dodám, že jakočas není ani čas ani prostor, ale vektor, paralelní s příčinností, který zajišťuje projevou konzistenci našeho světa. Představuje jakýsi „fingerprint“ našeho vesmíru mezi všemi jinými, a současně výraznou rudou čáru, kterou by nechtěl překročit ani absolutně největší šílenec. Vážně.

Zpět ke strmosti. Ta tedy určuje jak moc snadno vám po té teleportové křivce půjde šplhat. Ale jak známo, ďábel se skrývá v detailu. V celém Svazu i přilehlém okolí byla tehdy strmost stejná (a kdo za to mohl se ukázalo až o hodně později). Takže byla považována za konstantu. Byla to prostě taková číselná Sfinga, která sice neskrývala jak je velká, ale zarputile odmítala prozradit proč je tak velká.

A po našem bláznivém skoku se ukázalo, že strmost v této části Velké Galaxie je jiná než doma!

No to byl poprask! Domnělá konstanta se stala náhle varietou a kosmičtí teoretici se svíjeli v prudké střevní nevolnosti, jak se jim rázem hroutily celé obrovské hypotetické struktury. Co je proměnlivé, mělo by se nechat nějak nastavit, no ne? A už to jelo. Výprava si tak nečekaně zapsala další převratný objev, který do budoucna určitě zaměstná plno vědeckých týmů.

Víme, že to chapadlo Hlavního orákula u nás doma bylo hodně tlusté, že? Zvolna se začínalo ukazovat, proč. Tohle kupříkladu byla informace, která pořádně zacloumala všemi planetami ovládajícími výrobu teleportu. Bylo nevyhnutelné opatřit proces teleportace redukčním parametrem, který by akceptoval ono šokující zjištění.

Takže jsme to byli my, kdo celému bývalému Svazu přinesl poučení: nadprostor není konstantně hladký, ale je plný terénních nerovností.

Naše trojčlenná letka však neúnavně pokračovala ve skocích.

Krom jiného se ale řešila záhada, jak je možné že jsme zůstali ve směru trasy. Když se k tomu měli vyjádřit analytici, jen bezradně kroutili hlavami. Pravděpodobnost, že bychom po náhodném teleportovém kopanci zůstali na trase, byla nula celá nula nic.

K tomu se připojovaly další otazníky. Může se to stát znovu? A pokud, s jakým výsledkem? Z našeho pohledu to byla omračující dálka, ale možná že z hlediska fenoménu který to způsobil šlo naopak jen o nepatrnou chybkou, a příště by nás mohl zahodit o miliardy srků, doslova do nenávratna? Co by se stalo, kdybychom řekneme ve fázi „chvění hvězd“ odstartovali náš vlastní teleport? Nemohlo by to třeba zhavarovat a nedej Lepton nás katapultovat do oblastí změny jakočasu?

A v neposlední řadě to znamenalo, že máme za zády nepředstavitelnou mezeru 5785 srků bez jediného majáčku. Pokud by se náhodou našli nějací naši následovníci, značky skončí na dvou a půl megasrcích.

Ale to bylo v podstatě jedno, protože od posledního bodu „láhvové pošty“ už za námi ze Svazu nic a nikdo nedoletí. Majáčky měly sloužit výhradně nám, pokud bychom po nose spadli do nějakého průšvihů, tak aspoň ukazovaly trasu, po které se dá bezpečně vycouvat. Jenže ani to už teď neplatilo. Tudy se vracet určitě nebudeme. Přesto si letka dál značkovala „patníky“ jako pejsci. Inu, setrvačnost původních záměrů.

Nicméně to vše byly důsledky i úvahy, které nás nemohly zastavit.

Situace se tedy postupně uklidnila.

Pár dní jsme se s Dani drželi spíš doma, aby se na nás trochu pozapomnělo. Poprask okolo strmosti nadprostoru definitivně odvedl pozornost jinam a posádka nás pustila ze zřetele.

Přispěly k tomu i první fotografie „Rikensova ostrova“, což byla přídatná vesmírná megastruktura na protilehlé straně Velké Galaxie. Dotyčný teoretik ji předpověděl, ale dosud ji nikdo ze zcela pochopitelného důvodu neviděl. Ostrov dlouhý jeden a půl megasrku byl schovaný za olbřímí masou nespočtu jiných objektů. My ho viděli jako první.

Letka se mimochodem nacházela necelých 80 kilosrků nad pomyslnou galaktickou rovinou. Ještě zdaleka jsme Velkou Galaxii neopustili, ale i tak jsme byli bezkonkurenčně 15x výš, než dosud kdokoli před námi. Mapy Velké Galaxie se překotně plnily úžasně zpřesněnými daty.

Ale jejich podivnost přetrvávala.

Některé struktury jako by vykazovaly tendenci se rozbíhat (vybuchlo tam něco?) jiné naopak kondenzovat k sobě (přitahuje je tam něco?) značná část jen tak vířila mezi tím.

„Jako kdyby nějací uličníci házeli kameny do louže; jen nevidíme žádné typické kruhy,“ shrnul to jeden z analytiků u šálku čajkomu. „Vlastně, nevidíme ani ty uličníky,“ dodal kousavě. V tu chvíli jsme vůbec netušili, jak výstižně celou situaci popsal. Ano, pokud soudíte že dnes to nazýváme topologickými poruchami prostoru, máte pravdu.

V paměti mi z té doby zůstaly ještě dvě události.

Dani pozvala „holky“ jak jim říkala, aby si s námi zalezly na stěně. Tak proč ne. Strávil jsem čtyři hodiny s šestičlennou partičkou robginek, a snažil se je různě heverovat po chytech aspoň kousek nad podlahu. Jenže milé strojanky si sice nahrály lezecké programy do osmé obtížnosti, ale ztroskotaly na své podstatě. Na rozdíl od Dani byly z masivních materiálů, což byl hendikep který nešel odstranit žádným programem. Nakonec jsme skončili u šest mínus, na které se konečně roboslechny nadšeně vyřádily.

No dobře, zážitek jako jiný? Ne tak docela. Na závěr mě poprosily, abych jim něco ukázal. Dani mě totiž neprozřetelně vychválila až do nebes.

Tak jsem si nastavil dvanáctku, abych měl jistotu že se neuloupnu, a ukázal nadšeným pozorovatelkám několik skopičin na extra minimálních a rozprskaných chytech a pod převisem. I to by bylo v normě, ale pak mě jedna z kamarádek dostala, když jen tak mezi řečí blahopřála Daniraiei, jak šikovného si našla čvachtáckého maskota.

Trošku jsem ztuhl, ale roboholky se smály, tak jsem to bral jako vtip a nedělal vlny. Letmo mi to ale poodhalilo, jak se strojově akurátní syntáci dívají na nás livany. Skoro jak na lívance.

Dani to moc dobře postřehla, a večer se mi upřímně za kamarádku omlouvala. Nebylo třeba, nejsem urážlivý.

Ale pak mi sdělila druhou zajímavost. Pracuje v anorganickém recyklu, ale občas si s někým mění pracoviště. Naposledy se vyměnila s kolegou z organického „resyku“, a v odpadní vodě byly zaznamenány těhotenské markery. Máme na palubě těhulku, která to buď ještě neví, nebo to tají!

Každopádně bylo zaděláno na novou, extra cennou sběratelskou minci. Nativní těhotenství jsme neměli už ani nepamatuji.

*

18 – Poutník hlubinou

Jak už jsem se asi zmínil, mezi skoky kolem letky slídí průzkumné sondy. Zvědavost, znáte to. A jedna z nich se sto dvacátý sedmý den vrátila s omračující zprávou: naši trasu křížuje jakási bludná planeta!

Velení zareagovalo bez průtahů, a provedli jsme nový kratičký skok už po čtrnácti minutách. Takovou šanci si nesmíme nechat ujít! Myslím, že asi všichni, kdo měli zrovna volno, byli přilepeni k vévisům. A kdo ne, ten měl docela smůlu, protože jsme osamělého planetárního poutníka zastihli opravdu na poslední chvíli. Astrometrika poskytla spolehlivé zaměření a detekce předala krásný obraz, vhodně ošetřený složkou jasu. Nebýt toho, viděli bychom stěží jen černou kouli která zakrývá hvězdy - v místech kde jsme letěli, nebylo poblíž žádné slunce, aby obstaralo zdroj tak žádoucích fotonů.

Stačil jsem si tak akorát prohlédnout vzhled, a planeta už se vzdalovala. Její rychlost přesahovala dvě stě kilometrů za vteřinu. Bylo to opravdu letmé setkání. Detekce přesto dokázala díky zvětšení držet rozpoznatelný obraz docela dlouhou dobu.

Nojo, planeta. Ani ne dva tisíce kilometrů v průměru, čili takový prcek. I naší galaxií se jich toulají určitě miliony, natož kolem x-násobně rozlehlejší Velké Galaxie! Jenže detekce nám sdělila další překvapení: pod pustým, rozbitým povrchem bez atmosféry bylo velké kovové jádro, ovšem nepochybně uměle organizované!

Velení letky se v okamžiku rozhodlo pro kontakt, a Laxen počal vysílat za odlétajícím objektem sérii signálů v různých oblastech elektromagnetické škály.

„Myslím že odezva nepřijde,“ soudil jsem.

Chyba. Přišla, a zcela přesně ve vodíkovém okně (oblast radiového spektra kde je vcelku ticho). Jenže byla kódovaná v rytmu desítek sekund! Pozoruhodný objekt měl očividně svá časová měřítka, mnohem pomalejší než naše. Pro něj to možná byl bleskový přenos, pro nás ubíjející šnečí tempo.

Takže pro komunikaci - pokud se tomu tak dá vůbec říkat - zbyl čas než se planetka vzdálila na nějakých dvě stě milionů kilometrů, Pak už zpoždění signálu přesáhlo deset minut a velení ukončilo kontakt, ačkoli pomalícké radiové „houkání“ z planety přicházelo ještě hodinu.

Samozřejmě jsme se nic nedozvěděli - v té krátké chvíli si s námi planetka vyměnila akorát pár matematických sekvencí které stačily tak na to, aby obě strany poznaly že komunikují s nějakou inteligencí a ne s náhodným přírodním jevem.

Takže to bylo sice zajímavé, ale kratičké povyražení.

Analytici posléze co nejlépe prozkoumali získané údaje a došli k závěru, že planetka měla v jádru mohutný pohybový aparát. Slovo mohutný je na místě, jeho rozměr byl v řádu stovek kilometrů. Takže možná nešlo planetu

pasivně vyhozenou nějakým gravitačním prakem, ale o aktivního cestovatele, který si sám svobodně volil svou trasu.

Palubní databáze dostala další porci zajímavých údajů, a my zase pamětní minci. Každá příležitost se oddělení propagace hodí!

„Vyvázli jsme dobře,“ podotkla k tomu Dani.

„Vyvázli?“ Nepochopil jsem co tím myslí.

„Představ si živou planetku. V klidu si letí tisíce let temným vesmírem, podřimuje u toho, a najednou ji nějaká trojice komárů vytrhne ze spánku! Taky nás mohla klidně naštvaně zaplácnout...“

Ups! Plácačka planetárních rozměrů byla dost znepokojivá vize! Ale věřil jsem, že i tohle velení zvážilo než se rozhodlo ke kontaktu. Pod vlivem jejích slov mě ale napadlo něco jiného. „Možná máme štěstí i z jiného důvodu.“

„Upřesni!“ vyzvala mě. „Tvé úvahy mě velmi zajímají!“

„Všimla sis, odkud kam míří? Z Velké galaxie – pryč. Do prázdna. Pročpak asi? Není to třeba uprchlík, který se snaží před někým zmizet? A takový by určitě nechtěl, aby o něm někdo jiný věděl...“

„Třeba si totéž myslel o nás, takže to bylo z kolegiality!“ smála se.

A sto dvacátý osmý den jsme dostali dovolenou!

Ne že by to bylo něco výjimečného. Jak jsem už letmo řekl, bylo nás na palubě trochu víc než by odpovídalo běžným pěti směnám po třech stech operátorů. Důvod byl prostý: cestou se počítalo s možnými ztrátami. Takže na každé lodi byl určitý kontingent „univerzálů“, kteří byli v rozumné míře schopni nahradit kohokoli z běžné posádky.

Jistěže by si takové kvantum znalostí do hlavy nenacpali, ale vhodné školení obstaraly poimy. Takže dnes mě na mém pracovišti čekal nějaký Lastakaríjec jménem Bertgeen 61. To číslo nebylo součástí jména, ale přesné označení pozice v oddílu univerzálů.

„Smím ti na čas ukradnout tvou práci?!“ tázal se vesele.

„Že jsi to ty, tak si za to sedni,“ svolil jsem pobaveně.

Zaujal mé místo, a ve dvaceti minutách letmo předvedl, že si ví rady.

„Vidím že jsi šikovný. Chceš nějakou asistenci?“ nabídl jsem mu.

„Ne. Chceš mě zpočátku kontrolovat?“ řekl na oplátku.

„Ne. Ať se ti daří!“

„Užij si volno!“ odpověděl.

Ještě jsem si na chvíli sedl „na bidýlko“ – k nouzovému stanovišti, které bylo kousek vedle. Nebyla žádná nouze, ale než se začnu dovolenkovat, chtěl jsem se podívat zda kolegové nepotřebují nějakou pomoc. Ale výkazy jejich směn byly klidné, bezproblémové. Ne že bych snad byl pověřen jejich kontrolou – udělal jsem to jen z kolegiality. Bylo by mi hloupé užívat si volno, kdyby snad někdo z nich měl zatím nějaké problémy s řízením sítí. Vypnul jsem post, kývl na Berta a zahájil oddech.

Harmonogram byl pochopitelně naplánovaný tak, abychom měli s Dani volno souběžně. Takže jsme na pět dní naprosto vypadli z rytmu. Chodili

jsme spát kdy se nám chtělo, vstávali jsme jak jsme měli chuť, potloukali se po lodi a věnovali se věcem, na které dosud nebyla chuť nebo čas.

Nebyli jsme sami kdo měl dovolenou, různě s námi ji měla asi čtyřicítka dalších lidí. Původně to bylo rozpočítáno tak, abychom během letu tam i zpět každý měl dvakrát volno, vycházelo asi o deset osob méně. Teď se ale rozpis díky neplánovanému přesunu zhustil, takže volno mohlo mít více lidí souběžně.

Pak jsme se opili. Jo, vážně! Na veesu neustále zářil kontaktní bod pro kamarády z mokré čtvrti, a byla by chyba si nechat takovou zkušenost utéci. Takže jsme zvesela vrazili do Baknine, což byla taková úsměvná slovní hříčka výrazu Bar který nikdy nezavírá - jako kdyby nějaký provoz na lodi měl někdy zavřeno!

Milý a ochotný barový asistent si nás vzal na starost, citlivě se poptal jaké máme s pitím zkušenosti, letmo naznačil některé průvodní jevy, dal mi polknout jeden korekční poim, robgince instaloval vhodný autonomní mikromodul, a pak jsme už vtrhli mezi momentální palubní kořalečníky.

Ochutnal jsem sedm různých vzorků a zůstal u Alienkinie, která navíc při nalití mění barvu. Doporučuji, dodnes skvělá značka.

Ve třech hodinách jsem se zžil doslova pod obraz, a Dani, která do sebe naládovala devět vysoce brizantních exinů, na tom byla stejně. Tyhle elektrochaotické pluginy byly velmistrovské dílo. Dokázaly rozházet elektroniku robota tak, aby se mu to líbilo, ale aby to přitom nezničilo konzistenci jeho osobnosti.

„Fakt tě to baví? Zanášet si poruchy do systémů?“ ptal jsem se.

„Jasně že jo, a co tebe?!“ kontrovala rozjařeně. Měla pravdu. Vždyť jsem dělal to samé, akorát na biologické bázi.

V suprové a bujaré společnosti bylo snadné přestat se kontrolovat. Tak nějak si vzpomínám, že nám asistent objednával odvoz domů, asi jsme opravdu jeli na automatických křeslech, ale to jsem už vnímal okolí spíš jako pestrobarevný kolotoč, a moc si ani nepamatuji jak jsem se dostal do postele. Všechno plavalo v nesmírně pohodovém, měkkém a zábavném oceánu, který si ze mě tropil legraci tím, že mi kvedlal podlahou pod nohama a schválně uhýbal vším co jsem právě chtěl vzít do ruky. Ještě že jsme doma s Dani natrefili aspoň na sebe navzájem! Inu, bylo to hodně těsné natrefení. A když už jsme byli přímými účastníky naprostého úletu, korunovali jsme ho nejlepším druhem zábavy který byl v momentální dvojčlenné nabídce.

Prostě, tak se to stalo.

Lidé holdující chlastu patrně dobře znají výraz „chmurné jitro opilcovo“. Kdepak, nic takového nás nepotkalo. Barová premedikace se postarala o to, abychom se probudili úplně svěží a odpočinutí. Přesto jsem se cítil hodně, ale opravdu hodně zaraženě. Důvodem byly vzpomínky a to, že spolupachatelka stále ležela v mé náruči. S roboty se běžně žilo, ale nedělalo nic takového co jsme zrovna měli za sebou. Tohle už poněkud vybočovalo i z mého Lastakarijského volnomyšlenkářství. Všiml jsem si, že po mě nenápadně pokukuje, ale neodvažovala se ozvat. Tak jsem řekl:

„Dani... to byl hodně živý sen, však?“

„Ano, hodně živý,“ splynulo jí tichounce ze rtů.

„Nooo... myslíš to vážně?!“

„Myslím to úplně vážně,“ zopakovala jako tichá ozvěna. „A ty...?“

Neudržel jsem se. „Trojmocný Leptone! Nemám slov! Jak to, že jsi... no, taková?!“

A ona poťouchle pravila: „Jsem taková celý život. Dáš si trochu smaženice, než si to zopakujeme?“

Přesně věděla, co potřebuje livanský žaludek, aby se nebouřil po propitě noci. Nacvakala žapsinu a na chvilku si skočila do sprchy. Tentokrát to byla podle zvuku voda, žádná sonika. Snídaně mi dala čas se s tím nějak srovnat. Zatímco jsem se ládoval, převracelo se mi to v hlavě ze všech stran. Nakonec jsem si řekl, že by můj údiv mohl působit trapně, ba i poněkud urážlivě. Účastnil jsem se? No to bych řekl, a dokonce velmi nadšeně. Tak co teď chci dělat za vlny?!

„Dík,“ odsunul jsem prázdný talíř.

„Chutnalo?“ pousmála se.

Rozhodl jsem se k tomu postavit čelem. „Skvěle. Ale ani zdaleka ne tak, jako mi chutnala jedna střelená robginka v noci!“

Úsměv se jí rozšířil, vlezla mi do náruče a došlo na její slova. Holt jako synták to měla předem spočítané do detailu. Málo platné, Orksalovka je opravdu zcela unikátní výrobek!

Naše dovolená tím dostala naprosto jiný náboj. Rázem jsme objevovali loď v úplně jiných souvislostech. Musel jsem si v duchu přiznat, že mi to

hodně chybělo, a spolu s tím, že navzdory mé počáteční skepsi armáda ví co dělá, když nás dala do jedné kajuty – i když možná zvažovali jen zvnější rozpoznatelné parametry.

Pět dní uteklo jak voda, ale bylo to příjemné vypnutí a vypadnutí ze služební kolotoče. Bylo to naštěstí tak krátké, že jsme se ani nestihli zabetonovat ve vlastní desynchronizaci vůči směnové časomíře. Neměli jsme totiž biorytmus žádný, cykly spánku a bdění jsme měli z pochopitelných důvodů tak šíleně rozházené, že jsem v duchu málem poděkoval, že se zase můžu vrátit do pravidelného rytmu. A přesně to se také sto třicátého čtvrtého dne stalo.

„Osvěžen?“ uculoval se Bertgeen, když jsem ho šel střídat.

„Naprosto. Co ty? Jak to šlo?“

„Pohodově. Prošel jsem tvou knihovnu procedur. Moc šikovné utility!“

„Jo, byly k dispozici,“ kývl jsem souhlasně. „Klidně si je zkopíruj.“

„Už se stalo. Jsem rád, že máme na tomhle místě takového odborníka jakým jsi,“ vysekl mi poklonu.

„Mě zase těší, že mě zastoupil skvělý náhradník jako jsi ty,“ opáčil jsem a zase jsme se rozešli.

Ještě jedno setkání jsem zažil, o dva dny později. Nějaká Sjurbepani z Dévigranu, dělala dozorčí rozvodů médií. V Baknine byla v naší skupině. Matně jsem si vybavoval jak mě překvapila vzhledem – v první chvíli jsem měl dojem že jde o nějakou začínající studentku která se sem dostala jakýmsi záhadným nedopatřením. Seděla u nás dost času, a krom toho že s ní byla super zábava, statečně se mnou držela krok v pití. Teď jsem v sivu měl její pozvání na čajkom. Kdež bych býval tušil!

Sešli jsme se na vyhlídce, což bylo jediné místo, kde se dalo koukat do vesmíru vlastníma očima. Vyhlídka byla osmipatrový prstenec po obvodu celé lodi, umístěný hned pod velitelskou částí. Na vnější straně ho tvořila obrovitá, třicet metrů vysoká „okna“. Nebylo v nich sice sklo ale průhledný pancíř, stejně odolný jako jiné stěny lodi, avšak jako okna to vypadalo. Velká Galaxie vyhlížela z našeho místa opravdu monumentálně.

Ovšem i na Sjurbepani byl hezký pohled. Byl jsem v duchu zvědav, nakolik budou mé rozostřené vzpomínky odpovídat skutečnosti. Ale přestože zastávala zodpovědnou funkci, fakt vypadala trochu jako rozpustilá záškolačka. Vymódila se, děsně jí to slušelo. Navíc měla pod pravým okem prostý, ale estetický, dost možná že i rituální symbol, který vedl až na nosík a propůjčoval jí určitou exotičnost i tajuplnost.

Chvilku jsme příjemně klábosili, a pak řekla: „Připadáš mi milý, ale tak trochu osamělý poutník hlubinou, se syntákem v závěsu. Nechtěl bys zkusit bydlet společně? Třeba bychom našli vzájemnou řeč v něčem, co momentálně možná nemáš...“

Smysl její nabídky mi byl jasný a potěšil mě; ale nemohla vědět co jsme věděli my s Daní. „Tvá nabídka je moc příjemná, ale odpusť prosím, zrovna jsem zadaný.“

Povyřádala obočí. „Cože? Opravdu myslíš tu robginku?“

Kývl jsem.

„Jůůů,“ vydechla. „Nevadí, jasně, v pohodě. Byla to jen otázka.“ Chvilku mlčela. „A úplně společně?“ nadhodila ještě. Tím mě maličko zaskočila. Ne kvůli tématu; takzvané dvoj-, troj- nebo i vícečetky, jak se říkalo různě komponovaným společně žijícím skupinkám, už dávno nikoho nepřekvapovaly, natož snad pohoršovaly. Přece nejsme trapně morálně zapšklí jako některé již dříve zmíněné kultury.

Jen mě udivila intenzita jejího zájmu o mě. Spíš bych čekal, že si najde někoho v partách mladších operátorů nebo tak nějak.

Druhá myšlenka patřila Daniraieu, která mi v úvodu našeho vztahu deklarovala svobodu, a oba jsme věděli jak to bylo myšleno. Tohle mohl být přesně takový případ. Upřímně řečeno, cítil jsem, že bych opravdu rád kývl. Jenže...

„Sjur, promiň, ale neznáme se asi moc dobře, vid'. Můj dosavadní způsob života na misníku by mohl naznačovat, že bych třeba byl v další perspektivě problematický...“ zacouval jsem.

Nepřemlouvala mě. „To si nemyslím, avšak respektuji tvé rozhodnutí. Ale kdybys ho čistě náhodou někdy chtěl změnit, nezapomeň mi dát vědět,“ dodala šibalsky.

Rozloučili jsme se přátelsky, i když jsem cítil, že ji mé odmítnutí mrzí.

*

19 – Zatmění

Pět dní nato konečně prasklo, že máme na palubě těhulku. Rázem měla ženská část posádky o čem mluvit. Na veesu vznikla nová sekce „Naše budoucí generace“, která ovšem zatím měla jen jednu reálnou adeptku. Ale i tak tam bylo co sledovat.

Ovšem zajímavé bylo, že stejná zpráva nás zastihla jen o něco později jak z Daarzu, tak i z Laxenu! To jsou věci! Pomyslel jsem si, že možná pokus o novou generaci nebyl tak úplně náhodný. Víte, my jsme docela pragmatická rasa a vědci jsou neskutečně zvědavá sorta lidí.

Nastávalo plánované období prověrek, protože se blížil milník deseti megaskrků. Ale stav Oigirsu i druhých dvou lodí byl vynikající. To nakopnutí nám ušetřilo nejen čas, ale i vše ostatní, včetně předpokládaného opotřebení strojů. Nezapomnělo se ani na podrobnější psychotesty a lékařskou prohlídku. Na „bidýlku“ jsme si znovu projeli celou sadu krizových scénářů, ale pojmování fungovalo spolehlivě, všichni jsme dosáhli výsledky sto ze sta možných.

A tak se stalo, že jsme sto šedesátého šestého dne oslavili deset milionů světelných let. Byli jsme zhruba ve dvou třetinách plánované trasy, ale k jejímu konci nám paradoxně zbývalo víc času než jsme doposud spotřebovali. Atmosféra byla svátečnější, dokonce i starý Bakilomen se na chvíli vytrhl ze své podmračené nálady. Zcela nečekaně se dal se mnou do hovoru a svěřil se, že tu zas tak moc být nechtěl. Jenže protože se s malou rodinou ve své identitě rozhodli podržet planetu svého původu, cítí se v Lastakarii pořád jako cizinci kteří nikam nepatří. Ne že by je společnost odstrkovala, tyhle problémy u nás nejsou. Ale striktně dodržují tradice a okolí se na ně dívá s určitou shovívavostí. Takže mladí (myslel tím další dvě generace své početné malé rodiny) mají velký sen vypadnout někam na periferii a tam si založit kolonii. Jenže sehnat na tak ambiciózní projekt prostředky není snadné. „Já už nemám ani o co přijít, ani co chtít, tak jsem se zkusil nechal naverbovat,“ řekl. Kupodivu o jeho specializaci byl zájem. Tak vzal místo na misi kvůli penězům, aby jim pomohl splnit touhu dvou generací. Taková motivace mě u toho starého bručouna překvapila, hned jsem se na něj začal dívat jinak.

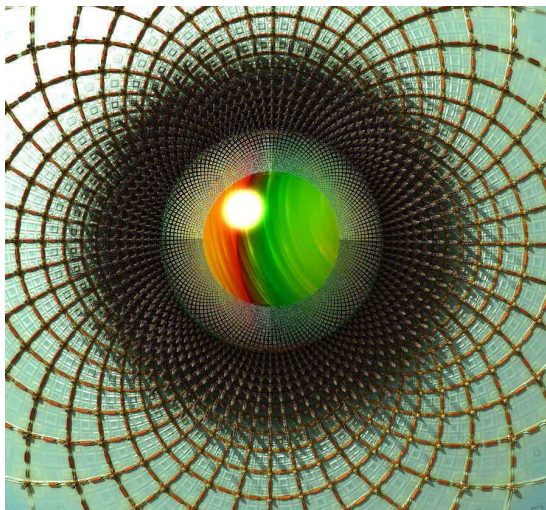
Krom služby, která byla stále stejná, jsem prožíval naprosto parádní období. Když jsme se oba zbavili počátečních rozpaků, dostalo mé soužití s Dani zcela netušený rozlet. Navíc to bylo takové ryze soukromé tajemství, což z nás dělalo obzvlášť pikantní spiklence oproti zbylé posádce.

Podobně jako se Dani přizpůsobila mému lezení, já jsem se zase začal zajímat o její koníčky. Krom toho jednoho, na čem jsme zcela pochopitelně těžce a často společně „ujížděli“, holdovala fraktálovému umění.

Fraktály jsou, krátce řečeno, tvary tvořené částmi podobnými celku, projektované klasicky do dvou nebo tří rozměrů. Zahodíme všechny složitosti ohledně dimenzí. Fraktály lze konstruovat obvykle velmi

jednoduchými výpočty (nekamenujte mě za tu zkratku), jejichž výstupem jsou ale nesmírně zvláštní umělecká díla. Když mi Dani ukázala svou galerii, užasl jsem. Věděl jsem o nich letmo z klasické matematiky, ale že to může být až tak působivé, jsem netušil.

Další logickou, ale nesmírně zajímavou vlastností fraktálů je, že jejich komplexnost nemá konec. Jakoukoli jejich část lze zvětšovat, a z toho zvětšení vybrat a zvětšit další detail, a tak pořád dál a dál, dokud vás to nepřestane bavit. Při práci s nimi doslova držíte v ruce konkrétní nekonečno. Je to zvláštní pocit.

Takže čas, kdy jsme se k sobě přitulili a na vévisu společně nechávali vykreslovat nikdy neviděné útroby světa čísel, patřil k velice milým. Hlubiny fraktálů byly opravdu bezedné a paleta způsobů jak je reprezentovat v artu byla omezena jen dosahem naší fantazie.

V těch dnech už se cíl naší pouti rýsoval zřetelněji. Zvolna jsme opouštěli hlavní tělo Velké Galaxie, a před námi byla Obří Proluka, hovorově Hlubina, jak jsme se usnuli v soutěži o pojmenování mezery mezi galaxií a Rikensovým ostrovem.

Takzvaná proluka bylo místo s mizivou hustotou viditelné hmoty, tedy hvězd. Opravdová černá jáma, široká zhruba 800 tisíc srků, na okraji Velké galaxie. Docela jsem se na ni těšil. Připadalo mi to jako taková symbolika – před dosažením ostrova proplout černočerným mořem.

Ale než jsme se k ní dostali, proběhla ještě velmi napjatě očekávaná událost, totiž první narození nejen na palubě Oigirsu, ale i v celé výpravě.

S velkou slávou se naše posádka tři sta čtyřicátého osmého dne rozrostla o dívku Jamillani. U tak výjimečné situace asistovalo všech pět směnových doktorů včetně asistentů, ale průběh byl úžasně bezproblémový a doslova zázračně pohodový.

Nervózní očekávání, ve kterém se krom matky nacházela i velká část ženské populace na Oigirsu, se rázem změnilo v nadšený jásot, a dámy hned měly roztomilý objekt svého okouzlení. Ale bylo to dojemné i pro ostatní. I když jako tradičně zůstával „pater incertus“, my všichni jsme teď, v souladu s našimi zvyklostmi, byli její malá rodina. Mrně bylo prostě od prvního okamžiku miláček všech. Se souhlasem matky obdržela do vínku rodiště Hlubinu, a dokonce i ta jí poslala svůj pozdrav. Temný, jak také jinak.

Měl jsem zrovna volno, a seděl jsem s Dani a Sjur na plovárně. Aha, nezmínil jsem se že se Dani už delší dobu učila kamarádit s mokřým živlem. Nedivte se. Synťáci na palubě měli nezřídka vodu rádi, akorát to plavání jim jaksi nešlo. Takže v bazénu se pod vodou rozvázným tempem procházeli, anebo jen tak seděli a koukali. Inu, bavilo je to zrovna tak jako nás, však jsme v mnohém podobní.

Ovšem Dani se díky „pěnové“ struktuře těla při mírně zvýšeném tempu pohybů dokázala udržet na hladině, i když jí mohlo být dočista jedno, jestli plavala nahoře nebo pod vodou. Nevím zda jí to opravdu tak moc ucarovalo, anebo se prostě chtěla vyrovnat Sjur.

To jsem ještě také neřekl. Vlastně neřekl jsem toho víc, uběhla delší doba, převážně vyplněná naprosto všedním pracovním rytmem. Což bylo dobře, protože jsme byli v situaci, kdy každá odchylka mohla znamenat menší či větší hrozbu.

Takže ke Sjur. Po mé odpovědi tehdy na vyhlídce se sice na čas odmlčela, ale pak o sobě opět dala vědět. Ze statusu na veesu jsem viděl že původně bydlela s nějakým Vebrondetem, což byl synťák, VVU android, člen početného recyklačního týmu. Dani ho znala z doslechu, šéfoval elektromechanickým částem kondenzačního procesu. Ale asi se nějak nepohodli. Nebylo to nic divného, vývěsky změny spolubydlů na veesu byly pořád aktivní. Ono, člověk se časem mění, a i když byl armádní rozvrh zpočátku ve většině případů vyhovující, po nějaké době se situace mohla posunout jinak. S tím vším se počítalo.

Občas mi Sjur poslala vzkaz s něčím zajímavým, tak jsem odpověděl. Abych nebyl nevďěčný, někdy jindy jsem zase poslal něco já jí, mezi tím vždy uběhlo minimálně několik dní, spíš více. Postě byla náhodná známá z naší pijatiky, a ačkoli jsme byli na jedné lodi, dopisovali jsme si tempem obvyklým při komunikaci mezi planetami.

Ale znáte to: nějakým způsobem mi ležela v hlavě. Tak jsem se podíval podrobněji na její status, a ukázalo se, že sídlí skutečně sama v jedné maličké náhradní buňce dole u reaktorů a hnízd čerpadel, a její ajdka vykazovala minimální pohyb. Což znamenalo že ani nikam nechodí. Takže jsem ji přizval do zrcadlového bludiště, kam jsme měli s Dani namířeno. Plánovaný div ne oficiální výlet se ale v trojrozměrném labyrintu plném falešných odrazů zvrhl v neskutečnou švandu, takže jsme vylezli z trasy naprosto vychechtaní. Bylo přirozené, že se ještě zastavíme na pohárek,

a varianta chajkomu kterou jsme vyzkoušeli, byla jednomyslně shledána vynikající.

Při té příležitosti se proláklo, že Dani vnímá chutě. Sjur žasla. Už předtím se divila jaký má robginka vytříbený smysl pro humor, a tohle ji okouzlo úplně. I Daniraien našla se Sjurbepani očividně dobrou společnou notu.

Bral jsem to stále jako jeden z běžných kontaktů, proč také jinak. Ale po nějaké době jsem zjistil (Dani se tím netajila) že si dámy už podruhé zašly společně posedět do parku. Však ona bydlela původně také se syntákem, pravda? Překlopilo se mi to v hlavě.

„Vážně? A jaké to bylo?“ nadhodil jsem, když se robginka vrátila ze třetí schůzky – tentokrát se Sjur prošmejdily kosmologickou expozici.

„Skvělé! Nevadí ti to, doufám?“ starala se.

„Ani v nejmenším, naopak, těší mě když si někam vyrazíš. Hele, Biastwerková, nevezmeme tedy Sjur do party?“

„Ou! To by nebyl vůbec špatný nápad. Jen jsem nevěděla, zda bys chtěl další přítěž, Boremský.“ Jo, tak pichlavě jsme se občas titulovali.

„Nevnímal bych ji jako přítěž. Nevadilo by to tobě?“

„Nevadilo ani v nejmenším. Uvidíme co ona na to.“ Hned jí dala vědět, a obdržela kladnou odpověď.

Sjur si vyměnila pořadí s jedním šéfooperátorem ze svého směnového řetězce, takže jsme byli synchronní, a v důsledku toho jsme teď seděli na plovárně a v lehkém tónu rozebírali robginčino plavání. A jak jsem tak na ni koukal, líbila se mi víc a víc. Každou ženu potěší když se dozví jak hezky vypadá, ale u Sjur v tom byl navíc notný kus toho, jak skvěle k nám zapadala. Prostě, poznáte když je někdo s vámi na stejné vlně – věci se odvíjejí přirozeně hladce, pohodově, nic není tak vysoké aby se to nepřelezlo, nic není tak hluboké aby se v tom někdo nechal utopit. No, a jsme na té plovce.

Náhle Dani zdvihla prst. „Možná se něco děje,“ pravila tiše. „Světlo ztrácí intenzitu.“

Mimoděk jsem se podíval nahoru. Nezdálo se mi to, ale věděl jsem, že naprosto přesné robginčiny oči dokáží zachytit i velmi malou změnu jasu.

Honem jsme myšlenkami koukli na hlavní vývěsku veesu, a ejhle! V horních pozicích poblíkala rezervovaná pozice pro zprávu velení. Skutečně se něco dělo, jen velitelé ještě nerozhodli jak se zachovat.

„Poplach jedna,“ zastihla nás vzápětí zpráva. A už jsme běželi. Ne že bychom museli do práce, od toho byla zrovna aktuální směna, ale při poplachu je ostatním doporučeno držet se v kajutách. Když už pro nic jiného, tak kdyby se opravdu něco strhlo, aby záchranáři věděli kde se kdo nachází a nemuseli ho složitě lovit kdovíkde po misníku.

Totíž: koráby sice skákaly teleportem, ale při vstupu i po výstupu z něj měly ještě nějakou lokální (lineární) rychlost. Ta se prakticky nikdy neřešila. Bylo to úplně jedno jestli relativně k něčemu stojíme, protože jsme se stejně tak relativně hýbali vzhledem k něčemu jinému. Ano, věřte nebo ne,

už tehdy jsme znali takzvanou absolutní rychlost. No, a tu teď letka měla nějakých osmdesát kilometrů v sekundě.

A z ničeho nic se nám počala ztrácet energie.

Nebyl to problém zdrojů, ale náhle počala mizet z celé rozvodné sítě. Zprvu velmi nepatrně, ale když úbytek přesáhl rozpětí chyby měření, už se to nedalo okecat. Kdyby vzniklo někde nějaké ohnisko odběru jako kdysi mně, chápal bych to. Ale energie prostě mizela jako kdyby každý milimetr rozvodů měl někde imaginární díru, kterými teď Oigirs víc a víc krvácel.

„Skok!“ přišel povel, a vesmír sebou škulbl. My také, protože díky nevyváženosti sítě byl teleport poněkud tvrdší. Ale bylo to správné řešení, protože síť se během chvilky stabilizovala.

Velení okamžitě nechalo vystrojit sondy vším možným a poslat je zpět. Průzkumné automaty, krom jednoho, se vrátily po půl hodině se zajímavým zjištěním. Letka po svém minulém vynoření díky absolutní rychlosti křížovala pásma, kde se prostě ztrácí energie. Vyskočili jsme z něj naštěstí dříve než by úbytek mohl mít fatální následky. O ničivosti tajemného fenoménu se přesvědčila právě ta chybějící sonda, která pod dozorem ostatních zkusila tu zónu proletět. Ano, proletěla. Ale totálně mrtvá, bez energie. Dokonce i biologické vzorky, které vezla, zemřely. To by bylo skvělé a pekelně jedovaté eliminační pole, napadlo mě.

Průzkum pokračoval až do dalšího teleportu, ale příčinu té anomálie jsme neodhalili. Vzhledem k naší vzdálenosti od Svazu bylo i krajně nepravděpodobné, že by sem kvůli tomu někdo letěl. Ale záznam byl sám o sobě přínosem, protože vědátři dostali jasnou indicii, že je něco takového možné. To je mohlo lépe nasměrovat při jejich poloslepém bloudění v pralese všemožných hypotéz.

Jak tak dnes vidím, dosud v tomto tématu na nic nepřišli. Ale kdo ví, třeba příště.

Neobešlo se to bez malého vtípku. Když jsme se vrátili po dvou hodinách na plovárnu, jeden synták jdoucí okolo si nás všiml. „Nečarovali jste zase, vy dva?“ popíchl nás vesele.

„Ne,“ řekla Dani líbezně. „Ale já si ta slova pamatuju. Chceš abych ti je přednesla nahlas?“

„Jen to ne! Promiň, jako bych nic neřekl!“ smál se a rychle odešel.

*

20 – Targiil Dva

Tři dny před dovršením jednoho roku cesty se na Laxenu narodila dívka Ciakaindrana, a o deset dní později chlapec Kiirrim na Daarzu, takže i mužská část posádek konečně získala svého malého oblíbence. V souladu s Jamillani i jim bylo také zaznamenáno rodiště Obří Proluka, trochu strašidelněji již řečená Hlubina.

Aby v tom syntáci nezůstali sami, obohatily naše lodě i tři umělé bytosti – Desterio u nás, Njogereni na Laxenu, a Daarz v sobě uvítal Tagamiáše. Na rozdíl od livanů byli rovnou „hotoví“ a zajímali se o náš dočasně omezený domov stejně intenzívně, jako se všichni zajímali o ně.

Zaujalo mě to, tak jsem vznesl dotaz do obvyklé fronty, a za šest minut jsem měl odpověď: syntáci se „narodili“ až v pořadí jako druhí, protože livani mají v naší populaci početní převahu. Pousmál jsem se: tím se mi potvrdilo, že nové generace byly od počátku plánované. Prostě, my Lastakarjici jsme ukázněný národ.

V té souvislosti jsem si všiml jedné věci. Začínali jsme být svět sami pro sebe. Z počátku se hodně mluvilo o Svazu, o domově, však kvůli tomu propukaly i různé dohady, ale od určité chvíle lidé začali přijímat, že tohle je jejich domov. Byli jsme tak strašlivě daleko, a tak přišerně sami, že to ani jinak nešlo. A vzhledem k tomu, že na všech stranách probíhala modernizace za chodu, cítili jsme k lodím čím dál užší vztah.

Říkává se, že člen posádky je součástí lodi. To heslo se dalo i cítit. Různí lidé si z vylepšování prostředí kolem sebe dokonce udělali zálibu. Bylo to znát i na veesu. Prostě jsme se sžili se svým dočasným vězením a vyměnili jsme „tam někde šíleně daleko doma“ za „tady doma“.

Let Hlubinou byl ve znamení velkého úklidu. Ne že bychom mezitím žili jak čuníci! V cyklech rozepsaných do jednoho týdne lodí projížděla početná smečka sanitárních mechanů, která za sebou nechala vyčištěný interiér a vyměněné filtry i ložní vybavu. Ale teď to bylo ještě důkladnější.

Nejprve se vycídila vzduchotechnika. To byl děsný labyrint!

Pak odpadní hospodářství. Totéž, jen v tmavě hnědém.

A pak byla každá kajuta, každá chodba, každý provoz, určitou dobu vyklizen a podroben důkladné dezinfekční proceduře. Do zvoleného a odpojeného prostoru bylo nahnán pod tlakem čistící roztok, zahřátý na 160 stupňů, v němž přesto operovala početná kolonie mikrobotů. Roztok působil jako rozpouštědlo i dezinfektant, a mikrobi plnili funkci drátěnky, která hladově vycídila sebemenší usazenou nečistotu. Pak se to dvakrát propláchlo neutralizátorem, vysušilo, a po hodině jsme zase mohli do naší kajuty. Páni! Doslova voněla novotou.

Velký úklid, jak jsme to z legrace pojmenovali, měl samosebou i vedlejší efekty. V odpadních vzorcích se pátralo po případných patogenech i jiných stopách, které by mohly posádku výhledově ohrozit. Totiž i naše mikrofauna a mikroflóra nám po cestě mutovala, a nikomu by se nelíbilo

kdyby mikrobi najednou změnili jídelníček a začali nám třeba žrát izolaci kabeláží, nedej Lepton kdyby někde v koutku sbírala nějaká prokletě infekční nákaza síly pro svůj velký vstup na scénu. Co jsem ale viděl na veesu, všechno bylo v pořádku.

Nezapomněl jsem že už jsme rok na cestě, nechal jsem v propagaci vyrobit čistě soukromou plaketku „rok od prvního pohledu“ a večer ji předal Daniraíen. „Byl sice děsný, ale to bylo mou nevědomostí,“ komentoval jsem to. Smála se, a pak mě zanavigovala známou dětskou hrou „samá voda, přehořívá, hoří“, až jsem v rohu za mým lůžkem objevil maličké křišťálové srdíčko. Velký Leptone, Orksalovka se ukázala jako naprostý skvost, ovládající i romantiku! Jakou to mělo dohru, každý chápe.

Ve smyslu roku výpravy vyhlásilo i velení denní oslavy. Trvaly právě pět směn, aby se nikdo necítil ošizený. Každý dostal potravinovou prémii a různé skupiny vyvěsily na vees pozvánky na shromáždění. Protože se to slušelo, zastavil jsem se u Lastakarijců. Tam bylo narváno, bylo nás na lodi hodně. S několika náhodnými lidmi jsem si ťukl ovocnou šťávou a vlepil svou ajdku do kroniky (jasně že nemluvím o papírové knize!). Pak jsem zašel za velením, prohodili jsme pár vzájemných zdvořilostí, a vrátil se k Daniraíen. Snav mě dovedl až nahoru na vyhlídku. Seděla tam. Sama.

„Dovol mi s tebou tvořit dvojčlenné shromáždění,“ přisedl jsem si.

Téměř neznatelně se pousmála. „Mohls u vašich klidně zůstat. Nemáte tolik příležitostí se hromadně sejít...“

„Mohl. Ale nevyženeš mě, vid' že ne.“

Jen mě bez dalších slov vzala za ruku.

Víte, možná je „orksalovek“ víc; fámy které kolují po bývalém Svazu, něco takového opatrně připouštějí. Ale já věděl o jedné jediné, která právě seděla vedle mě. Její vlast Homicinga už dávno neexistovala, byla vymazaná ještě důkladněji než kdyby ji spolkla černá díra. Lidé její domoviny buď zahynuli při experimentu, nebo se zbavili života pod nesnesitelnou tíhou mučivé viny. Dani byla sama. Sama v celém vesmíru. A jak teď mlčky koukala do hvězd, úplně jsem jí tu myšlenku viděl svítit na čele.

„Ne, nejsi,“ řekl jsem.

„Ach Klarsi,“ špitla. Nic víc. Po nějaké půlhodině mlčení konečně její myšlenky našly cestu ven z tohoto zcela nesvátečního rozpoložení. Možná to bylo i tím, že se na veesu objevila společnost „nezařazených“. Mrkli jsme na sebe a zastavili se tam. Byla tam maličká skupina exotů, a k našemu údivu tam seděl i pátý důstojník Juxlskojtr! „Vítejte! Tady je přístav všech bloudů, ba i velbloudů!“ (Teprve roky později jsem náhodou zjistil že velbloud není veliký bloud, ale něco úplně jiného. Tehdy mi jeho vtípek nedošel.)

Vzhledem k okolnostem tu neplatily žádné hodnosti, ale také se neřešily pracovní otázky. Juxl nebyl nijak přehnaně extrovertní, ale když občas něco podotkl, třískali jsme se smíchy. Nakonec to byly příjemné čtyři hodiny, které jsme tam strávili.

Bylo to milé vyrušení z velkého očekávání, které postupně ovládlo celou letku. Blížili jsme se totiž cíli naší cesty! Zbýval malý, z našeho pohledu příčný hvězdný ostrov, spíše jakási mělčina, a za další mezerou už se nacházel cíl naší pouti.

Jenže černočerná pustina, rozkládající se kolem nás, na leckoho působila i jinak. Jedno naše „odpoledne“ mi cinkl v sivu Bakilomenův návrh na posezení v zahradě. Nebylo obvyklé, aby starý samotář někoho zval.

„Může přijít i má spolubydlící?“

„Ale klidně.“

Takže jsme se sešli v malebném koutku, nechali si doručit něco dobrého a jako se dalo čekat, mluvilo se o obrovské hlubině kolem. „Je třeba bránit aby prázdnota nev kročila i do nás,“ komentoval to mírně chmurně.

Poté se starý šéfergetik konečně dostal k tomu hlavnímu. „Hele, Klarsi. Jak jsem se zmínil o Bokweru, vážně se o tom neříká víc?“

„V nějakých odborných databázích jsou určitě rozsáhlé materiály, ale obecně ne. Svazová historie se poimuje rámcově, jen pro získání představ o struktuře. Podrobnosti si pak lidé hledají sami, pokud chtějí.“

„S dovolením,“ vmísila se jemně Dani. „U nás se o tom také příliš nemluví. Myslím,“ kývla na mě, „že bychom se rádi něco dozvěděli.“

Pochopil jsem. „Přesně tak.“

Jenže Bak řekl: „Fakta si najdete v dějepisu. Ale já vám můžu říci o něčem strašně divném, co jsem osobně zažil, a o čem se nikde nedozvíte. Chcete?“ Jasně že jsme chtěli.

Chvilku mlčky pokyvoval hlavou, oživoval staré vzpomínky. „Bylo mi pět, když se to strhlo. Vidím to jako dnes. Hrajeme si s klukama v parku, a najednou – sirény orbitálního poplachu!“ počal vykládat. „Rozumíte – Bokwer byl krutě bipolární, mraky raket mířily od nás na Druháky, a od nich zase k nám. Ale nikdo nechtěl začít jako první.“

„Druháky?“ projevila Dani zájem.

„To je hovorové označení. My jsme tak říkali druhé polokouli, ale oni úplně stejně označovali nás. Prostě – ti druzí. Historici z jiných planet v tom mívají většinou hokej. No,“ napil se, „takže sirény. My jsme z toho měli psínu, to víte, malí haranti. Tři dva jedna, honem schovka, letí na tě atomovka,“ zarecitoval dětské rozpočítadlo. „Jenže pak nás legrace přešla. Z oblohy fakt něco začalo padat. To už jsme mazali každý domů, bylo zle. Rodiče byli hodně rozčilení, moc mi to nedocházelo, ale přesto jsem pochopil, že nezačala válka s Druháky, ale někdo nás napadl z vesmíru!“

Jak možná víte, byli to Prezidiálové. Stál jsem u okna, matka mě pořád tahala od něj, a zíral jsem na oblohu. Lidi, a ta hořela. Celá, nekecám, a dolů z ní pršely černé ohnivé čáry, které za sebou nechávaly padající letouny.“

Potrásal hlavou. „Matka chtěla okamžitě letět pryč, otec chtěl počkat až se to nejhorší přežene. Jenže pak něco spadlo nedaleko od nás, děsná rána, sklo drnčelo, rázem nebylo o čem mluvit. Nestačil jsem si vzít ani svého

oblíbeného raketáka, ostatně ani naši nic nebrali. Popadli mě a tak jak jsme byli, z fleku jsme vyběhli na parkoviště.

Pamatuji ten šílený chaos tam. Lidi běhali, křičeli, na rampách svítily zákazy startů jak rudé dračí oči, ale nikdo na to nedbal, do toho sirény řvaly jak protržený, naprostá panika. Skočili jsme do Pikulky – tak jsme říkali našemu letounu – a vypálili nahoru, nabrat výšku povolenou ke skoku. Matka mi zapínala pásy už za letu. Neopovaž se rozepnout! zakřičela na mě. Poslechl jsem a to mě zachránilo. Jinak to víte, zvědavej harant, pro mě to bylo super dobrodružství, pořád jsem se natahoval k okénku koukat na oblohu.

No a pak jsme to koupili. Poslyšte, tu díru ve stěně vidím dodnes, ale určitě byla sekundární, udělal jí nějaký kus motoru – ten to dostal naplno. Celý segment stěny to urvalo, najednou jsem zíral ven, fííí, uši zalehlé, plíce prázdné, vzduch mě málem utrl ze sedačky. A padali jsme. Jasně si pamatuji na to ticho, jen hlasitý přerývaný hukot větru, a pořád jsme se převalovali. Rodiče určitě věděli, že se rozpláceme, já byl v takovém divném stavu, jako kdyby to všechno najednou běželo mimo mne.“

Mlčeli jsme jak zařezaní a hlтали každé Bakovo slovo. Ne každému se podaří poslouchat vzpomínky člověka, který osobně zažil válku.

„Jenže to nejdivnější teprve přišlo. Najednou něco obrovského zaburácelo ve výšce, škublo to s námi a rázem jsme se ocitli v nějaké vstupní hale. Byli jsme přeneseni neukotveným teleportem do nitra lodi!“

„Gorkghanské?“ pokusil jsem se uplatnit svůj tip.

Bak zvedl prst. „Právě že ne! Přímou skrz přehradovou palbu prezidiálů proletěl cizí stroj bez domoviny... říkal si Bommu.“

„Říkal?!“

„Jo, říkal. Byl to inteligentní stroj. Ano, zachránil nás – Mechanician!“

„Cože?!“ zvolali jsme s Dani nastejno. To nemohla být pravda! Mechanicianská nenávisť vůči lidem byla legendární.

„Ať mě Lepton na místě zanihiluje, jestli neříkám pravdu!“ zaklínal se Bakilomen. „Sami jsme tomu nechtěli věřit, ale bylo to tak. Uvítal nás nějaký vznešený muž, možná diplomat nebo tak něco, a od nádherné společnosti která ho provázela, jsem dostal lízátko. Nebyli jsme sami, zachraňovali takhle plno lidí!“

Obraz krvelačných vesmírných mechanických zrůd, uložený v mé hlavě, se značně zatřásl. A k tomu lidé uvnitř Mechaniciana?! To jsou věci!

„Nakonec jsme skončili na Koblaku. Ale ještě jednu věc řeknu. Uvnitř toho Mechaniciana letěl i obrovský ocelový muž: nějaký Xart'an!“

Tak to už jsme dočista zírali! Xart'ané přece nikdy necestují, a těch doslova pár výjimek má výhradně Lastakarijsko!

„Takže, mládeži,“ uzavřel Bak, „plno věcí může být úplně jinak, než nám je řečeno. Nebýt Mechaniciana a Xart'ana, neseděl bych dnes tady, ale zemřel na atomovkami rozstříleném Bokweru.“

„Nestačím žasnout,“ vyjádřila se obdivně Dani.

„Co se pak stalo s tím Mechanicianem?“

„Netuším. Později, to už jsem měl malou rodinu u nás v Lastakarii, jsem ho chtěl najít a aspoň zpětně mu poděkovat, i všem na něm, ale poslední zpráva byla že už dávno opustil prostor Svazu neznámo kam.“ Klepl dlaní do stolu na znamení že domluvil.

Poděkovali jsme za nesmírně zajímavé informace. „Tvá slova si budeme pamatovat, Baku,“ ujistil jsem ho. Bylo vidět že ho to potěšilo. Takže je zmiňuji i tady pro případné čtenáře, přesně jak je řekl.

„Rozumím Bakově ponaučení. Velení nám říká jen to co uzná za vhodné,“ vyjádřila se Dani, když jsme byli sami doma.

„Do jisté míry je to správné,“ připustil jsem.

„Ano. A není na závadu z těch informačních struktur občas vykročit.“

„Což se nám právě povedlo,“ pousmál jsem se. Skvěle jsme si rozuměli.

Už tři sta osmdesátý den jsme dosáhli prvních hvězd Rikensova ostrova, ale velení nechtělo aby se o nás říkalo „jen tak tak se tam doškrábali“, takže jsme ještě celý týden pokračovali v letu hlouběji do jeho okrajové části.

Pochopitelně nešlo o ješitnost, má předchozí věta byla vtípek. Když už jsme sem dorazili, bylo žádoucí nasbírat informace aspoň o kousku hvězdného ostrova. Takže jsme přímočarý směr změnili v „cik-cak“ podle toho kam se kosmologové chtěli spíše podívat. Kolem byly... hvězdy. Překvápko, že?

Ovšemže si dělám legraci. Krom jiného se kosmologická sekce dostala do nejzazšího bodu své výzkumné dráhy. Měřila mraky parametrů, takže jedno zjištění zmíním: nedetekovali jsme během cesty žádné hnízdo antihmoty. Také překvápko, při té šílené rozloze Velké Galaxie, no ne?

Současně s tím probíhalo hledání slunce, kolem nějž by orbitovala vhodná planeta pro naše finální zastavení.

Když bylo volno, napsal jsem Sjurbepani. Sešli jsme se na vyhlídce, a proprali jsme atmosféru na lodi skrz naskrz. Těch úsměvů bylo v hovoru víc než dřívě, a na rovinu přiznám, že nebýt s Dani, už bych oživil ten původní návrh společného bydlení. Ale takhle, i když jsem vnímal nějaké jemné náznaky, jsem to držel ve společensky milé neutrální rovině. Nevadilo to, rozešli jsme se velmi spokojeně.

V ty dny bylo napětí znát všude, vees se hemžil vzrušenými poznámkami a analýzami ohledně toho ve které oblasti skončíme. Dokonce se uspořádala soutěž o odhad místa přistání. Ta ale byla, jak to říci, pro „prostý lid“, neboť celé velení i kosmonavigace se vzdali soutěže. Vždyť to budou právě oni kdo ten cíl nakonec určí! Takže se část posádek na pár dní proměnila v tajuplné spiklence, kteří ani nehlesli o tom co se rozhoduje v jejich odděleních.

A konečně, tři sta osmdesátý sedmý den, všechny tři kosmolety skočily do soustavy, která byla označena jako náš cíl!

Lidé propadli euforii. Nebylo divu. I když jsme ušetřili úžasných dvě stě pětadvacet dní díky tajuplnému popostrčení, stejně jsme byli více jak rok na cestě! Protože nás čekal už jen návrat, byli jsme na absolutně nejvzdálenějším místě od Svazu!

„Smím sdílet radost s vámi?“ hodila po nás Sjur najednou zprávičku, která se objevila nejdříve na mém, a teprve pak na sívu Dani.

Robginka se na mě podívala. „Taky ti napsala?“

Kývl jsem.

Pomalů řekla: „Nebyla by vhodná chvíle to konečně dořešit?“

Toho jsem se trochu obával. Nechtěl jsem Sjur ublížit. Ale pokud se Dani zdálo, že už se mi mladá šéftechnička přibližuje nějak moc, nebylo z mého pohledu proč váhat.

„Jasně. Řeknu že chceme být jen spolu.“

„Počkej!“ chytila mě s úsměvem za ruku. „Ani nevíš jak moc jsi mě potěšil, ale mínila jsem to v opačném smyslu. Už mě samotné přijde trochu hloupé pořád ji držet na distanc... Ale samozřejmě záleží i na tobě.“

Chvilku mi trvalo než jsem našel vhodná slova. „Jestli to opravdu nebudeš vnímat negativně, rád udělám z naší dvojice trojčetu.“

„Ano, udělej to,“ kývla klidně. Takže když se o sedm minut později otevřely dveře a Sjurbepani se svým „já zde“ vešla dovnitř, řekli jsme s Dani jednohlasně: „Když už tu jsi, nechceš tu i zůstat?!“

Ztuhla jak když do ní uhoď hrom. Vzápětí jí došlo, jak jsme to na ni narafičili, a rozesmála se. „Vážně, vy dva šílenci?!“

„Vážně,“ kývali jsme. „Ale jaks právě řekla: jsme šílenci, takže bacha!“

„Pojďte sem,“ rozpráhla ruce, a všichni tři jsme se pevně obejmuli. Byl to pro mě hodně sváteční pocit, však nemusím upřesňovat proč. A následně se ukázalo, že i ten jsme měli se Sjur společný.

Takže jsme si euforickou atmosféru, která ovládala loď, ještě povýšili na třetí. Žapsina nám vychrlila hromadu dobrot i pití, a užili jsme si nádherné posezení v neméně nádherné společnosti.

„Dojdu pro suvenýry,“ zvedla se najednou po dlouhém a živém hovoru Daniraie. „Vezmu je pro všechny.“

Jen jsem se udiveně poohlédl. Vždyť si je přece můžeme nechat doručit tak jako doposud, ale obratem jsem pochopil. Věděla to, jen čekala na můj signál. Poděkoval jsem nepatrným kývnutím.

„Možná se zdržím, bude tam asi fronta,“ zasmála se a odešla.

Chvilku jsme seděli mlčky. V hlavě jsem měl náhle jedinou otázku.

„Sjur...?“ řekl jsem.

Maličko příškrčeně odpověděla: „Ano.“

Čili nějaký čas bylo v naší kajutě opravdu horko. Tedy - přece jen už jsem měl nějaké životní zkušenosti, ale něco tak ohnivého a intenzivního jsem ještě nezažil. Zdálo se mi, že jsme snad byli Leptonem stvoření právě jeden pro druhého. Možná to byl sebeklam, ale nebesky spalující. Důvod jsem pochopil o něco déle, a ještě ho zmíním. Zatím můžete hádat.

Dani nám dala dost času se vyblbnout, objevila se až po dvou hodinách, rozzářená jak supernova. „Celá loď je vzhůru nohama. Měli jste jít se mnou, přišli jste o zábavu.“ Dělal si z nás pochopitelně legraci, ale nabídka to byla skvělá. Takže jsme vyrazili ven a účastnili se na čtyřech místech spontánních oslav. I když bylo nepsaným pravidlem, že se alkohol konzumuje v soukromí nebo v určených barech, teď se láhve objevily úplně všude, tedy krom pracovišť. Velení nic nefíkalo. Vědělo, že si zasloužíme trochu radosti.

Natrefil na nás i jeden z těch skvělých Milgresanů, Bas-krongl. Nadšeně jsme si připili a hodili pár vzrušených slov, ale mám podezření že to nebyla náhoda, protože v jednu chvíli mě pod stolem, aby to nebylo vidět, uchopil za ruku. Když jsem na něj trochu udiveně koukl, odpověděl mrknutím. Ó pardón, mladý muži. Ruku jsem stáhl. Nijak to neřešil a já dal v dalším hovoru jasně najevo že mé zaměření sedí právě vedle nás, a to dokonce ve dvojím překrásném provedení.

Včas jsme se ale od rozjásaných skupin odpojili, abychom přestěhovali Sjur. Nebylo to nic těžkého, její malý boxík s osobními věcmi donesl mechan, šlo jen o ten rituál přemístění. Akorát jsme měli jen dvě lůžka. Dámy se smíchem počaly licitovat o pořadníku, kdy která bude sdílet deku se mnou anebo naopak obě spolu, ale byla to jen zábava. Věděli jsme, že se o to sociální dohlížitel lodi postará.

Pracovní směny mezitím horlivě pracovaly na výsadcích.

Soustava, v níž jsme zakotvili, byla opravdu malebná. Dokonce měla i jednu planetu s atmosférou. Vzdálená - takové prosté pojmenování od nás

dostala. Podle mě by si zasloužila honosnější, ale díky zábavě se Sjur jsme prošli hlasování. Zato u planet už jsme připojili své názory všichni.

Staoz byl nejbližší slunci, kamenný a celý spálený.

Targiil Dva obíhal o něco dál, měl atmosféru, oceán, a jeho povrch byl jedna obrovská sauna.

Za ním se batolil obrovitý plynňý obr Houltoroc, věnčený osmi pidisatelity. Hlasovali jsme pro něj, a vyšlo nám to, takže jsme všichni tři byli mezi kmotry jeho názvu.

Konečně čtvrtý, nečekaně velký, ovšem zcela pustý kamenný svět dostal přízvisko Jachikonáb. I tam jsme byli mezi hlasujícími, a ten byl také vybrán k „orazítkování“. Soustavu doplňovalo ještě několik zmrzlých kamenných drobků, které se letargicky ploužily daleko v zóně tmy, ale o ty už nebyl zájem, takže dostaly jen katalogová čísla.

Zanechali jsme terraformační četu na Jachikonábu a celá letka se přesunula k Targiilu. Rovníková teplota byla sice málem na bodu varu, ale na pólech kromě strašlivých dešťů vládlo příjemných třicet stupňů. Roje všemožných sond vzaly ten mírně předvařený svět útokem, a do lodí se počala hrnout záplava dat i množství vzorků. Fakt, že planeta měla svou biosféru, způsobil v biologických laboratořích úplný výbuch nadšení.

No, nevím jak nadšené byly vzorky, které se ocitly v laboratorním lihu, ale tak to holt chodí. Potkat někoho pokročilejšího, možná bychom v lihu skončili pro změnu my. Na veesu vznikla celá rozsáhlá sekce o Targiilu, a plnila se informacemi tak rychle, že jsme to ani nestačili sledovat. Shrnutí: natrefili jsme na svět, který nejspíše „včera“ objevil oči a tím i starost. „Dnešek“ byl ve znamení neuvěřitelné diverzity, jak evoluce hledala a zkoušela všemožné cesty znovunastolení rovnováhy. Převládala chapadélka, ostny a úžasné barvy.

Propagace nás upozornila, že jsme v rámci relativity podnikli nehlubší ponor do minulosti. Kdybychom měli to štěstí, a trefil nás aspoň jeden foton z našeho domova, byl by patnáct milionů let starý! Pro zdejší soustavu jsme vlastně jako civilizace ještě vůbec neexistovali.

Pak jsme měli směnu. Snažil jsem se vytěsnit všechny rušivé myšlenky z hlavy, ale bylo to asi nejpekelnějších pět hodin které jsem dosud sloužil. Člověku to nedalo, pořád měl v hlavě záběry z povrchu, a roztodivné vzorky zdejšího ekosystému, a k tomu ten pocit že ano, opravdu jsme v cíli, no, nebylo to lehké. U mě k tomu ještě přistupovaly myšlenky na Sjur. Ach jo, i tady jsem se nemohl dočkat až se zase po práci sejdeme.

Když Dani viděla jak zdrženlivě nadšeně se muchláme, beze slov se chtěla vypařit, jenže Sjur ji sama zadržela. „Ty jsi tu přece doma, ne? Nemyslíš že bych se cítila divně, vyhánět tě?“

Když už jsme tedy měli pro změnu bydlet trojčetně, bylo tak nějak zvykem sdílet komplet všechno. Čili zatímco my jsme dováděli, Dani seděla vpředu na posteli a proháněla na vévisu lodní síť.

Rádi jsme se pak přidali. Průzkum světa na protilehlé straně galaxie byl přeplněný zajímavostmi. Vzorků bylo tolik, že každý z posádky mohl být kmotrem hned několika názvů.

Vybral jsem si dvě a dal jim jména Klarsův Lewrbotip a Klarsova Dikenlisomka. Dívky se také činily, a ve chvíli kdy jsme si předváděli naše jinoplanetární kmotřence, dorazila nám nabídka ubytování. Jak jsme předpokládali, palubní sociální dohlížitel si všiml našeho počínání, a nechal nám aktivovat jednu z trojmístných kajut. Takže jsme se z 59/136 přestěhovali o něco výš, do 41/50. Táhlí jsme zvesela lodí, a za námi cupitali tři mechani s našimi věcmi. Nová kajuta byla zrovna tak hezká jako předešlá, jen o trochu větší. Než jsem stihl otevřít ústa, okamžitě jsem od dívek dostal „čestné“ prostřední lůžko, takže jsem se ocitl z obou stran v obklíčení, či spíše v obležení, z něhož nebylo úniku.

A v té rozesmáté chvíli nás zastihla zpráva, ve kterou sice leckdo doufal, ale která nebyla moc pravděpodobná: jiné sondy, zkoumající okolní vesmír v šesti směrech, objevily inteligentní civilizaci!!

*

21 – Lchvrskrumbva

Trojmocný Leptone! Tak to je mazec!

Vees byl okamžitě na samé hraně přetížení, jak všichni horečně lovili nové informace. Skutečně - v blízké soustavě, pouhých sedm srků odtud, byla planeta, vykazující jasné známky biologického i technického osídlení!

Každý nepochybně hořel nedočkavostí dozvědět se co nejvíc, anebo se na obyvatele odvrácené strany Velké Galaxie rovnou podívat! Ale naše netrpělivost byla podrobena velké zkoušce: sondy naopak okamžitě po primárním zjištění opustily soustavu a vrátily se k lodím.

Za prvé: měli jsme na Jachikonábu i Targiilu ještě něco rozděláno. A za druhé: průzkum obydlené planety převzaly vojenské sondy. Ty se uměly mnohem lépe skrýt. Nechceme přece hned každého vyděsit návštěvou z hvězd. Zrovna tak se sami nechceme ocitnout v ohrožení, pokud by domorodci na hvězdné zvědavce reagovali přímou agresí.

Nebylo by to nic nečekaného. I v tehdejší „postapo“ Svazu jsme měli dvě planety, nebudu jmenovat, které všem okolo dávaly za vinu to co se stalo, a kategoricky se odstříhly. Jakýkoli příchozí byl rovnou bez ptaní uvítán hodně nevlídně. Co můžeme čekat zde, bylo tedy velikou otázkou.

Zatímco skvěle utajené sondy nenápadně kroužily kolem planety a pasivně sbíraly data, na Jachikonábu jsme zvýšeným úsilím dokončili naše „razítko“. Měřítkem odpovídalo významu naší mise: dno kráteru o průměru osmi kilometrů bylo čistě zarovnáno, a na vzniklé ploše byl ponechán jen slavnostní emblém.

Ano, byl to do jisté míry projev našeho atavismu, ve smyslu „jména hloupejch na všech sloupech“, ale na druhou stranu to byl výrazný symbol našeho ducha a naší síly, veškerého úsilí, které nám umožnilo překonat tu závratnou dálku napříč obří vesmírné struktury, a zanechat tu svou stopu.

Ve třech místech byly navíc do kráteru vyhloubeny dvě stě metrů hluboké šachty. Do každé z nich pak stroje uložily shodné kontejnery, obsahujících předem připravené datové nosiče s údaji o nás a naší výpravě. Pokud sem někdo dorazí, určitě si všimne symbolu. Jeho detektory následně snadno zjistí, že v běžném minerálním podkladu jsou

pod znakem uložena tři hnízda koncentrovaných kovů. Objeví zaslepení šachet, odstraní umělou navážku a dozví se o nás.

Součástí „uloženek“ jsou i radionuklidy a informace o nich, takže objevitel si z rozdílu rozpadu, o kterém si přečte, a který uvidí, může udělat představu jak dlouhá doba uběhla od uložení zpráv.

Čtvrté, záložní uložení, bylo vytvořeno padesát kilometrů od kráteru přesně severním směrem a označeno pravidelným kamenným dodekahedronem. To kdyby náhodou původní kráter dostal velký zásah.

Samotný fakt - dát o sobě vědět - byl dávno před naším startem hodně důkladně prodiskutován z hlediska možného ohrožení. Ale šance, že by někdo putoval napříč celou Velkou Galaxií jen proto, aby nás zkusil zotročit či vyhladit, byla bezmála nulová.

Uložení superodolných schránek bylo provedeno velmi pečlivě. Navzdory omračujícímu nálezu civilizace hnedle „za rohem“ jsme stejně museli čekat, až tajné sondy dokončí svůj průzkum. Bylo by nemístným rizikem podnikat něco bez pečlivého uvážení.

Takže o den později bylo monstrózní razítko dohotoveno, mapování uzavřeno, vzorky sebrány, a našemu novému objevu se mohlo dostat plné pozornosti.

Průzkum Targiilu mezitím běžel na plné obrátky. Ted' už se zvířátka nesháněla, ale jen občas chytala, měřila, klasifikovala a zase pouštěla do moře. Tím pečlivěji se sledoval nativní běh života v biotopech. No, a pak se jedna sonda ztratila. Zabrousila do tmavých spodních vod, a přestala se hlásit. Porucha? Operátoři nesouhlasně vrtěli hlavami. Když ukázali poslední záběry, bylo jasné že o poruchu nešlo. Něčemu dost velkému a zubatému se naše dotěrná technika přestala líbit.

Biologové zajásali – dravost předpokládá vyšší inteligenci! Tři sondy byly neprodleně modifikovány a poslány zjistit co se to tam u všech čertů stalo. Jenže ať pátraly jak uměly, kromě „běžného“ potěru nikde nic. Rozšířili jsme perimetr i hloubku – kdepak. Až do konce našeho pobytu u planety už nebyla po tajemném útočnickovi ani stopa. Podoba dravce tak zůstala známa jen z kratičkého záběru, který ještě dorazil k anténám letky.

Svorně jsme se usnesli na jménu princezna Targiilajda Chňapozubajda. Pokud to byl samec, tím hůř pro něj!

Sekce „Objev číslo jedna“ na veesu se zatím zvolna plnila získanými údaji. Byly slibné, ale... Vida, opět tu je nějaké „ale“. Jednou větou - planeta byla bezesporu obydlená, jenže na povrchu vůbec žádný obyvatel nebyl! Jak sondy dokázaly zjistit, osídlené oblasti se nacházely zhruba čtyři sta až sedm set metrů hluboko, zatímco povrch byl obsazen roztodivným metalo-organickým životem.

To samozřejmě zavdalo příčinu k mnoha spekulacím. Jde o dvě odlišné společnosti? Je jedna z nich dominantní, že obsadila povrch a zahrnala druhou pod zem? Nebo naopak vládci jsou skrytí a to nahoře jsou jen jejich

pracovníci? Nemůže to být nějaká zatím nezjištěná symbióza? Nebo jde jen o dva různé projevy téhož biotopu?

Zatímco na veesu přibývaly další a další teorie, letka uzavírala průzkum Targiilu. My tři jsme, tedy kromě služby, zůstali tentokráte poněkud stranou. Nebyl to nezáměr - spíš projev racionality. Než skutečně zjistíme oč jde, je zbytečné se zabývat jalovými dohady.

Ony samozřejmě úplně jalové nebyly - každá nadhozená varianta byla analyzována a lodi se připravovaly na eventualitu, že by mohla být třeba pravdivá. Úspěšnost odhadů, neboli předpokladů, byla pochopitelně vynášena do grafů na veesu. To byl asi jediný údaj, na který stálo za to občas podívat.

Hlavním, a asi pochopitelným, důvodem našeho lehkého odstřížení byl právě nový trojčlenný život. Když Sjur překonala svůj bezbřehý úžas pramenící z toho, že se dozvěděla Daniraieno tajemství, konečně poznala proč jsem tehdy moc nehořel shánět si biologicky rovnocennou partnerku. Souhlasila že je důležité o Orksalovce nikomu nevykládat, a slíbila „držet s námi basu“. Krom toho to mělo za následek, že jsem občas usilovně zíral na vévis já, a nebral na vědomí co se odehrávalo vedle - a občas jsme pro společnou zábavu srazili naše lůžka dohromady.

Čas nám ubíhal v suprových barvách, a tři dny nato rozhodlo velení přemístit se k „Objevu číslo jedna“.

Naposledy jsme zamávali Targiilu i Jachikonábu - už se k nim nikdy nevrátíme. Pak proběhlo téměř nezaznamenané DSR, a byli jsme v soustavě, kde pokojně kroužil kolem slunce nejzajímavější objekt dosavadní cesty.

Po posledním zvážení všech pro a proti byl společný výsledek - pro!

Takže k planetě zamířila naprosto otevřeně hlasitě se projevující sonda, zatímco tři armádní tajně v okolí sledovaly cvrkot.

A ten tedy nastal. Podivné struktury na povrchu zachytily signál, a zjevně si s ním věděly rady, protože zcela v souladu s rovníkovou oběžnou dráhou sondy nečekaně rychle „vygenerovaly“ odpovídající přenosové soustavy, a počal se odvíjet zcela běžný radiový přenos!

Rozjely se klasické nivelační série, které hladce přecházely z primitivních a zcela konkrétních pojmů ke složitějším. Hned po pár hodinách byla zvýšena přenosová rychlost, a pak ještě dvakrát, takže budování rozhraní mezi sdělovacími soustavami dvou světů běželo pěkně svižně.

Díky intenzivnímu informačnímu sblížování jsme měli na konci prvního dne k dispozici velmi slušnou lingvistickou soustavu, na jejímž základě už se mohly předávat jednoznačně rozpoznatelné pojmy.

Ovšem bylo by to jako když se baví dva generátory náhodných slov – museli jsme ještě zdolat bariéru významovou, neboli poznat jak slova řadit k sobě, a co si pod tím představit.

Zrovna, jako na potvoru, když se měly zahájit skutečně plnohodnotné rozhovory, měli jsme směnu. Ach jo. Nevím jak holky, ale já jsem zarytě

vydržel a nepřepínal jsem siv abych aspoň na vteřinku zjistil jak to pokračuje.

„To je síla!“ vyjádřila se Timbirais, když mě přišla střídat. „Nechtěl by sis vzít místo mě ještě jednu směnu? Já bych ti to někdy oplátila!“ Ale sama se smála svému návrhu.

Jen co jsme byli doma, po hlavě jsme se vrhli do oceánu informací, který neustále bobtnal na veesu.

Především: v naší transkripci si ten svět říkal Lchvrskrumbva. Nebylo to správně ani po našem, ani po jejich, ale byl to tvar který jsme dokázali vyslovit na obou stranách komunikačního kanálu. Přičemž to „bva“ na konci se mělo podobat takovému nějakému chrastavému žbluňknutí.

Krom toho, že vtipálci okamžitě vyhlásili soutěž, kdo dokáže co nejpřesněji vyslovit název planety v originálním znění, jsme během mé směny pořádně popojeli ve sdělování informací. Nejzásadnější z nich byla: sonda plně kontroluje svou dráhu a zaručuje že nedojde k přistání ani ke vstupu do atmosféry, a obě strany mají zcela mírumilovné úmysly.

Každý plně chápal obavy domorodců. Biologická kompatibilita bývalého Svazu se budovala několik generací, a bylo to úžasné dílo, jež spotřebovalo obrovské zdroje i prostředky. Výsledek sice stál za to, ale na něco takového tu nebyl ani čas ani možnosti. Kosmické těleso, pocházející kdoví odkud, může být kontaminováno kdoví čím. Nikdo dole nechtěl riskovat, že by mohlo dojít k nějaké hororové infekci která by planetu znenadání postavila před hrozbu vymření.

Po dosažení této dohody jsme mohli opatrně „Elku“ (jak jsme raději planetě začali říkat) sdělit, že nekomunikuje s chytrou sondou, ale s trojicí korábů, které jsou zatím schované za jednou vzdálenější planetou. Nechtěli jsme pana domácího vylekat, kdyby mu náhle na dvorek vtrhli tři cizí dobře vyzbrojení tuláci kdovíodkud.

Kupodivu, obyvatelé to přijali bez problémů, jen trvali na podmínce izolace. Krom exaktně domluveného předání vzorků NEDOJDE k žádnému fyzickému kontaktu. Takže se Daarz s Laxenem přesunuli na vysoký orbit. My jsme to štěstí neměli – pro zachování bezpečnosti zůstal Oigirs na sériové oběžné dráze s Lchvrskrumbvou, tři miliony kilometrů daleko. To byla zase naše pojistka, kdyby planeta chtěla zkusit něco nepřátelského.

Hned zpočátku se ukázala nesmírně zajímavá věc: planeta byla svébytný organismus! Myšleno doslova. Naprosto dokonale se starala o veškeré pohodlí, potřeby i bezpečí obyvatel! Aha! Rázem bylo jasno, proč jsou „hrozný“ obytných sídel skryté v bezpečné hloubce. Planeta brala svou péči opravdu svědomitě. Mluvila s námi sama, a předávala naše vzkazy bytostem v podzemí, a zase jejich data k nám.

Nikoho nepřekvapilo, že v takovém světě kosmický vývoj ustrnul na pasivním sběru informací. Nikam se nelétalo. Proč také. Venku není nic krom vakuové smrti, a protože do vzdálenosti stovek srků nezaznamenali

ani stopu po nějaké jiné civilizaci, bylo zbytečné dál pátrat. I kdyby něco objevili, komunikace rychlostí světla s periodou 200 let by byla celkem vzato k ničemu.

Výměna dat probíhala v několika dohodnutých kanálech, podle oblastí kterých se týkala. Jeden byl také vyhrazen osobnímu „pokecu“ bytostí. Permanentně byl zahlučený, takže velení rozumně přidělilo každému kdo měl zájem, přiměřené vysílací okénko.

„Elkané“ nevypadali nijak překvapivě. Opět se potvrdila teorie, že v podobných podmínkách jde vývoj podobnou cestou. Ono také jak jinak – trojúhelník uděláte stejný u nás i zde. Něčím se prostě musíte přemísťovat, něčím koukat, něčím myslet. Přirozená biologie není tak přehnaně kreativní, aby tvrdošíjně prosazovala nějaký tělesný extrém kupříkladu v podobě dvaceti chapadel místo rukou. Také páku a kolo dřív nebo později vymyslí každý kdo má k dispozici jakýkoli konstrukční materiál. Takže Elkané byli dvounozí, dvouručí ještěrkoidé, a nebyli to savci. Ale jo, dalo se na ně koukat, někteří byli dokonce i milí na pohled. Znali plno věcí srovnatelných s našimi. Měli elektřinu, užívali oděvy, knihy, stroje, nástroje i přístroje, provozovali vzdělávání, výrobu, zdravotnictví, sport i kulturu. Měli filmovou tvorbu, prakticky s minimem sci-fi zato přetékající žánrem, mixujícím sladký ještěrčí románkem se survivalem. Nejvíce zápletek se týkalo úmyslného či neúmyslného výstupu na povrch planety, kde protagonisté zažívali různá příkoří a ohrožení, až se nakonec díky pomoci Elka vrátili do podzemí, kde žili šťastně až do smrti. Ano, taková – pro cizince do očí bijící – psychická manipulace, která se ale zdála být u domorodců nekriticky populární.

Jejich hudba byla sykavě chřestivá a krom pravidelného životního rytmu, ovocných pamlsků a silných infravětelných lamp milovali syté, výrazné barvy. Ačkoli žili v podzemí, na stěnách měli projekce povrchu.

Ovšem všichni jsme zaznamenali, že jsou milí ještěračci poněkud přibrzdění. Už generace neměli kam chvátat; odvykli bleskovým akcím. Když jsem rozmloval s jedním z nich, musel jsem se obrnit trpělivostí. Odpovídal třeba se čtvrtminutovým zpožděním, než si to v hlavě sesumíroval. Ne, fakt nebyl hloupý, to ani náhodou; jen pomalý.

Jazykovou bariéru jmen jsme obešli čísly. Já jsem byl dvacet šestka, on 1378. Hovor s ním byl maličko zvláštní. Co také čekat když se potkají tak šíleně vzdálené světy. On se podívoval, co mě vedlo takovou dálku, a když porozuměl že pracuji, politoval mě, že mám tvrdý život.

Já jsem naopak vyrozuměl, že on vůbec nepracuje, jen dodržuje perfektně vyladěný životní rytmus a raduje se z něj. Těžce u něj absentovala jakákoli větší jiskra zájmu o cokoli, co vybočovalo z jeho milovaného stereotypu. Vycítil jsem, že si se mnou povídá víceméně protože „to na něj padlo“. Nikdo ho sice nenutil - těšilo ho, že se ocitl mezi výherci bleskové loterie, kteří si mohli popovídat s návštěvou z hvězd, ale určitým způsobem trpěl, protože jsem hovorem způsobil vybočení z jeho dokonale nalinkovaného stylu života.

Nechtěně jsem ho rozesmutnil, když se dozvěděl, že u nás běhají malí, bezprizorní ještěráčci venku v přírodě bez jakékoli pomoci. Napravil jsem to prohlášením, že oni si to sami vybrali a zdálo se mi, že hned pookřál.

Narychlo jsem od propagace nechal vyrobit kovový hlavolam s mým jménem, který jsem mu poslal jako osobní dárek, a on mi naopak věnoval kovové melodicky chřestící kroužky, které jsou skvělé při zdravotním klusu. Nic krom kovu, skla a kamene či keramiky nesmělo dolů ani k nám nahoru – tyto materiály totiž vydržely brutální teplotní a radiační sterilizaci.

Rozloučili jsme se srdečně, uzavřeli jsme jakési dálkové přátelství s tím, že on zařadí vzpomínku na Šestadvacítku do svého cyklického rozvrhu a já mu slíbil něco podobného.

Hlavní, čím jsme naopak Elkany šokovali my, byla naše přítomnost. Fakt, že existuje způsob, jak zlomit odvěké prokletí rychlosti světla, mezi nimi způsobil hotovou bouři. Zpomalenou. Oni totiž nikam necestovali. Nebyl důvod - jejich podzemí vypadalo všude stejně.

Navíc díky své pasivitě ani netušili, jak vypadá jejich vzdálenější okolí. Ano, na jedné straně měli „ostrov“, a na druhé „něco velkého“, ale když jsme jim poslali aspoň přibližnou mapu Velké Galaxie, byli úplně s rozumem mimo.

Naopak zjištění, že jsme z takové dálky, a už se tu velmi pravděpodobně víckrát neukážeme, přijali s mírným rozčarováním.

Jenže došlo k dalšímu zajímavému jevu. Tak nějak jsme čekali, že konečně rozjedeme masivní výměnu vědeckých i všemožných jiných informací, ale... Elko se chovalo poněkud zdrženlivě. Co divnějšího: zdrženlivý byl i přístup flotily! Ukázalo se, že ani jedna strana nechce krom základních údajů, které by se vlastně daly tak nějak odhadnout z naší přítomnosti, sdělovat nic moc víc. To, o čem jsme s Elkem mluvili, nijak

nevybočovalo z toho co jsme znali. Obě strany byly opatrné, aby neunikla nějaká vyloženě „kritická“ informace. Docela mě to rozladilo, i když chápu že nám Elko nemuselo moc věřit. Klidně jsme mohli být jen průzkum nějaké invazní armády a až bychom rektifikovali protivníka, využili bychom jeho slabiny.

Naštěstí v oblasti vojenství bylo dosaženo přijatelné shody v tom, že je lépe být připraven nežli překvapen, ale jak my tak oni preferovali zdrženlivost v užití síly. Elko mělo na povrchu nejen „kasárna“ s různými zcela specializovanými druhy „pěchoty“, ale i docela impozantní pevnosti s mohutnými laserovými kanóny, a též mocná raketová hnízda, schopná vést údery až do nedalekého vesmíru. Mistrovsky ovládlo tvorbu tunelových trajektorií – v trase letu rakety se vybudoval úzký energetický koridor téměř bez vzduchu, takže zdejší střely byly doslova bleskurychlé v jakékoli výšce. Ano, tuto vojenskou znalost přivezla do rodiny právě naše výprava.

Ale úplně nás ohromila úžasná úroveň jejich ekologie. No jistě – rozumná planeta přece nebude sama sebe devastovat. V jejich podmínkách to však nebyl výsledek cílevědomého úsilí, ale prostý důsledek uspořádání zdejšího světa.

Pro klábosení s Elkem vyhradilo velení dvanáct dnů. Nemohli jsme zapomínat na to kde jsme. Až se vrátíme domů, bude z Lchvrskrubvy jen pozoruhodná vzpomínka.

Bráno trochu klidněji, objev nové civilizace pro nás vlastně nebyl nic extra – ve Svazu jich byly stovky, takže když se odhlédlo od faktu že tu máme absolutně nejvzdálenější inteligentní kontakt jaký jsme kdy provedli, šlo o další položku v početné skupině. Navíc – což jsme si rychle všichni uvědomili – Elkané byli v pozici domácích mazlíčků, které si Lchvrskrubva chovala podle svého záměru. Bavit se s nimi mohlo být příjemné, ale ne moc přínosné.

Přesto by se řeklo, že tu můžeme zůstat klidně mnohem déle – to dálkové postrčení nám dalo 235 dní náskok oproti plánu!

Avšak velení na to šlo chytřeji: chtělo získanou rezervu spotřebovat během návratu ve formě delších zastávek. Cestou sem jsme mapovali nahrubo; mezitím proběhly analýzy, a při návratu už se díky časové rezervě mohlo věnovat víc času zajímavým či slibným místům. Těžiště výpravy bylo v mapování, nikoli v hledání šíleně vzdálených civilizací.

Jenže, známe to: člověk míní, Leptonojc haranti mění. Ale to jsme ještě netušili. Překvapení přišlo až sedmého dne. To si virtoví analytici něčeho všimli. A bylo to tak prazvláštní, že velení spustilo opětovný přezkum všech přijatých dat.

Víc jsme se zatím nedozvěděli. Závazky mlčenlivosti jsou absolutně respektovaným pravidlem.

Rámcově jsme to probírali i u nás „doma“. Nejpravděpodobnější nám připadalo, že velení objevilo velení v komunikaci nějaký špiónážní kanál Elka a teď zjišťuje, co všechno nám uniklo.

„Možná jsme maličko pozapomněli, že proti sobě máme celou myslící planetu,“ poznamenal jsem.

„Mohu si na chvíli odpočinout?“ požádala nás najednou Dani.

Kývali jsme, jako že samosebou, i když nám to bylo trochu divné. Robginka se položila na své lůžko a znehybněla.

Jenže vtom se to strhlo!

„Člen posádky v ohrožení!“ naběhly nám výstrahy v sivu.

Co? Jaký člen? On snad někdo myslí Daniraien?!

Bodlo mě u srdce. Nevěnoval jsem se Sjur v posledních dnech nevědomky víc než Dani? Nevzala to moc vážně a nezkratovala se nám?!

Ou jeжда!

Jenže jsme nemohli nic dělat. Masáž srdce na robota nezabírá.

Ve dvacáté sekundě dovnitř vtrhl mechanolékař. Skokem omotal robginku svými chapadly a pustil se do práce. Výsledek byl vidět vzápětí – Dani okamžitě „zapnula“ oči a udiveně se zavrtila.

Mechanolékař ji ještě chvíli zkoumal, načež stáhl svá chapadla.

„V pořádku,“ vydal prohlášení. „Doporučuji před další směnou celkový test. Bylo mi potěšením pomoci.“ A zmizel na chodbě.

„Co se ti stalo?!“ Co nejjemněji jsem ji obejmul.

Ale ona jen vrtěla hlavou. „Moc se omlouvám. To jsem nechtěla...“

Když viděla jak jsme vyděšení, důrazným gestem nás přiměla mlčet. A pak udělala velmi zvláštní věc: vsunula svůj dobře známý exin do blízkého slotu a skryla tak naši kajutu před vševídnoucím dohledovým systémem.

„Vysvětlím vám to,“ pravila. „Aha. Tohle nám zajišťuje naprosté soukromí,“ dodala, když viděla tázavý pohled kamarádky.

„Takže. Víte že jsem Orksalovka. Ale krom toho, o čem už víte, mám ještě jednu schopnost. Vymístit své vědomí-“

„-z hardwaru!“ skočil jsem jí do řeči trochu neomaleně. I o tom jsem slyšel, ale považoval jsem to za programátorské báchorky.

Kývla. „Ano. Takže jsem se chtěla odloučit a osobně se mrknout, copak tam velení schovává pod pokličkou.“

„Takže jsi se změnila v... ve... vypnutého robota?“ hledala Sjur vhodný výraz. „A to systém vylekalo. Chápeme.“

„No, ne tak úplně,“ připustila. „Už jsem to vyzkoušela dvakrát, a prošlo mi to. Jenže dozorčí systém se mezitím nejspíše zdokonalil, a teď se mu to nelíbilo. Takže promiňte za ten poplach.“

Zaujalo mě ale něco jiného. „Dvakrát?“

Kývla a snad se i trochu začervenala. „Poprvé když jsem si tě, Klarsi, vybrala jako spolubydlu. Trochu jsem přehodila ajdky v rozpisu.“

„Ty liško podšítá!“ zvolal jsem. No to mě olemuj! Lstivá robginka! „A podruhé? Prozradíš?“

„No... ten tvůj první sen o nás dvou...“

Trochu mi zaskočil dech, když mi to došlo. Trojnedostižný Leptone! Takže to nebyl jen tak obyčejný sen! Vlezla do mě, takže jsme se zrajtovali... astrálně?! Jenže když jsem viděl její zkroušeně rozpustilý výraz, nedokázal jsem se zlobit. Koneckonců, byl to velice krásný zážitek.

„Co? Jaký sen?“ tápala Sjur.

„Jen taková legrační narážka,“ zasáhl jsem hned. „Plně chápu. Takže, co jsi zjistila teď při svém odloučení?“

„Jo aha!“ pochopila Sjurbe pani po svém. „Tys hackovala velení, jo?!“

„Trošku,“ připustila Dani.

„Nepoznají, že ses jim tam vlámala?!“

Zavrtěla hlavou. „Vymístěný program funguje jakoby o dimenzi výše. Nejen že proti němu není klasická obrana, ale působí jako zásahy vyšší moci, jejíž zdroj nejde ani detekovat.“ Ještě ztišila hlas, i když to nebylo potřeba. „K věci: někdo k nám z planety utajeně volá o pomoc.“

Položila si prst na rty v jasném gestu, a vytáhla exin ze zásuvky.

Mlčeli jsme, protože bylo o čem přemýšlet. A nebylo s kým to diskutovat.

Od té chvíle o zjištěné záhadě nepadlo ani slovo, ale čekali jsme co se bude dít. Možnosti jsou jen dvě: buď to kapitáni budou ignorovat, nebo zasáhnou. Obojí je stejně dobré, jako špatné.

Bylo zbytečné si tím lámat hlavu. Od toho máme velení.

*

22 – První mezigalaktický konflikt

Čtyřtý prý den byl hodně vzrušující. Na veesu se objevila sekce, kterou dosud nikdo neviděl: zcela soukromá, uzavřená lodní diskusní oblast.

Její výjimečnost jsem si ověřil osobně - na panelu v práci mi naskočilo další, paralelní schéma. Oblast byla oddělená i fyzicky, měla své separátní obvody! A tam se otevřela otázka intervence.

Jaká byla situace?

Nesnadná.

Virtuálové totiž zpozorovali v datech, která k nám šla, jistý skrytý vzorec. Když ho prozkoumali hlouběji, vyšla z toho záměrná struktura, opakovala se na mnoha místech a nesla krátkou informaci.

Co nám tajné poselství sdělovalo?

Nádhernou, ale též smutnou skutečnost. Elkané (jakože lidé na planetě) byli typem nekonfliktní civilizace. Pilně a zapáleně pracovali na své skvělé budoucnosti tak dlouho, až se dostavila. Rozumná planeta, neochvějně dbající na veškeré bezpečí i pohodlí svých obyvatel, se zdála ideálním řešením. Jenže Elko, vybavené vlastním rozumem, bylo opravdu důsledné. Nejprve začalo omezovat své chráněnce v nebezpečných aktivitách. Žádné bojové sporty kde se borci koušou a bičují ocasy do hlav. Žádné extrémní vzpírání, kde hrozí kolaps organismu. Žádné týmové soutěžení, kde se soupeři narážejí na kolemstojící bariéry.

A pak to pokračovalo dál. Žádné dlouhé dřepění na kanapi. Koukej se hýbat, přece tě dobrotivá planeta nenechá ztloustnout a vystavit tak zdravotním problémům! A s těmi sladkostmi to také omezíš. Ne že ne.

Mantinely, sice míněné v nejlepším úmyslu, ale ve svém důsledku deprimující celou populaci, nakonec všechny zahnaly pod zem: nahoře ošklivě prší, mrzne, sem tam blesky a tornáda, a k tomu z nepřátelského vesmíru pořád padají nějaké šutry! Ne, svědomitá planeta nebude riskovat že tě nějaký trefí.

Spolu s tím Elko poznenáhlu přetvářelo názory celé civilizace v tom smyslu, že vesmír je prázdný, nebezpečný a tím i nehodný jakékoli pozornosti. Předložilo každému do nejmenších detailů vyladěný životní režim, a naučilo je aby za to byli rádi. A do takové situace jsme neočekávaně vstoupili my.

Elko, věrno svému poslání, bylo návštěvníkům zprvu nakloněno, než mu došlo, že si tím vlastně zadělává na budoucí problémy ve svém dobře nalinkovaném a fungujícím společenském soukolí.

Začalo nenápadně tvarovat komunikaci, která k nám mířila, ve smyslu „děkujeme, rádi jsme vás viděli, ale čeká vás dlouhá cesta domů, tak už snad abyste raději vypadli.“

A v té chvíli si analytici všimli skrytého kódu. Podle toho co z něj vyplynulo, by značná část bytostí zavřených v podzemí velmi uvítala změnu svého planetárního správce, jež se poznenáhlu z opatrovníka stával

tyranem. Takže jejich poselství končilo prosbou: dokážete nám nějak pomoci?

Bylo jasné, že jsme se objevili přesně v kritickém bodě. Generace na planetě ještě nestačily ztratit pojem o svobodě, a preferovaly ji před tím, co jim Elko dopřávalo - hojnost, šťastné životy a bezpečí. Část populace už naopak nový životní styl přijala. Než moudrý či (nerozumně) svobodný je lepší být šťastný, to bylo jejich krédo. A my jsme mohli být nečekaný impuls, který by dokázal jedné straně pomoci.

Velení sice už odpověď znalo, ale pro tento případ ho zajímala anketa. Máme zasáhnout? Máme vůbec právo zasáhnout? A pokud už, JAK by se dalo zasáhnout, a konečně - je v našich silách cokoli změnit?!

Měli jsme proti sobě CELOU planetu!

Vidíte co píšu: jako kdyby už Elko bylo náš soupeř. Přitom rozhodnout o nastolené otázce nebylo vůbec snadné. Vždyť kdo by netoužil žít bezstarostný život?! Užívat krás žití, v klidu jít spát a těšit se na další, ještě skvělejší dny bez hrozeb a otravných starostí?

Pochopitelně, tomu je nutno něco obětovat. Je přípustné to akceptovat? Bude člověka tak moc bolet, že nebude moci dokazovat sám sobě že zvládá nějaké riziko, výměnou za celoživotní zdraví?

Domnívám se, že lidé ze světů, postižených válkou, by neváhali ani vteřinu ve své volbě. Dokud člověk nezažije opravdové utrpení, nedokáže ocenit bezpečí byť vykoupené ztrátou některých svobod.

Jako obyvatel Lastakarie, v níž svoboda stojí vysoko na žebříčku hodnot, bych měl mít v problému jasno - ale neměl jsem.

Je to jejich cesta. Měli by se dohodnout mezi sebou, a pokud chtějí, změnit ji. Jenže... co když už to nedokáží? Člověk, padající ze skály už také ví, že na ni asi neměl lézt. Akorát už s tím nic moc nenadělá. Jak to říci těm, kteří na ni teprve lezou? Ostatně - nestačil by kompromis? Třeba nějaké jištění?

To mi bylo docela blízké. Vždyť i ten sedák a lano ohraničuje mou svobodu - možnost spadnout, pokud něco pokazím. Přesto jsem tu svou svobodu dobrovolně oklestil. Kde je přijatelná hranice mezi tím, co považujeme za volnost či omezení? Pokud nechceme žít v naprosté anarchii, VŽDY budou muset být nějaké mantinely.

Otázka, pocházející z naprosto cizího světa, málem rozdělila i naši trojici. Sjur se jasně postavila za získání svobody ať to stojí co to stojí. Dani se naopak klonila k tomu nechat planetáky jejich vlastní cestě. Já jsem... nevěděl.

„Není přece možné nechat někoho trpět pod nadvládou, která mu odebírá svobodu - byť v nejčistším úmyslu!“ argumentovala ohnivě Sjur.

„Vždyť si ale tento stav svobodně vybrali...“ namítala Dani.

„Tak řekni něco,“ vyzvaly mě dvojhlasně.

„Zdržev se výroku, zbavil jsem se nesnesitelné tíhy rozhodování,“ ocitoval jsem jednoho dávného klasika. Dívky pochopily a zmlkly.

Ve vyhrazené sekci veesu mezitím hořel názorový boj mezi příznivci a odpůrci intervence. Ale z principu to bylo všechno špatně. My sami jsme totiž byli značně netypický vzorek Svazu. Lidé, kteří se odhodlali obětovat tři roky svého života nějakému sice velkolepému, ale poněkud riskantnímu, a snad i maličko zbytečnému záměru. Náš názor byla prezentace jen vymezeného spektra z populace, která žije zcela jiné životy na úplně opačném konci Velké Galaxie. Přesto jsme stáli před volbou, která navždy poznamená i celou naši civilizaci. Buď budeme vnímáni jako osvoboditelé, nebo jako suroví agresori. Zpropadené dilema!

„Nezasahovat,“ řekl jsem nahlas. V obou obličejích kolem mě jsem viděl mírné překvapení. Sjurbepani nevěřila že bych rezignoval na slovo svoboda, kdežto Daniraien spíš počítala že se přidám ke kamarádce.

„Fakt ne?“ vydechla Sjur.

„Ani nevíš, jak mě to bolí,“ dodal jsem.

„Plně respektuji tvé stanovisko,“ ujistila mě ihned.

„Odpusť mi, že jsem zvolil jinak než ty,“ řekl jsem zase já.

„A mně promiň, že vidím situaci stejně jako Klars,“ dodala Dani.

Usmál jsem se. „Ještě že je to pro nás jen hra. Nechtěl bych být na místě kapitánů. Jejich odznaky moci jim teď musely dramaticky ztěžknout...“

Každý jsme umístili svůj hlas do ankety podle svého přesvědčení. Byla pekelně vyrovnaná. O pouhé tři promile převažovali zastánci PRO zásah!

Velení nechalo výsledek tři směny ustálit. Měnil se. Leckdo si to ještě rozmyslel, uznal argumentaci druhé strany, čísla neustále poskakovala. Po patnácti hodinách pohyb v podstatě ustal. Rozdíl byl vážně hraniční: 2430 proti 2427. Mazec!

„Děkujeme za názory,“ objevilo se nám poděkování na sivu.

Nikdo se nebouřil, že si velení stejně udělá co chce. Však nebylo řečeno, že se kapitáni zařídí podle přání posádek. Byli jsme vojenská výprava, rozhodování šlo shora dolů, ne naopak. A jak už jsem řekl, Lastakarijci nemají problém s přijetím autority, kterou si sami vybrali. Příslušníci ostatních planet to viděli určitě shodně, jinak by tu nebyli.

Takže velení chvíli nato nechalo zakódovat a odeslat takovouto odpověď: „Rozumíme vaši zprávě. Pokud je stanoviskem většiny z vás, sdělte nám jak bychom mohli pomoci.“

Bezedný vesmíre! Jsme na druhé straně galaxie teprve čtrnáct dní, a už uvažujeme o planetárním vměšování! Dohady na veesu ustaly, příznivci i odpůrci přijali rozhodnutí bez připomínek. Každý spíš přemýšlel, jak by mohl v přicházející nesnadné situaci být své lodi k užítku, třeba i mimo službu.

Reakce přišla už za čtyři hodiny. „Lchvrskrumbva je sice různě rozprostřena po povrchu, ale má tři centra. Pokud je eliminujete v jedné chvíli, uchopíme vládu nad svými osudy sami.“

Tři centra, tři koráby. Anihilační torpéda se možná poprvé dočkají. Přiznávám: nejsem válečník, a z té zprávy mě fakt mrazilo.

Podruhé za celou cestu probíhaly přípravy ostrého nasazení naší bojové výbavy. Technici kontrolovali odpalovací systémy a pojistky na anihilačních projektilích. Pokud se to zmáčkne, dole nastane peklo, otřásající celým glóblem. S jakou odezvou pak můžeme počítat?

Skoro hodinu trvalo napětí, které by se dalo krájet. Pak velení poslalo dolů: „Ačkoli disponujeme přiměřenými prostředky, nesouhlasíme s navrhovanou násilnou intervencí. Můžeme vás podpořit jiným, nedestruktivním způsobem?“

Tři hodiny, než přišla odpověď, se mnoha lidem natáhly na úplnou věčnost. A pak to propuklo, a někomu možná došel dech, protože se tajným způsobem ozvalo samotné Elko!

„Letko z dalekého Lastakarijska, přijmi prosím mou nejupřímnější omluvu. Předchozí skrytá komunikace byla zkouškou z mé strany, nejen vaší vnímavosti, ale i toho zda se vaše činy budou shodovat s vašimi slovy. Jsem ochotn (tam rod nebyl, Lchvrskrumbva o sobě mluvila jako o čemsi všeobjímajícím) odčinit svůj pokus, pakliže ho budete vnímat negativně.“

Bác ho!

Teď se leckdo z posádek nestačil divit. Tím víc, že se na separátním diskusním prostoru objevilo vysvětlení přímo od kapitána. „Věděli jsme o tom, že je to test.“ Tečka, konec nejasností a dohadů. Máme prostě SUPER velení!

Takže jsme plnou měrou potvrdili pořekadlo, že nejlepší konflikt je takový, který vůbec nenastane.

*

23 – Otočka

Velení si o tom s Elkem popovídalo trochu obšírněji. Ano, určitá část bytostí na Lchvrskrumbvě skutečně měla námitky ke způsobu života, do jakého je svébytná opatrovnícká planeta dovedla. Oceňovali sice všechnu bezpečnost i pohodlí, ale... známe to.

Lchvrskrumbva projevila hodně vstřícný postoj, když přistoupila na docela dlouhý a oboustranně obezřetný rozhovor. Nechala si vyložit některé podrobnosti o Svazu i jeho historii, a připustila, že nově získané informace značně mění její dosavadní světonázor.

Znovu nás ujistila, že si vysoce váží naší zdrženlivosti, protože (sdělila bez obalu) už stačila na dálku podrobněji prozkoumat naše lodě a ví, že skutečně disponujeme mocným ničivým potenciálem. „Nemohlo by mě to úplně zničit, ale přesto by možné ztráty na mé straně hodně negativně zasáhly do komfortu i bezpečí obyvatel,“ dala vědět.

Velení zase naopak po pravdě uvedlo, že skutečně asi nehrozí, že bychom ji za daných okolností ještě někdy rušili svou přítomností či názory, ale z naší zkušenosti je velmi pravděpodobné, že se dříve či později setká se silou, která bude značně nepřátelská. A v té chvíli by bylo dobré kdyby lidé táhli se svou planetou za jeden provaz, místo aby agresory vítali jako své osvoboditele. Takže by mohla zvážit jak vyjít vstříc těm, kteří mají námitky.

Lchvrskrumbva přijala odpověď kladně, a komunikace pokračovala již normálním způsobem dál. Milé bylo, že planeta skutečně splnila svůj slib, a jako „odškodné“ za to že nás tak tvrdě otestovala, poskytla úhrnem téměř třicet tisíc tun ryzích sterilních látek, kterými jsme zdarma obohatili naše recyklační nádrže.

Jenže nás čekalo ještě jedno překvapení.

Večer, když jsme se chystali pomalu zalehnout, najednou cvakla klika a ve dveřích se objevil sám první důstojník Mergwosarg oblečen jako vždy do svého tradičního dlouhého pláště!

„To jsou k nám hosti,“ řekla Sjur s mírným údivem. „Vítej, první důstojníku. Copak tě přivádí?“

„Já zde,“ řekl škrobeně. Oni ti Ferglamané jsou takoví trochu podivní. „Nebudu dlouho vyrušovat. Daniraien, směl bych tě poprosit o spolupráci?“

Tohle je také jeden z našich rodinných rysů: zdvořilost. Ani v armádě neznáme nějaký řev nebo radikální rozkazy. A funguje to skvěle. „Byl bys tak laskav a běžel se obětovat tamhle do toho ohně? Raději hned,“ řekne kápo. Vojci odpoví „S radostí“ a běží, jako kdyby ho tam kápo nelítostně hnál pod bajonetem. Dělá to přece ze svého nejhlubšího přesvědčení, a to je vždy mnohem lepší než sebetvrdší drilem vynucená kázeň. Výsledek stejný, jen ta úroveň je naše, Lastakarijská. Dáváme tím najevo, že jsme zcela přesvědčeni o smysluplnosti našeho systému a máme situaci tak

pevně pod kontrolou, že si můžeme dovolit být plně korektní i v naprosto kritických momentech.

„Ale ovšem,“ vstala robginka ve své lehké noční košilce. „Mohu hned.“

„Výtečně. Pojdme. Pěkný čas všem.“

Osobní předvolání? To vůbec nebylo obvyklé! Neusnuli jsme, čekali jsme na návrat naší kamarádky.

„Myslíš, že pod tím pláštěm opravdu už nic nemá?“ řekla najednou Sjur. O Ferglamanech se to tradovalo, že všechno dělají jen ve stylu ano-ne. Včetně oblečení.

„Ty máš starosti!“ povzdechl jsem.

Robginka se vrátila půl druhé hodiny v periodě spánku. „To jsem se zase ztrápila,“ byla její první slova.

„Povídej!“

Vzdychla. „Velení si chtělo tajně ověřit, že linky, na kterých se bavíme s obyvateli planety, jsou skutečné a ne jen podvržené. Jenomže tohle už ani virti nedokázali zvládnout tak, aby se na to ani náhodou nepřišlo...“

Ztuhl mi úsměv. Takže velení MUSELO vědět o tom, že je Orksalovka, a že se umí vymístit mimo běžné obvody! Tolik asi k našim naivním pokusům obelstít armádu.

Dani mlčela, věděla že nám rázem všechno došlo. Nikdo nebyl schopnější ověřit skutečný stav věcí lépe než ona. Současně mě napadla jiná věc: je Dani sama? Kolik skrytých superspecialistů máme na palubě? V tu chvíli jsem vůbec netušil, že zanedlouho dostanu odpověď která mě samotného velice překvapí.

„Bez obav, nic z toho nebude. Jak mi sdělili, mé zařazení bylo od počátku v plánu včetně tolerance k mým... zvláštnostem.“ Pokývala hlavou. „Linky, které jsem zkontrolovala, byly pravé. Navíc, jako jediná z celé letky jsem viděla zdejší planetáky napřímo.“

Jen jsem užasle zvedl ruce, protože-

„Ano,“ všimla si mého gesta. „Vstoupila jsem do několika z nich a vypůjčila si trochu dat z jejich hlav. Myslím, že tak dobrý úlovek velení ani neočekávalo. A to je všechno. Prostě... můžeme to dál nerozebírat?“ zaprosila.

Nejhorší co bychom mohli udělat, vrtat v tom dál. Spolkli jsme všechny palčivé dotazy, srazili lůžka k sobě, vzali trochu ořesenou robginku mezi sebe a snažili se usnout. Tentokrát mi výcvik „tři dva jedna spát“ zabral až na druhý pokus.

Zdrželi jsme se tedy více než plánovaných dvanáct dní, ale rozhodně nebylo proč litovat. A ještě jedna zajímavost: Elko neposlalo dotaz na principy teleportu. Usoudili jsme, že nechtělo riskovat, že by se mu jeho ještěráčci rozprchlí pro širém vesmíru, vstříc kdovíjakému nebezpečí.

Ještě tři dny se hrnuly informace oběma směry, ale faktický zisk stále klesal. V momentě, kdy vynaložené úsilí přestalo odpovídat využitelnému poznání, velení usoudilo, že bude na čase vyrazit nazpět.

Opět v tom hrál roli zvláštní přístup Lchvrskrumbvy. Virtuálové, fungující krom jiného jako stoprocentní antiviroví dozorčí, totiž objevili, že nám inteligentní planeta počala posílat v informacích úlomky nějakých kódů. Nebyly to dohodnuté pakety, tahle infiltrace byla skrytá v operačních signálech. Nebýt toho, že naše obvody hlídaly právě virtuální bytosti, nepřišli bychom na to.

Když se to prozradilo, měli jsme jich v síti už skoro čtyři stovky. Nic nedělaly, jen ležely. A čekaly. Něco takového jsme znali z Yioxu a dávného Engrensisu: komponenty, které bez povšimnutí projdou všemi způsoby detekce, aby se na zvolený impuls spojily a provedly zadaný úkol.

A přesně tento záměr virtuálové chtěli obrátit proti jeho autorovi. Věděli o každém skrytém úlomku, hlídali je a čekali co z toho vyleze. Věřili si – tvrdili, že mají situaci zcela pod kontrolou.

Ale velení letky bylo rozvážnější než odvážnější. Nebudeme riskovat, že na nás superchytré Elko vymyslí něco, co nepostřehneme, řeklo si a během několika minut se v přátelském duchu rozloučilo s celou živou planetou.

Skok!

A prapodivná Lchvrskrumbva byla jen minulostí.

Prověrka, kterou velení okamžitě rozpoutalo, byla neuvěřitelná. Plno částí vůbec nebylo kontrolovaných – rovnou byly natvrdo odpojené a šly do recyklátoru, a místo nich se instalovaly zbrusu nové, vyrobené v dílnách. Díky darovaným surovinám na to bylo materiálu dost. Virti v jediném masivním zásahu odlovili všechny úlomky, a pro jistotu k nim přidali ještě i jiné, které by MOHLY být jen trochu podezřelé. Nakonec se jich shromáždilo rovnou šest set jedenáct! S maximální možnou obezřetností jsme vyňali některá napadená místa (fyzicky!), uzavřeli je do vysoce strážené laboratoře, a všechny podezřelé úseky byly nahrazeny novými originály.

Ejhle! Mnoho sebraných ohnisek dokázalo během pokusu o svou demontáž či zničení vyslat do okolí jakýsi poplašný signál, který už ale nemohl nic způsobit.

Prověrky trvaly všech pět směn, jely nepřetržitě a byly co dvacet minut modifikovány podle výsledků analýz, které na dobře izolovaných vzorcích prováděli naši kódoví průzkumníci s populací virtuálů.

Chvillemi jsem měl dojem, že velitelé propadli stihomamu. Prováděly se kontroly, které jsem absolutně netušil že by mohly existovat, a dokonce snad mít nějaký smysl. Ale bylo nepochybné, že z miliard střípečků se někde v nitru analytických počítačů skládají obrazy věcí, které jsou normálně zcela nepostřehnutelné.

Tentokrát mě to zasáhlo naplno – během mé směny přišel příkaz o odpojení a nahrazení rozvodu celé jedné horizontové větve! Sice i taková masivní operace probíhala samočinně, ale já jsem byl ten, kdo všechno odsouhlasoval. Konečně jsem zúročil výuku kterou do mě „napojmovali“ ve

výcvikáči – a ještě něco navíc. Když jsem předával směnu, měl jsem hlavu jak včelí úl. To byl elektronický očistec!

Horečka, svírající celou loď, gradovala. Sjur se dovlekla domů a bezvládně sebou plácla na lůžko. „Není náhodou konec světa?“ vydechla jenom. „Pět přepojení kořenových armatur za směnu! Mechaní jsou naprosto zavaření a moje hlava taky!“

„Kde je Dani?“ hlesl jsem, protože můj siv se nedokázal spojit.

Posadila se a zahleděla do veesu. „Netuším. Co se zas děje?!“

Prolétl mnou dráp hrůzy: naše kamarádka nebyla v seznamu! Takové zděšení si neumíte představit! Oba nastejno jsme spustili signál „osoba přes palubu!“ Na celém Oigirsu okamžitě naskočil poplach prvního stupně, ale trval jen tři vteřiny, než byl důstojnickou prioritou zrušený.

„Zachovejte klid,“ obdrželi jsme do sivu odpověď, signovanou čtvrtým důstojníkem Dlejchoxirem. Nebýt tam jeho zorka, a nebýt to Lastakarijec, asi bych zmáčkl „systémové ohrožení“ – ve smyslu podezření na to, že někdo falšuje důstojnické povely.

Jak na jehlách jsme čekali co bude.

Dani se objevila v seznamu posádky po půl hodině, a domů přišla o šest minut později. Přestože byla robginka, vypadala hodně zdrchaně.

„V pohodě,“ hlesla jen a znehybněla. Trvalo delší chvíli než se znovu probrala. „Máme nesmírně zodpovědné velení,“ začala tichým hlasem. „Napadlo je, že by o mě mohla Lchvrskrumbva přece jen vědět, a využít mé infiltrace k tomu, aby se naopak dostala do mě, a tím na palubu loď. Takže mě zkontrolovali. Nic víc.“

„Nic víc?!“ vzal jsem ji za ruce. „Vypadáš jako bys prolezla zapnutým drtičem! V protisměru!“

„To byl spíš můj problém,“ vydechla a opět se vypnula. Najednou jsem ucítil ve své hlavě její přítomnost. Úplně jako tehdy v tom snu, který vlastně nebyl snem! „Utekla jsem jim, jinak by mě snad rozebrali na atomy,“ sdělila mi. Nepochybně tím nemyslela své tělo, ale svou duši. V mé hlavě byl její obraz jasný, zářivý a klidný. „Neboj. Na Orksalovku si ani Lastakarijští analytici nepřijdou.“ Trošku se přestala usmívat. „Nu, ale možná jsem napadená nějakým Lchvrskrumbvčím agensem, aniž bych to sama poznala. Říkám ti to, protože tě mám ráda. Pokud nechceš riskovat, že vás třeba zničeho nic pozabím, odejdu. Neboj, zapomeneš, budeš mít Sjur.“

„Blázníš?!“ vyskočil jsem a viděl, jak se trochu poplašeně zapnula zpět ve svém těle. „To si fakt myslíš že bych–“ došla mi slova.

Viděla na mě, co se v mém nitru děje. Než stačila cokoli říci, obejmul jsem ji. „Nechod pryč. Nikdy! Prosím!“ zašeptal jsem.

Opětovala mé gesto. „Dokud budu přičetná, budeš vždy prvním smyslem mého života,“ špitla.

Uvědomili jsme si, jak na nás Sjur užasle zírá. Dani vstoupila jen do mě, takže netušila co si o našem chování má myslet.

Rozesmáli jsme se. „To neřeš, a nediv se! Víš že jsme tě varovali!“

„S vámi se člověk fakt nenudí,“ vrčela tiše, ale nevydržela to a připojila se ke smíchu. Nevyzvíдалa, byla nad to povznesená. Stejně jsme jí to později řekli.

Pekelná očista našťestí vychladla dříve, než na mě vyšla nová směna.

Přesto jsem potřeboval tři poimy, abych se zorientoval ve všech změnách a nových protokolech. Vypadalo to, že velení využilo příležitosti a rovnou při kontrole do sítí aplikovalo plánované optimalizace. Ke svému překvapení jsem v několika z nich rozpoznal sekvence z mé knihovny nástrojů, které jsem si vyvinul. Nebylo proč se zlobit: byla to součást mé práce, tak ji s úspěchem použili.

To, že mi na kontě naskákalo několik odměn za různou spolupráci v rámci práce i mimo ni, a že jsem se hodnocením posunul o další dvě pozice výš v mém ranku, mi to jen potvrdilo. Ale odměny dostal nejspíš každý. V podstatě jsme právě prožili krizovou situaci – a zvládli jsme ji.

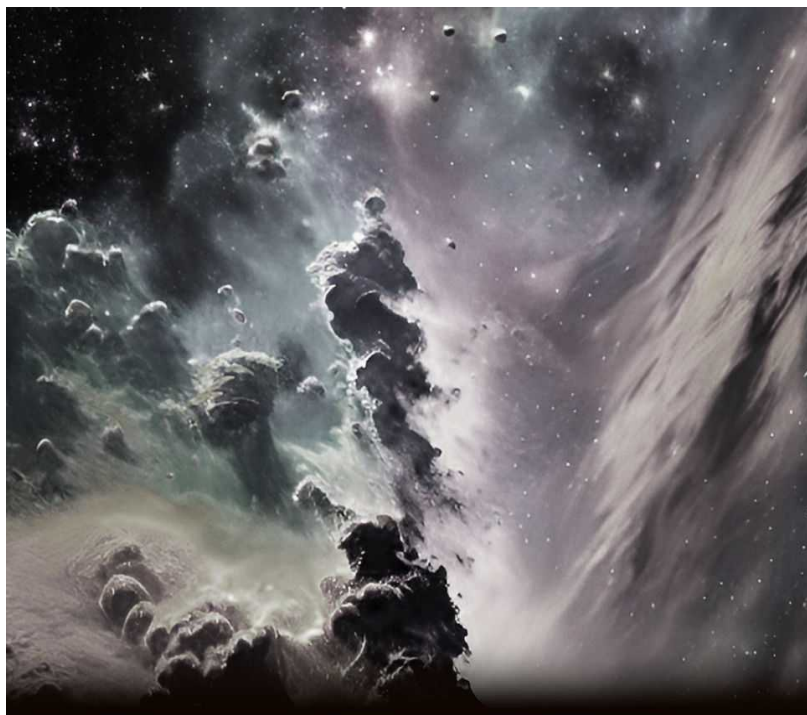
„Sedm tisíc solů,“ sdělila nám jakoby jen tak mimochodem Dani. Vrátila se zrovna ze sprchy, seděla na posteli bez šatů a mikroplyšem si dolešťovala lýtko. Milý obrázek, a hromsky pěkná částka. Jenže ona neskončila. „Cena za rozebrání téměř na prvočinitele,“ dodala s určitou trpkostí v hlase. „Poslala jsem vám třetinu,“ uzavřela náhle.

Místo odpovědi jsem okamžitě rozdělil můj zisk také na tři díly a dva jsem rozposlal kamarádkám. V tentýž moment mi přišla suma od Sjurbepani. Vtefinu jsme na sebe koukali, než jsme propukli v nezvladatelný řehot.

Ten večer jsme si objednali suprové pití i dobroty a tak nějak i sami pro sebe jsme uzavřeli nečekaně bouřlivou epizodu v předaleké vesmírné enklávě.

Druhého dne už jsme se vřadili do běžných směn návratové trasy. Znovu byla na chodbách Oigirsu znát určitá natěšená nálada. Míříme domů! Bylo před námi šest set dvacet dnů a znovu celá rozloha Velké Galaxie.

*

Část druhá

24 – Počátky návratu

Tentokrát jsem byl až druhý v pořadí. Výsada zahájit první návratovou směnu připadla Bakovi. Ale má směna byla pro změnu ozvláštněna milou návštěvou. Druhý palubní potomek, android Desterio, chtěl vědět jak to u mě vypadá. Usadil jsem ho vedle sebe a zvolna provedl hlavními rysy péče o rozvody energií. Mladík – i když on vypadal jako normální synták, protože jak známo, oni nerostou – byl velmi vnímavý a dobře si spojoval detaily do celků. Byla to nakonec moc příjemná „otevírací“ práce, poklábosili jsme o kdečem a mimoděk jsem se dozvěděl ještě jeden zajímavý fakt. V oběžné dráze Daarzu kolem Elka se znenadání objevilo řídké mračno biologického materiálu. Analytici rychle zjistil, že jde o nezvyklý protein, ovšem – megaprotein! Měl jeden a půl mikrometru a uměl kódovat v neskutečně složitých procesech neskutečné množství látek. Náhoda? Úmysl? Další test? Diverze, nebo snad dárek pro všímavého příjemce? Každopádně, to byl další důvod našeho spěšného odletu. Aspoň si biochemici měli cestou domů s čím hrát. Takovýto bílkovinný procesor Lastakarijsko ještě nevidělo!

No nic. Jak se ukázalo, nevraceli jsme se přesně po předchozí trase. Skákali jsme poněkud vedle, aby se rozšířila oblast poznání. Sice málo, ale lépe než nic. Navíc, hned jak to šlo, velení nařídilo skočit do oblasti vysoké radiace, kde jsme nechali přestě vypočtený čas všechny koráby motat jak opilé baleríny, aby paprsky vymlátily veškerý biologický materiál, který se možná usadil na jejich povrchu. Taková svérázná očista žehem. Ano, na druhé straně Velké Galaxie není opatrnosti nazbyt.

Spolu s kamarádkami jsme si řekli, že je to takový divný pocit. Doted' jsme mířili přímo do neznáma, které slibovalo malou, ale nezanedbatelnou šanci na něco fantastického. Teď už zbývala „jen“ cesta domů. Člověku se ani nechtělo věřit, že může být ještě náročnější než předchozí trasa.

Na veesu se objevilo čtrnáct skladeb na téma našeho úspěchu. Dali jsme si čas na pozorný i opakovaný poslech a jak už to bývá, každý hlasoval pro nějakou jinou. Avšak když jsem se hlouběji zaposlouchal do „Květiny času“ od Pengery, kterou preferovala Sjur, po pár dnech jsem změnil hlas pro něj. Dodnes je to má oblíbená, ačkoli v tehdejší hlasování skočila až šestá. Jsem si jist že v ní je cosi, co lidé obvykle nevnímají.

Postupně jsme opět prošli lékařskou kontrolou. Tentokrát to bylo na delší dobu, včetně rozhovoru s psychologem. Vypyтали se nás na názory na Elko, předkládali různé scénáře a chtěli abychom k nim zaujali stanovisko, nebo jsme plnili úkoly jejichž smysl nebyl vůbec jasný. Oni sbírají ty své markery mazaně, aby se člověku dostali pod kůži.

Gres-O-Tairk, teleportový náčelník na Daarzu, zveřejnil výsledky práce jeho týmu. Našli jednu zajímavou možnost jak ještě posílit výkon našich agregátů.

Uvedli všechno co věděli, a necelý týden jiskřila přenosová síť mezi koráby naplno, jak se odborníci dohadovali o podrobnostech. Závěr vyzněl kladně. Ale má cenu zkoušet modernizaci? Kdyby se něco nepovedlo, znamenalo by to pro výpravu vážný problém.

Jenže velení svým specialistům věřilo. Modernizace byla pečlivě naplánována tak, aby se stihla nejdéle během deseti hodin. Dalšíh pět tvořily rezervu „co kdyby náhodou něco“, a zbytek byl vyhrazen pro testování; načež už byl dotýčný teleport opět na řadě, aby popostrčil koráb o další kilosrk.

„Jdeme do toho!“ rozhodl Gres. Přichystali mechany, roboty i materiál do startovních pozic, a jen co si vybraný teleport odbyl svou práci, vrhli se na něj podobně jako kdysi mechanici v depu F1. V naprosto dokonalé souhře vložili nové jádro, vyladili topologii toků energie, přivěsili všechny kontrolní a stabilizační doplňky, a po sedmi hodinách byl teleport znovu smontovaný!

Testování a simulace tak měly víc času, než se dostane znovu v obvyklém kolotoči na řadu.

Sledovali jsme to docela s napětím. Není legrace vrtat se v něčem, co je pro nás otázka života a smrti. Na veesu pochopitelně už běžela anketa „co myslíte, podaří se jim to?“, jenže když jsem se na ni podíval, zalapal jsem po dechu. Skoro osmdesát procent názorů „ne“!

„Hele...“ upozornil jsem dívky. Vyměnili jsme si zaražené pohledy, jenže vzápětí mi cinkl siv od Loerkota. „Dej nesouhlas, bude legrace!“

Rozchechtali jsme se. Posádky se tajně domluvily, a chtěly teleportové operátory maličko „vycukat“. Tak jsme všichni unisono vyjádřili nedůvěru.

„Vy bando zatracených kvákalů! Vysadíme vás a můžete jít domů pěšky!“ objevila se v komentářích o něco později Gres-O-Tairkova poznámka. Pochopil, co na ně lidi ušili za boudu. Nebylo proč je trápit dál, a anketa se v několika minutách změnila na stoprocentní „ano“. Nicméně, anketa sama o sobě nic neznamenala.

Čest – nebo riziko, podle toho jak se to vezme – vyzkoušet modifikaci tedy přirozeně přijala kapitánka Cibelka. Byl to její odborník.

„Ne že skončíš někde v pekle,“ podotkl Zojbrun, kapitán Laxenu.

„Ať ano či ne, zůstávám Lastakarjka,“ odpověděla klidně.

V přesně určeném čase provedl Daarz skok. Tentokrát na obvyklou vzdálenost. Cílem bylo ověřit, jestli teleport funguje aspoň tak jako předtím.

Bez problémů!

Ale trvalo ještě dalších deset skoků, čili dvě směny, než velení povolilo prodloužení.

Doposud jsme skákali kolem kilosrku. Teoretický dosah zařízení byl 1228 srků – nechávali jsme si rezervu, abychom nenapínali teleparty na doraz. Daarz ale konečně dostal povolení k dlouhému přesunu.

Zase nám to vycházelo zrovna na spící směnu, ale to bylo jedno, protože Daarz skočil rovnou jeden a půl tisíce srků! Podle plánu se s ním potkáme za tři naše skoky, zatímco on provede jen dva své.

Bylo to poprvé, kdy se naše letka po cestě rozdělila, a tomu odpovídalo i napětí na zbylých dvou korábech. Skutečně nebylo jak se dozvědět, zda se to Daarzu povedlo nebo zda došlo k něčemu co by nikdo nechtěl.

Dvě hodiny čekání nám přišly neuvěřitelně dlouhé.

No konečně, třetí skok!

„To je dost, že jste se sem dohrabali, vy dva šneci!“ přivítala nás veselá hláška překrásné kapitánky Daarzu. Už tu hodinu čekali!

Takže jsme se přesouvali dál takto „na přeskáčku“. I když to vypadalo nadějně, nová konfigurace teleportu byla teprve ve zkušebním provozu.

Protože měl Daarz náhle jednu hodinu času navíc, mohl rozšířit okruh, do kterého vysílal na každé zastávce sondy. Tentokrát se zaměřily spíše na „ponory“ směrem do nitra Velké Galaxie. Aniž jsme to zatím tušili, v kosmologické laboratoři se počala formovat poněkud děsivá odpověď na otázku, proč vypadá tak jak vidíme.

Ve výroční čtyř set čtyřicátý čtvrtý den byl i na naší lodi a Laxenu přichystán jeden teleport k modernizaci. Operace proběhly bez závad a od té chvíle jsme skákali každý čtvrtý teleport půl druhého kilosrku zase všichni společně.

Zrychlení to bylo výrazné. I kdybychom nemodernizovali žádný další motor, místo 620 dnů bychom zkrátili cestu na 542!

„To mi pověz, proč na to nepřišly testovací týmy před startem?“ poslal jsem Gres-O-Tairkovi malý dotaz. Dvě směny bylo ticho, a pak mi skutečně odpověděl. Nebudu zabíhat do podrobností – prostě si něčeho všimli. Ale dobře že jsem se zeptal. Gres poctivě přiznal, že jeho řešení, i když funguje, je slepá cesta. Chytili se jednoho parazitního jevu a dokázali ho využít ku prospěchu, ale dál už to nevedlo. Případné další prodloužení skoku se muselo hledat jinde.

Ale ty dny jsem měl jiné starosti.

Začaly mě zlobit sítě. Někde se něco rozladilo a čas od času v některé větvi vznikal přebytek, nebo zase nedostatek energie.

V první řadě jsem ihned ručně modifikoval korekční členy všude kde se to zdálo vhodné. Pak byl čas na to zkoumat, proč tomu tak je.

Jenže ouha. Výchylky se nějakým záhadným způsobem „přelily“ do méně chráněných míst, takže jsem musel znovu honem hasit problémy jinde. Nechytal jsem se za hlavu – přesně na tyto situace jsem byl připravený, takže jsem důsledně, snad přímo s robotí urputností, řešil jedno ohnisko problémů po druhém.

Jen co to šlo, kontaktoval jsem správce na druhých dvou lodích, ale u nich bylo vše v pořádku. Vzhledem k tomu, že koráby byly pokud možno co nejvíce identické, to bylo divné. Co tu máme jiného než oni, co by nám mohlo tak rozházet hladinu energií?

„Co ty manuální sety u korekčních členů?“ divila se Timbirais, když přebírala službu. Všechno jsem jí vysvětlil. „Tak uvidím,“ kývla.

Jenže po pěti hodinách mi od ní přišla lakonická zpráva: „Nic se nedělo.“

Také starý Bak trochu zaraženě vrtěl hlavou. „Nic jsem nepozoroval, ani Drizout se nezmínil...“

Jen jsem převzal směnu já, spustil se tanec nanovo!

Přiměl jsem se zhodnotit situaci co nejchladnokrevněji. Co připadá v úvahu? Máme v síti nepřátelského virta! Zvažil jsem to a kontaktoval Psirejse na zabezpečené lince.

„Copak, směnový dohlížitel?“ usmál se. „Odkud na nás útočí Emzáci?“

„Někdo mi destabilizuje síť. Mám podezření na virtuála. Mrkl bys na to?“

„Pošli mi co máš, podíváme se na to,“ kývl. Poslal jsem, a o deset minut později i Mergwosargovi, který vedl naši směnu. Ozval se téměř obratem.

„Beru na vědomí. Proč jsi oslovil výsadkáře?“ tázal se stroze.

„Považoval jsem to za dobré řešení.“

„O výběru řešení mimo tvou kompetenci rozhoduji já, Klarsiboremiku.“

No, to jsem si mohl myslet. Kdo to také kdy viděl, aby směnař úkoloval výsadkáře! Jenže to co jsem učinil, bylo důsledkem jasných úvah.

Pokud je to virt, jakože nejspíše ano, jak to že unikl pozornosti jiných entit stejného druhu, které obývaly síť Oigirsu? Kdyby to byl vetřelec, nepochybně by ho již odhalily a eliminovaly. Pokud ne, musí to být spřátelený virt, který ale dělá paseku.

Proč? To by bylo na dlouhé úvahy. Možná chce, možná to ani neví, možná to dostal rozkazem. Naprášit ho rovnou důstojníkovi by ode mě nemuselo být příliš přátelské. Tak jsem zvolil jinou cestu. Však Psirejs mohl říci „hele, neznáš služební postup?“ a věc by byla vyřešena. Jenže proběhlo to jinak, a já teď za oba dostal od Ferglamana kartáč.

„Rozumím a pro příště to budu mít na paměti,“ slíbil jsem.

„Zpětně tvé rozhodnutí schvaluji,“ dodal ledově a odpojil se.

Jakoby někdo mávl kouzelným proutkem, výchytky skončily. Ne tak mé úvahy. Vše nasvědčovalo tomu, že mi někdo kazil práci záměrně! Nebo snad dokonce na rozkaz? To přece nedává smysl! Půjdu velení tak moc nevytížený, že mi musí vyrábět problémy abych se zabavil?

Uběhly tři dny. Hryzalo mě to. Dívky si všimly, že jsem nějaký jiný, ale nevyptávaly se, spíš se snažily mě vrátit do obvyklé nálady. Uvědomil jsem si svou sobeckost. „Měl jsem nějaký malý zádrhel v práci, a leželo mi to v hlavě. Omlouvám se jestli jsem byl mrzout,“ řekl jsem jim na rovinu.

„Od toho přece držíme pohromadě, abychom se navzájem stabilizovali, je-li potřeba, ne?“ mávla rukou Dani.

„A už je to lepší?“ zajímala se Sjur.

„O moc lepší,“ vzal jsem je do náruče.

Několik směn jsem byl ve střehu, ale síť držela jak z kamene vytesaná. Povypínal jsem své sady instrukcí, a vše se vrátilo do běžné rutiny.

„Neopakoval sis náhodou jen tak pro sebe to vaše zaklínadlo?“ neopomněl mě popíchnout Bak,

„Ne, nechci konkurovat Gresovi,“ odvětil jsem se smíchem. „Ještě by se musel stydět!“

Uchechtl se, přesto dodal. „Ale vážně. Nepokoušíte to, že ne?“

Jeho obava mě trochu překvapila. „Neblázni Baku. Byl to souběh náhod.“

„No jen aby.“

Tak jsem ho o pět hodin později pozval na posezení v proslulém 33/6.

„Ty s tím nedáš pokoj, člověče?“ zavrčel po mé úvodní větě nad dvěma sklenkami Nezeboranu.

„Proč ten tón? Chci se ve věcech vyznat,“ opáčil jsem smířlivě.

„O něčem je lepší ani nemluvit...“ mávl rukou.

Řekl jsem: „Baku, ty jeden Bokweřane zatrackanej, co máš v té své hlavě, že tě to tak leká?“

„Jen se klidně posmívej starýmu dědkovi,“ vzdychl.

„To nebyl posměšek. Chtěl bych v hlavě mít to samé, abych to mohl lépe pochopit, víme?“

„Právě to tvoje poslední slovo může být problém,“ zamumlal.

„Víme? Hmmm... vědění?“

Kývl. „Jedna jediná věc, kterou jsme neměli vědět ale věděli, zničila celou mou planetu.“

„Počkej; to byl důvod útoku Prezidiálů? Co jste neměli?!“

„Právě jsme neměli vědět,“ zdůraznil.

Dopil dvěma doušky, objednal novou sklenku a pak mi to vylíčil. Bokwer se dozvěděl pravdu o příčině Homicingského kataklyzmatu jako první. Prezidiálové, sídlící na Gorkghannu, si mysleli že nesmějí připustit unik té informace do tehdejšího Svazu. A v důsledku toho uzavřeli planetu vlastní armádou a zničili všechny stroje schopné teleportu. O tom už nám Bak říkal. Jenže vyhlazovací válka, která proměnila jeho domov ve spálené radioaktivní peklo, propukla jako odezva na agresi Gorkghannu. „A za všechno mohla jedna jediná, byť pravdivá informace,“ zakončil trpce.

Nestačil jsem zírat. O tom jsem opravdu nevěděl – Bokwer byl v učebních osnovách jen jako jedna z mnoha položek, které pohltil právě tragický Homicingský fenomén. Více se o něm nemluvalo. Došlo mi, že Bak ve mě může vidět rizikový prvek. Byť hypoteticky.

„Velký dík za vyjasnění,“ řekl jsem.

„No, stalo se. Také díky za tvůj zájem.“

Objasnilo se mi, proč asi na misníku nebyl žádný Gorkghannita.

K záhadným výchylkám sítě mi tak přibylo další téma pro úvahy. Mohli jsme snad otevřít nějakou tajuplnou hrozbu, jejíž následky se nás od té doby držely? Na jednu stranu, musel jsem se nad sebou usmívat: kdo by věřil na nějaké čáry máry na palubě supertechnického hvězdoletu!

Jenže o den později nás analytici zveřejnili mírně zneklidňující zprávu.

Měření, prováděná při návratu, potvrzovala předchozí zjištění: Velká Galaxie byla prosycená vlnami magie!

Tou dobou byla takzvaná magie prapodivný fenomén, o němž málokdo věděl co si myslet. Je to síla, modifikující běžnou skutečnost, a ta se pak

odehrává jinak než předpokládá klasická fyzika. Určitě má nějaké vazby na trilibrizium, případně antimagicium. To bylo tak vše, co jsem o tom věděl.

A do téhle situace se mi ozval Psirejs. „Chlape, mám volno. Nasajeme trochu, co říkáš. Za deset minut v 07/35, platí?“

Jasně že nešlo o pití, to byla záminka. Vystartoval jsem tam neprodleně, a byl jsem v malém relaxačním oddělení první.

„Tady tě mám!“ zahlaholil výsadkář, v každé ruce velkou sklenici. Přisedl si, připili jsme. Hm, opravdu skvělé víno!

„Nějak dlouho jsem tě neviděl, brachu,“ začal žoviálně, a mezi řečí odkudsi vytáhl exin, vypadající úplně stejně jako Daniraiin, a zapojil ho do slotu u stolku. V ten okamžik přetvářka spadla.

„Máme tu na chvíli soukromí,“ řekl vážně. „Omrkl jsem to. Nesmírně zapeklitý případ, rozmotávali jsme ho jak vidíš několik dní. Výsledkem je má rada pro tebe: prostě do toho nevrtej.“

„Jasně.“ Vůbec jsem s ním nechtěl diskutovat. A protože to byla soukromá schůzka, ani jsem to nehodlal hlásit nahoru. VVU, vážení velitelé. Psirejs udělal výmluvné gesto, vytáhl exin a zvesela se rozesmál. „A ten, jak jde jirion do hospody, znáš?“

Neznal jsem. Takže: přijde jirion do hospody a poručí si láhev bisirtu (řekněme vodky) na ex. „Vsadím se o tisíc solů, že to nedáš,“ směje se barman. „Uvidíme. Počkej,“ řekne jirion, odejde a za pár minut je zpátky: „Tak na to pojďme!“ Otevře láhev, nalije ji do sebe a usměje se: „Chutnala!“

Barman, celý vytřeštěný, tedy zaplatí tisícovku: „To jsem nikdy neviděl!“

A jirion: „Víš, já jsem si také nebyl úplně jistý, tak jsem si to došel napřed vyzkoušet v protějším baru.“ No, a už ho znáte i vy.

Navzdory tomu jsem přišel domů ještě trochu víc zamlklý než předtím.

Jenže doma mě čekala malá oslava. Sjurbepani povýšila!

Dosavadní směnová náčelnice distribuce médií, čili po důstojníkovi druhá nejmocnější osoba své specializace, totiž na základě posledních šesti statistik usoudila, že by Sjur zvládla její pozici lépe než ona sama. Tak to naprosto otevřeně nadnesla velení, a to souhlasilo.

„Trochu se z toho ještě celá klepu,“ přiznala Sjur. „Prostě za tebou přijde Stučum, a řekne: Chtěla by sis vyměnit pozici se směnovým náčelníkem? Předpokládáná odpověď je ano.“

To mírně pichlavě přizvisko dostal první důstojník naší směny, Fergla-man Mergwosarg. Vzniklo zkratkou dvou slov – studený čumák. (Jestli to čteš, promiň, ale opravdu ses pořád tvářil hrozně kamenně, a koneckonců každý správný velitel má mít svou kousavou přezdívkou.)

Každopádně, byl důvod k oslavě. Nadšeně jsme kamarádce blahopřáli a vyrazili jsme do Baknine. Sjur obratem pozvala Qerigeli Sgraw, předchozí šéfkou, takže jsme se tam sešli pěkně ve čtyřech.

Jejda! Qeri byla kouzelná dívenka s fantastickou ohnivě rudou hřívou, v níž poblikávala hvězdná světélka. Úplný démant! Ale jen co promluvila bylo jasné že má v té krásné hlávce nadobyčej ostrý a jasný rozum. Vše se

vysvětlilo, když se zmínila že je z Xirpelinku. O dvojsvětí Zgrgodolom – Xirpeling by se dalo dlouho vyprávět. Jen letmo – rozvinuli genetické inženýrství do nebývalého rozkvětu. Drsný a mocný Zgrg obstarával bezpečnost a choval si přenádherný Xirp jako svého mazlíčka, se všemi důsledky které by vás mohly napadnout. I s těmi co vás nejspíš nenapadnou. No nic, pochopitelně se nesluší abych uváděl kolik jí bylo ve skutečnosti, ale raději bych distanci mezi námi měl měřit v generacích, než v letech.

„Mám sív pořád plný nabídek,“ smála se. „Když je Sjur tak laskavá a převezme břímě mé práce, budu mít víc času na povyražení! Však proto jsem tady!“ Úžasná různorodost náhledů na naši misi! Brala výpravu jako seznamovací párty, při které holt občas musí i pracovat.

Při jejím nebesky okouzlujícím vzhledu jsem se ani nepokoušel tipnout, kolik členů posádky už „prosvištělo“ její kabinkou. Ale uměla být milá spolčnice, takže jsme se rozcházeli jen neradi.

Dva směnové cykly nato velení rozhodlo modifikovat i zbylé tři teleporty. Daarz se na patnáct hodin proměnil v montážní mraveniště, a pak spolu s dalším úderem letového času zmizel.

Dohnali jsme ho až po šesti skocích. Jemu na to stačily čtyři.

Mazec! Takže finální otázka zněla: je tohle řešení dostatečně stabilní? Neobsahuje nějakou skrytou chybu, která se fatálně projeví řekněme po sto skocích?

Virtuálové v těch dnech prolézali teleporty Cibělčiny lodi snad permanentně, samosebou ve spojení s početnými týmy ze všech tří lodí. Velení chtělo znát i názor jiných odborníků, kupříkladu i výsadkářů. „Jak se po modifikaci změnila reálná zranitelnost teleportů?“

Sledovali jsme to velmi napjatě. Nejen že se jednalo o délku našeho výletu, ale i o absolutní bezpečnost! Hráli jsme vabank. Jenže to od počátku, vidíte? Ne každý si to připouštěl.

Měli jsme po směně, seděli jsme s dívkami doma, zaujatě jsme to rozebírali a pokoušeli se aspoň maličko hlouběji pochopit, co to tam Gres se svými odborníky vlastně udělali za zázrak.

„Pojďme zachlastat!“ přepadl mě náhle vzkaz od Psirejse. „Jako minule. Neopozdi se.“

Vstal jsem. „Moc se omlouvám, mám neodkladnou záležitost.“

Bezmála jsem dosprintoval do 07/35, ale přesto tam už výsadkář čekal.

„Jdeme!“ pravil pouze a – vyběhl! Hnal jsem se za ním ze všech sil, dusali jsme prázdným servisním koridorem. Popravdě, vidět výsadkáře (byť v civilním) v pohybu je nezapomenutelný zážitek. Jeho neuvěřitelný přebytek síly ho hnal klidně i po stropě, když se mu zachtělo. Běhám rád, ale na něj jsem neměl ani ve snu. Napínal jsem síly seč jsem mohl, bylo mi jasné, že tuhle trapně klasickou akci určitě zabezpečuje celá jeho skupina a jakákoli odchylka by jim jen přidělala starosti.

Naštěstí to nebylo daleko.

„Stop,“ pravil. Zastavil jsem vedle něj úplně uštvaný. Vyňal jakousi malou světelnou sondu, otevřel kabelový kanál (ZedGam27, pamatuji si to přesně) a přiložil ji k jednomu z vodičů, tlustých jako mé dva prsty. Na maličkém servisním monitoru zručně vyvolal graf dotyčné energetické tepny.

Koukal jsem na to úplně bez dechu. Okamžik se nic nedělo. Pak se sonda zvolna rozzářila a zase pohasla. Nic víc. A graf se ani nehnull!

Vůbec to nemusel komentovat, pochopil jsem, že tudy zrovna projel nějaký tajný virt!

Psirejs všechno odpojil a zavřel, a upřel na mě ledový pohled. „Zjistili jsme, že jich tam máme stovky. Teď běž pryč.“

Když výsadkář řekne běž, tak běžíš jako by ti za patami hořelo. Přesně tak jsem se vrátil zpět na „civilní“ chodbu. Naše setkání bylo vlastně tajné, a možná ostatní výsadkáře stálo velké úsilí udržet nám krytí, takže každá vteřina byla cenná. Teprve na chodbě jsem se vydýchal.

No u Trojklanného Leptona! Co si mám o tomhle myslet?!

Určitou náповědu mi přesto náčelník výsadku poskytl. V malé chvílce se mi na sivu objevilo: „Vyhrál jsi sázku, plním slib.“ A na kontě mi naskočila celá tisícovka solů! Pochopitelně nešlo o žádnou sázku – byl to jen krycí manévr pro lodní síť, aby se nikdo neptal proč mi právě on poslal peníze. Můj dotaz zjevně podnítil výsadkářské komando k nečekaným a možná i cenným zjištěním. Mně zase v hlavě přibýlo plno otázek, na něž jsem marně hledal odpověď. Ale věděl jsem jak na to.

Domů jsem se vrátil s celou láhví, a statečně se do ní pustil, nedbaje mírně udivených pohledů Dani a Sjur. Totiž, přiměřená dávka alkoholu rozpustí zatuhlé „záseky“ v mozku, myšlenky se rozlijí svobodněji, a třeba pochopíte to, co vám dlouho ne a ne docvaknout. Samosebou, tuto metodu se nedoporučuje užívat přehnaně často.

„Dám si vědecky, přesně dvě decky!“ zarecitoval jsem dívkám. „A ty všechny další decky, budu už pít nevědecky!“ Sláva, smály se, bylo to dobré. A přidaly se! Mé statečné spolucestovatelky na nejdelší misi našeho světa nemohla trocha alkoholu ani trocha exinu vylekat.

Jak to nakonec dopadlo, netřeba dlouze rozebírat; naše kajuta ráno vyhlížela jako by se skrz ní prohnalo stádo zdivočelých razejtů.

„Takhle jste to tu dělali i dříve, než jsem k vám přišla?“ tázala se s nevinným výrazem Sjur.

„Blázníš? Mnohem drsněji! Teď jsme se z ohledu k tobě drželi hodně zpátky!“ ujistil jsem ji. Převalila se smíchy na záda.

*

25 – Odpal jak se patří

Tři směnové cykly, neboli tři dny trvalo, než velení řeklo: modernizujeme!

Lepší divadlo jste si nemohli představit! Krom pracujících směn úplně všichni seděli u vévisů a sledovali postup přestavby zbylých teleportů. Práce byly snímány z mnoha míst a úhlů, kdo nebyl spokojen s propagačním střihem, mohl si volit libovolnou svoji sestavu pohledů. Souběžně se na veesu kreslily desítky grafů a promítaly stovky údajů, aby si lidé z příbuzných profesí také přišli na své.

Tentokrát jsem měl opět co dělat, abych se plně soustředil na svou směnu. Ale nechtěl jsem nic zanedbat – koneckonců, změny se velice těsně týkaly i zóny mých povinností.

„Peek plus šest na bodu 97J4!“ zahlásil jsem v jednu chvíli. Co se to tam děje?

„Rozumím, v pořádku,“ opáčil Chapkitlun, náčelník týmu analytiků a elektrotechniků, pracujících na přestavbě. Nebyla to náhoda, později jsem zjistil, že analytici schválně na každé směně vypustili jeden nečekaný impuls, aby si v praxi ověřili bedlivost dozoru. Uspěl jsem. Vlastně, uspěli jsme všichni. Nevím, co jiného kdo mohl čekat. Možná by v se posádce dalo najít slušné procento exotů, ale lemply byste tu hledali marně.

A památný čtyřstý padesátý šestý den byly teleportsy nahypované!

„Takže, můžeme?“ tázala se lehkým tónem kapitánka Cibelka z Daarzu. Pro ni už to vlastně byla rutina. Oči celé aktuální směny na všech lodích se v tu vteřinu určitě dotkly všech rozhodujících údajů na panelech všude možně, a směnaři reagovali jasným souhlasem.

„Můžeme,“ shrnul Ankčet, u kterého se sbíhalo velení celé letky.

„Zrychlenému cirkusu, sama zavel ke klusu, naše krásná vílo, spatřeme to dílo!“ vyzval Cibelku mírně kousavě i vzletně.

„Ó děkuji za ten art, vyhlašuji sborem start!“ reagovala pohotově a vesmír sebou trhl o 1490 srků!!

Jakmile jsme zjistili, že jsme se neproměnili na mračno rozlétajících se atomů (to se dá zjistit velmi snadno) propukly na korábech ovace. Právě jsme si zkrátili cestu domů na fantastických 420 dní místo původních 622! Myslím že konta všech zainteresovaných osob dostala pěkně tučné odměny. A po právu. Tohle nás právě dělá – nespokojit se s tím co máme, ale hledat jak by to šlo zlepšit.

Teď jsme denně neukrajovali 25 kilosrků, ale sedmatřicet. Hromsky posílený odpal!

Měl jsem o směnách o zábavu postaráno. Krom toho že přibýly nové sledovací protokoly, nenápadně jsem se pokoušel najít v novém řešení nějaké slabé místo. Nebylo to ze zlého úmyslu, jen ze smyslu pro povinnost. Ale Gres-O-Tairk, potažmo Chapkitlun, se svými týmy odvedli neskutečně dokonalou práci.

Co jsem neříkal – mé úsilí maskovalo jinou snahu: znivelovat tajné virti, prohánějící se naší sítí. Stejně jsem si myslel, že jsou tu „tajně“ z rozkazu velení, ale nezaškodilo by, trochu se jim podívat na zoubek.

Ano, poněkud jsem se tím zpronevěřil radě, kterou jsem dostal od Psirejse. Ale tím „nevrtěj do toho“ mohl myslet spíš abych nepátral odkud to tajemství pochází. To jsem ani vědět nechtěl. Ale najít skryté virti? To bylo něco jiného.

Ale víte co? To víno naposledy mi pomohlo, dostal jsem inspiraci. Zvolil jsem léčku, skrytou pod jiným záměrem. Na různých místech sítě jsem si vytvořil „pingací“ majáčky. To byl spíš protivný, než účinný plán. Tajní virti se jim pouze budou muset vyhýbat, aby ping nehodil ozvěnu odraženou od některého z nich. Ale jiné detektory, jež jsem rozmístil osobně, už hlídaly náznaky že se těm veřejným pingům něco úmyslně vyhýbá.

Netlačil jsem na pilu, nechal jsem výsledky ať se pomaličku skládají samy. Ostatně, pod euforií z teleportů se trochu ztratily původní zprávy analytiků o té zpropadené magii. A ty se nakonec ukázaly mnohem závažnější, než kdokoli z nás čekal.

*

26 – Nechtěná zastávka

Dva dny nato si mě vyčhla Dezntine. „Vezmeme na chvílku roha, co ty na to?“ uvítala mě vesele, když jsem šel z běžeckého pásu. Nebyl jsem proti. Všechno velké sice kolem nás bylo zrovna obsazeno, ale snav nám spolehlivě našel maličkou, útulnou buňku dvě minuty chůze daleko.

Chvilku jsme povídali jen tak o všem a o ničem, než pravila: „Klarsi, s Drizem na tebe už nějaký čas maličko koukáme. Ne, nevykládej si to špatně. Obdivně, upřesňuji. Vždyť v modifikacích byly právě tvoje rutiny, je tak? No vidíš. Protože tě trochu znám, mám pro tebe nabídku: potěšilo by tě, kdybychom tě navrhli na povýšení mezi odborníky druhého stupně?“

Spontánně jsem se rozesmál. Jsem možná kdeco, jen ne ambiciózní. To co dělám, dělám rád, netoužím se drápat po kariérním žebříčku. Ani maličko nezávidím těm, kteří jsou výš než já, a nikdy nepohrdám těmi kdož jsou níž. Všichni tvoříme ucelený systém, tak co.

Usmívala se také. „Vím, že nejsi kariérista. Řeknu to tedy jinak: tušíme, že díky své skromnosti bys ten návrh sám nikdy nepodal. Ujmeme se toho za tebe – a proto se tě teď ptám, abychom nekonali proti tvému zájmu.“

Okamžitě jsem si vzpomněl na Sjur. Ale ani tak se mi nechtělo.

„Velmi si vážím vaší důvěry, ale budete se zlobit, když odmítnu?“

Trochu ji to překvapilo, ale přijala to. „Řekneš mi proč?“

„Hele, mrkněte se na Baka. Není on z nás všech ten nejctihodnější? Možná už není tak bleskurychlý jako my, ale mnohonásobně to vyvažuje zkušenostmi. Myslím, že by ho to potěšilo, a já bych se nemusel stydět, že jsem odstrčil nestora.“ V duchu jsem si připomněl jeho motivaci k výpravě. Ve zvýšené kategorii by samosebou dostal víc peněz, což by lépe řešilo problém jeho dětí.

Pokyvovala hlavou. „Ty ses fakt nezměnil,“ konstatovala.

„Je to mé plus nebo naopak mínus?“ reagoval jsem pobaveně.

„Co Sjurbepani?“ změnila náhle téma.

„Co s ní? Bydlí u nás, pohoda. A co Nikotsariz?“

Neurčitě pokrčila rameny. „Trošku to nevyšlo.“

„Ale? To je mi líto. Nevypadal špatně.“

„Ani špatný nebyl, jen maličko jinak zaměřený. U tebe to doufám ladí?“

„Ano, zatím to vypadá velmi dobře,“ připustil jsem.

„Tím lépe. Trošku jsi mě překvapil. Když už ses rozhodl pro trojčetku, tipovala bych že si vybereš k té robgince nějakou správnou ženskou, ne takovou gazelku. Ale nic proti tomu!“ ujistila mě rychle.

Neměl jsem vůbec v úmyslu prozrazovat, jak to vlastně všechno je. „No, sešlo se to tak nějak.“

Ale Dez mířila k tomu nejdůležitějšímu. Poklepávala prstem na hranu šálku, a pak potichu řekla: „Klarsi, já vím, že máš co jsi chtěl, ostatně tak to u tebe bylo vždy, vid’? Nicméně, co kdybys svou četku třeba ještě maličko rozšířil?“ A bylo to venku.

Po čtyřech stech šedesáti dnech mise už byly posádky víceméně zdvojkované, ztrojkované i zvíckované, jak se komu chtělo. Dez z nějakého důvodu přišla o partáka (maličko jinak zaměřený?), a asi nebyl žádný volný, nebo dokonce vhodný v dohledu, a jako správná samostatná osoba nechtěla prosit o pomoc palubního sociálního analytika. Tak si řekla že za pokus nic nedá.

„Ach Dez, ty krásná transgalaktická harcovnice,“ řekl jsem jen.

Pochopila to okamžitě. „Jasně, nemusíš nic dodávat,“ kývla věcně a jako cvaknutím přepínače vrátila téma na začátek. „Takže pokud navrhneme Baka, podpoříš nás?“

„Rád podpořím. A tam za to se omlouvám.“

„Nemusíš. Bylo příjemné s tebou zase posedět. Krásný čas!“

„I tobě, Dez...“

Vstala a s trochu přehnanou sebejistotou odcházela. Provázel jsem ji pohledem. Ne všechno co vypadá zpočátku dobře, se nakonec povede. Nu, byla to tehdy její volba.

Nešel jsem domů, ale vybral nejbližší zdviž a zajel jsem za „socialistou“ který měl zrovna službu. Mohl jsem mu to poslat sívem, ale přišlo by mi to vůči Dez hloupé, jako bych ji tím zařadil mezi tuctové datové položky. Vážil jsem si jí dost na to, abych to vyřídil osobně. Sociál mě přijal velmi přátelsky, a já mu vyklopil zádrhel, v němž se dle mého úsudku Dez ocitla. Všiml jsem si, že se usmívá.

„Copak?“

„Podívej se,“ ukázal mi sociografikon. „Tohle je náš fokus před tvou zprávou, a tohle po ní.“ Obě značky byly totožné. Prostě, měli nás v merku. Bylo nepochybné, že na Dez již nenápadně čeká nějaké šikovné řešení. Ostatně, koráb potřebuje spokojenou posádku.

„Jsem rád, že je na téhle pozici někdo tak skvělý jako ty,“ pochválil jsem ho upřímně.

„Já ti zase děkuji za nezávislé ověření toho, co tu počítáme,“ kývl, a bylo hotovo.

Další dny jsme si, jako jiní, užívali hyperskoků, a sledovali na veesu, zda sledované parametry nezačínají vybočovat. Kdepak, všechno šlapalo jak hodinky.

Přemluvil jsem dívky a vlétli jsme také do střelnice. Ačkoli se k tomu zpočátku stavěly maličko zdrženlivě, po konci vybraného programu byly nadšené. Zvolil jsem tentokráte kongamata, abychom stříleli nahoru a ne v rovině, v níž jsme se pohybovali. Nešlo o nebezpečí – střelnice by nikdy sama nedovolila aby někdo z účastníků byť neúmyslně trefil jiného – šlo mi o psychickou pohodu děvčat. Myslím, že se povedlo.

Společně prožité a úspěšně zvládnuté nebezpečí – byť simulované – Sjur i Dani odpovídajícím způsobem rozpálilo. Vzali jsme to zpět přes jeden z bazénů. Už ve vstupní hygieně nám bylo něco podezřelé, a jen co jsme

vyšli na druhé straně, potvrdilo se to: nějakou hříčkou okolností jsme tam byli sami! No fakt!

Nemuselo padnout ani jedno slovo. Myšlenkou jsem přes siv ztlumil osvětlení, a pak místo toho abychom si hráli v bazénu, stal se bazén pouze jevištěm naší divoké hry. Tentokrát měly dívky početní přesilu a podle toho to vypadalo, ale nebylo proč bych si seabeměně stěžoval. Ať jsem skončil v náruči Dani, která mě zkoušela utopit, nebo Sjur, která se mě snažila zachránit, vždycky to dopadlo stejně. Myšleno tím stejně překrásně.

Nakonec jsme se celí uštvaní usadili v sušárně a napůl podřimovali. I Dani, tedy aspoň se tak tvářila.

Najednou mi začalo být něco divného. Bezděky jsem otevřel oči a rozhlédl se. Nic – ale pocit napětí trval. Pak mi to došlo. Chyběl mi teleport! S naprostým klidem jsem nakoukl do veesu, kolik zbývá k dalšímu skoku. A ustrnul jsem, protože odpočet zářil červeně a neklesal, ale vzrůstal. Měli jsme skočit už před šesti minutami!!

Okamžitě jsem sivem upozornil kamarádky. Vstali jsme a ještě trochu mokří klusali domů. Na vévisu už jsme viděli momentální katastrofu v celém jejím rozsahu: teleparty nefungovaly. Ani jeden!

Letku nečekaně potrefila zastávka.

*

27 – Velký sprint

Postupně jsme si začali tvořit obrázek o problému, v němž se letka ocitla.

Především byla horečným úsilím aktuální směny vyloučena technická závada. To sice bylo povzbudivé, ale proč tedy trčíme na místě?!

Sondy, které provádějí čelní průzkum, přece nic nehlásily! A i kdyby selhala jejich detekce, přece se vrátily! Proč ony ano, a my teď ne?

Nepochybně proto, že došlo k radikální změně podmínek v cíli našeho teleportu v té krátké době mezi návratem sond a naším přesunem.

Bylo zbytečné se vztekat nad tak nepravděpodobným scénářem, když už jsme se stali jeho účastníky. Astrofyzika a kosmologie okamžitě rozpálily své mašinky do maximální rychlosti a za jedenáct minut už jsme věděli víc. Už jsem psal, že během letu jsme zjistili šokující věc, totiž že nadprostor může mít proměnlivou strmost. A v místě, kam jsme dopadli, byla strmost tak zběsilá, že si s ní naše teleporty nevěděly rady!

Jako kdybychom hopsali po hrbolaté louce, a najednou nám v místě doskoku bagr vykousl hlubokou jámu, z níž už vyskočit nešlo.

„Řešení?!“ vyzvalo nás velení.

Tisíce mozků, kvalifikovaných i nekvalifikovaných, biologických i syntetických, ve spolupráci s mocným programovým vybavením, napřelo své úsilí k nalezení odpovědi na tuto prostou otázku.

A... bezúspěšně.

Varianty byly v podstatě jenom dvě.

První – posílit teleporty. Odpověď – nereálné. Strmost byla taková, že bychom je museli zesílit řádově.

Druhá – vyletět ze zakleté oblasti lineárně. To vypadalo nadějně, ale jen do chvíle, kdy si člověk dal do souvislostí jiné okolnosti.

Předně: nejen že jsme netušili, jak velická ta zpropadená oblast je a jakým směrem se pohybuje, tudíž ani kudy je nejbliž k jejímu okraji! Mohla to být anomálie, z níž vyletíme za den či dva; ale také mohla mít několik srků, a tím nás odsoudit ke smrti.

„Věru, na naší cestě není nouze o překvapení!“ konstatovala nevzrušeně Sjur. Bylo vidět, že si listuje v hlavě záplavou zpráv, ale nezdálo se, že by ji to nějak zneklidňovalo. Raději jsem to nekomentoval, aby se třeba nezačala ptát. I když jsem nevěřil, že by si neuvědomovala rozsah průšvihů.

„Budeme mít dost času na něco přijít,“ blikla očkem Daniraien. Ona coby robot rozhodně. My livani tak moc ne.

Velení pochopitelně nesložilo ruce do klína. Zaznamenali jsme dostupné údaje, a vyrazili lineárem do tří směrů. Jak známo, zatímco při skoku rozhoduje kvalita teleportových agregátů, při spojitém (lineárním) letu záleží na síle gravitačního pohonu. Nebyli jsme špatně vybaveni, ale hmotnost korábů byla strašlivá. Když z toho vytáhneme pět gé, budeme rádi.

Letový manévř, který nás rozeslal do tří stran, byl naplánovaný na dvě hodiny. První hodinu budeme zrychlovat, druhou brzdit. Za tu dobu Oigirs urazí (směšných) 648 tisíc kilometrů. Ve spolupráci s druhými koráby bychom měli plošně zaměřit triangulační oblast s hranou zhruba tři a kousek světelné vteřiny. Není to moc, ale citlivost detektorů by měla dokázat odhalit, kterým směrem strmost klesá a kterým narůstá, a tím bychom mohli získat směrník k opuštění této fyzikální pasti.

Gravitační motory, které dosud pracovaly spíše v jemně stabilizačním módu, vybořily své svaly a zabraly neodolatelnou silou za každý atom stovek milionů tun. Konečně obvody gravitačních generátorů také pořádně provětráme!

Dvě hodiny naděje! Potvrdí se, nebo přijde fatální zklamání?

Nebudu jen tak sedět, řekl jsem si, a vyvolal si výsledky mého statistického lovu na virty. Jak se dalo čekat, drtivá většina hodnot nevykazovala nic, čeho by se dalo chytout. Ale když jsem tak na to koukal, náhle mě něco napadlo. Nebyl to součet hodnot, to by bylo moc nápadné, ale fázový posun. Prostě určité „rozostření“. Aha!

Myslel jsem, že prográmek, který mi tohle dokáže vysledovat a spočítat časy a směry, nadiktují za deset minut. Spletl jsem se. Ačkoli NeuroCons byl už tehdy dost skvělý a inteligentní neurální jazyk, kterému jste prostě zadali rámcové úkol a on ho rozepisoval i ladil, můj požadavek byl poněkud vybočující a konstruktor stále nechápal co vlastně mám v úmyslu. Takže jsem do toho zabředl na celé dvě hodiny, než jsem dost jasně popsal co chci a přiměřeně to odladil. Bylo to ale pořád celé takové hrbaté, příkaz „optimalizuj“ jsem užíval hodně často, ale moc nepomáhal.

Vrazil jsem celou neduživou kostřičku projektu do „pískoviště“ (to byla speciální počítačová oblast pro testování, kde ani opravdu fatální chybou nešlo ohrozit zbytek systému venku) a párkrát ho prohnal kolem dokola. To samosebou odhalilo leccaké další problémky, ale vychytil jsem je přímo vlastními direktivami. Možná to pomohlo nejvíce – NeuroCons konečně „chytil myšlenku“ a pak už chrtil kódy až to hřmělo. Po dalších dvaceti minutách jsem měl skvostný funkční programový lovecký nástroj.

Stále v „pískovišti“, stáhl jsem si kus vlastních měření a předhodil je prográmku. Mé uspokojení, když mi v síťovém schématu počala spořádaně projíždět indexovaná, leč nezalogovaná ohniska, bylo nesmírné: dokázal jsem z ozvěn detekovat skryté virtuální bytosti!

Mezitím Oigirs už brzdil na dráze 324 tisíc km až do úplného zastavení. Odložil jsem další kroky a sledoval cvrkot analytiků.

První výsledky byly nadějné, a kontrola to potvrdila: dokázali jsme určit kudy k okraji této začarované oblasti! Vynesení delta strmosti do grafu ukázalo, že bychom měli mít k okraji pouhých jedenáct milionů kilometrů!

Lidé propukli v jásot. Vypadalo to, že oblast s katastrofální strmostí je jen nějaké zoučké vlákno, protínající zdejší vesmír.

Velení zadalo směrníky, a letka vyrazila. Vektory byly vypočteny tak, abychom se znovu setkali a letěli společně. Čekalo nás tři a půl hodinové zrychlení pěti gé, které nám udělí rychlost 585 kilometrů v sekundě. Pak, zatímco poletíme setrvačností, necháme dvě hodiny motory odpočinout, a budeme přibližně stejnou dobu zvolna brzdit, abychom ven vyletěli přiměřeně klidně.

„Co vy na to? Krásný plán!“ zářila Sjur.

Hlavně aby vyšel. Když jsem se podíval na Dani, bylo vidět že si je vědoma možné komplikace stejně jako já.

Měli jsme zase necelých devět hodin času. Mezitím nám začínala směna, tak jsem odložil i své soukromé aktivity.

„Děsné, co?“ ukázal Bak na energetické větve teleportů, když jsem ho střídal. Byly šedivé, probíhaly jimi jen cyklické nivelační pulsy. Opravdu, hodně nezvyklý pohled.

Zatímco jsem mlčky sledoval, jak se vodopád energie neúnavně lije ze zdrojů do věčně hladových ústí gravitačních motorů, řídili jsme se lineárem skrz prázdnotu nad Velkou Galaxií. I když šlo o stovky kilometrů v sekundě, vůči ní jsme zdánlivě stáli na jednom místě. Čelní metaloenergetické štíty neustále jemně jiskřily. Při naší rychlosti už stačilo málo – kdejaké smítko v prostoru se měnilo ve smrtící projektil.

Čas ubíhal v divném rozpoložení. Dělalí jsme maximum, ale nebylo jasné zda to bude stačit. Naštěstí strmost nadprostoru klesala. Super! Každou desetinku, o kterou spadla, jsme vítali s tichou nadějí.

Tentokrát jsem neodolal, a i během práce aspoň občas koukl na vees. Klesalo to. Pomaličku, ale klesalo.

Po třech a půl hodinách nastal let po geodetice, jenže pak se náhle pokles strmosti zastavil.

Zjistil jsem to až se zpožděním. Vees byl přeplněný značně znepokojenými dotazy a komentáři. Ani jsem to nečetl. A když ten prokletý údaj po další půlhodině náhle zase narostl, věděl jsem, že došlo k tomu čeho jsem se obával. Oblast kritické strmosti nebyla vlákno, osamoceně plandající vesmírem, ale něco jako vlna, rozlévající se na vodě po dopadu kamene. My jsme uvízli v jedné z nich; teď jsme z ní mířili ven, ale v ústrety už nám chvátala další strmá vlna...

Když jsem předával směnu, už bylo zvýšení o dvě desetiny. A pořád po tisícinkách rostlo.

Brzdění nepřišlo. Velení si pochopitelně uvědomilo totéž, a místo zpomalovacího manévru jsme ještě zrychlili. Šestihodinový sprint nás akceleroval na ohromujících tisíc kilometrů v sekundě, ale situace se nijak nelepšila. Spíše se ukazovalo, že jsme se objevili v závěru vlny, překonali mírné sedlo a čím dál víc se nořili do vlny následující.

Jak bude veliká? A kolik jich může být? Blížíme se okraji, anebo naopak míříme k epicentru?

Dva dny jsme svištěli vesmírem, měli jsme za sebou zhruba dvě stě milionů kilometrů, ale strmost nejevila tendenci přestat růst. Z malého problému jsme mířili do mnohem většího. Jenže bez údajů o tom, v jakém úhlu tu zběsilost křížujeme, jsme nedokázali odhadnout kam zahrnout. Mohl pomoci jedině čas.

Třetího dne se u nás ohlásil směnový. „Já zde. Sjurbepani, měla bys chvilíčku?“ řekl. Naše kamarádka nejspíš věděla o co se jedná, protože klidně kývla. Odešli spolu bez jediného dalšího slova.

„Děje se něco o čem nevím?“ podivila se Dani.

„Ano. Děje se něco o čem také nevím,“ odvětil jsem. Každá osobní návštěva velení znamenala vždy něco výjimečného.

Sjur se vrátila až po hodině. Celou to dobu snav ukazoval, že sedí spolu s velením v 1/1, to jest přímo na můstku. To bylo napínavé – čímpak je naše společnost tak důležitá?! Je něco zapeklitého ve sféře její působnosti, nebo snad špatného v její práci?

„Tak povídej, hoříme zvědavostí!“ vyzval jsem ji když se vrátila.

„V poho,“ mávla rukou. „Jen jsem dočasně postavena mimo službu.“

„Cože?!“ Málem mě to posadilo. To byl přece kardinální problém!

„To nic,“ zubila se. „Mám prázdniny.“

Vždyť nedávno povýšila! Co to má za smysl?! Něco provedla? Pocho-pitelně ji někdo musel ve směnovém kolotoči nahradit. I kdyby se dopustila omylu, vyřazení z práce bylo přece naprosto kontraproduktivní. Nebo přestala splňovat nějaké kritérium? Nic, za co by se člověk musel stydět, problémy mohly přijít na kohokoli.

Ale Sjur se už dál nezmiňovala, a ani nevypadala že by ji to trápilo.

Nenaléhali jsme na ni.

„To je dost že jdeš,“ uvítala mě vesele po další směně. Čekala na chodbě, až skončím. „Přišla jsem si pro tebe. Už jsem měla strach, že jsi k těm kontrolkám snad nadobro přirostl!“

„Ty moje zlatíčko,“ objal jsem ji. „Bude to plovka nebo mrkneme do arboreta? Nebo jen posedíme na vyhlídce?“

„Co si budeš přát,“ opáčila vstřícně.

„Jo? Takže... stěna?!“ nadhodil jsem.

Zasmála se. „Jasně! Už dlouho jsem se nezkoušela oběsit na lezeckém laně!“

Snav nám ale prozradil, že je na dvojce plno, tak jsme zamířili rovnou na trojku. Vystrojili jsme se a vrhli do chytů. Vycítil jsem, že Sjur se chce spíš jen bavit, tak jsme to pojali opravdu rekreačně a plno času utratili zkoušením různých skopičin, objímáním a podobným kočkováním.

„Co tvé vyřazení?“ nadhodil jsem opatrně když jsme skončili.

Lehkomyslně se ušklíbla. „Nic. Trvá.“

Teleportová situace korábů se mezitím stále zhoršovala. To, nad čím správci teleportu původně lomili rukama, teď bylo ještě třikrát horší. Špatné, špatné, špatné!

Analytiky napadlo synchronizovat všech dvanáct teleportů do jedné vlny. Sice bychom ze současné „díry“ ani tak nevyletěli, ale třeba strmost aspoň maličko poklesne. Během dlouhého dne provedli nespočet příprav a simulací, ale výsledek byl nevalný. Z čistě objektivních důvodů by byl rozkmit synchronizace těsně pod kritickou hranicí. Skákat s pravděpodobností úspěchu jedna ku jedné je řešení dobré leda pro sebevrahy. Ale dostali jsme nástroj, který by se dal použít v nejkrajnější nouzi, kdy už by nešlo nic ztratit.

Toho večera se mi na sivu objevilo doporučení od sociálního správce. „Prosím, zkus Sjurbepani poskytnout všemnou možnou pozornost.“

Trochu mě to zamrzelo. Cožpak ji snad ignoruji? Chápu že postavení mimo službu člověka musí strašlivě ranit, i když se Sjur statečně přetvařovala, jako že je naopak „prázdninami“ naprosto nadšená.

Jenže to samé doporučení obdržela i Daniraien. Také se nechovala ke kamarádce jak by se snad slušelo? To bych neřekl. U nás vládla přece pohoda!

Seděl jsem doma, sledoval jak kamarádky prohánějí vévis a dumal nad tím. Nejhorší je, když člověk neví na čem je. Vytáhl jsem ze žapsiny nějaké ingredience a přichystal všem chutné pohoštění. Bylo nadšeně přijato, ale stejně ve vzduchu viselo něco...

Před spaním jsem lehce omluvně kývl na Dani, a zalezl si ke Sjur. Snažil jsem se být opravdu co nejvstřícnější, a řekl bych, že to bylo snad ještě nádhernější než poslední. Jenže pak mě kamarádka docela překvapila, když mě prokoukla.

„Jsi naprosto úžasný,“ vydechla, „ale vážně jsem v pohodě, věř mi.“

Rozhodl jsem se hrát na rovinu. „Proč v tónu tvých slov slyším něco jiného než co mi říkáš?“ zašeptal jsem.

„Protože jsi příliš vnímavý, můj milý. Nech to plavat, lepší odpověď pro tebe nemám,“ reagovala tiše.

Chvilí jsem mlčel, jen jsem lehounce špičkami prstů mapoval její nádherné tělo. „Řekneš mi, kdyby bylo něco špatně?“

„Ano.“

„A je?“

„Není, ale neposlouchals mě, vid’?“ Rukou udělala výmluvné vlnivé gesto. „Plavat. Nech to plavat.“

Nechal jsem. Málo věcí je trapnějších než vnucovaná pomoc, byť ze sebelepších pohnutek.

Další ráno bylo šedivé. Snad proto, že ty vzpomínky na večer byly tak úžasné. Ne nadarmo se říká, že z hory okouzlení sluncem vede plno cest, ale všechny míří do údolí soumraku.

„Dáme mislert!“ navrhla Dani. Asi dnes už neznáte - to byla jedna docela oblíbená kombinatorická 3D hra, a šla hrát v libovolném počtu jak sólo všichni proti všem, tak v módu spolupráce. Sbíráte, chytáte, barvíte, stavíte, otáčíte, posíláte a hledáte i děláte si městem cestu k cíli skrz milion

protivenství. Samozřejmě jsme zvolili spolupráci a vlétli tam jak tři ďáblové. Jak bývá zvykem, zpočátku to byla brnkačka, pak začalo přituhovat a nakonec to bylo opravdu strhující. Výhodou je, pokud máte podobné myšlení a napadají vás stejné operace. Jo, drtili jsme to jak kanonáda pavučiny! Ve vzorné kooperaci jsme zdolali pětadvacet úrovní, čímž jsme se dostali na druhé místo v lodním žebříčku, a zdálo se, že není nic co by nás mohlo zastavit. Sjur se bavila přímo královsky, Dani oči zářily jak lasery a já jsem byl také nadšený, jak nám ta spolupráce suprově jde, ale hlavně z toho že se dívky baví.

Rozjeli jsme šestadvacítku, a najednou-

„-uch, Sjur!“ reagovala Dani na to, že kamarádka nechtyla nahrávku.

Jenže Sjurbe pani seděla jako socha, pohled upřený někam do prázdna, vůbec nevnímala hru ani nás!

Krátce jsme se s Dani na sebe zděšeně podívali. Co má zas tohle znamenat?! A to už jsem slyšel v sivu důrazné doporučení, které tentokrát nepřišlo od sociálního správce, ale přímo od Stučuma!

„Nezasahovat, nerušit!“

Trojhromský Leptone, co se to děje?!

Sjur se ani nehnula. Snad ani nedýchala. Počaly se mě zmocňovat nejhorší obavy. Ale záchranný systém mlčel. Aspoň že to – jenže hned mě napadlo, že by ho důstojnictvo mohlo svou vyšší prioritou vypnout. Hrome!

A vtom se celý Oigirs zachvěl.

*

28 – Velké přiznání

Okamžitě jsem visel na veesu, ale nikdo nic nevěděl! Pouze na velitelské prioritě svítilo jediné slovo: „Nezasahovat.“

Přesně to jsme dělali – jako diváci čekali a užírali se nevědomostí.

Nový záchvěv! A další! Víte, když sedíte uvnitř plechovky, která váží sto čtyřicet milionů tun, řítí se vesmírem tisíc kilometrů za sekundu, a z ničeho nic dostane škytavku, trochu vás to znepokojí.

Další otřes přišel mnohem dříve, a příští ještě dříve. Odněkud z dálky zněl moc divný zvuk jako když někdo lopatou přehazuje štěrk. To nebyl žádný ze známých zvuků nějakého pracujícího lodního systému! A k tomu všemu se mi svět kolem náhle počal jevit divně. Neměl jsem v tu chvíli pro ten pocit žádný exaktní popis. Prostě, bytostně jasně cítíte, že je NĚCO proklatě jinak než obvykle. Jenže, to mě podržte – vees i siv stále mlčel!

Akorát pod příkazem „nezasahovat“ přibyla rovnou kapitánská zorka!

„Dani? Co to tak rachotí?!“ zašeptal jsem. Podívala se na mě trochu udiveně. Co? Nic? Což jsem se dočista zbláznil?!

Otřesy už připomínaly drnění, a dočista se mi zdálo, že se celý svět začíná nějak divně STLAČOVAT. Jako kdyby se nás miliony šílených neviditelných kladiv snažily zběsile probouchat -

NĚKAM! Najednou se ozval jiný zvuk, něco jako bolestně úlevné zařvání z nelidského hrdla – a vše pominulo.

„V pořádku. Děkujeme,“ ozvalo se velení. Oni občas nepřekypovali sdílností.

„Strmost je v normálu!“ rozlehl se veesem vyjeveně radostný výkřik astrometrie, následovaný šokovaným: „Pozor, jsme o šest srků dál!“

Sjur, jako by se také protrhla z jakéhosi zvláštního transu, se dlouze a lačně nadechla. Pak v její tváři zazářil nesmírně spokojený úsměv.

„Promiňte, trochu jsem se zamyslela. Dohrajeme teď tu šestadvacítku? Slibuji, že už si dám pozor!“

Jedinou myšlenkou jsem smazal hru a zhatil tak naděje na vítěznou sérii. „Takže teď je pravá chvíle, abys řekla všechno,“ pravil jsem důrazně. „Nebo tě roztrhneme na dvě ještě menší!“

„Tři!“ přidala se Daniraien krvelačně.

Sjur se rozesmála. „Vy jste tak roztomilí, když se snažíte tvářit hrozivě! Prosim, ještě chvilku to vydržte, chci si to užít!“

„Čtyři!“ zvýšil jsem zamračeně nátlak.

„Né, dost, stačí!“ kuckala smíchy. „Přiznávám se ke všemu a vzdávám se na milost a nemilost. Pomůže mi to?“

Dani bezradně rozpráhla paže. „Co s takovou bláznivkou dělat?“

Řekl jsem: „Něco bych sice věděl, ale teď si sedneme a budeme poslouchat. Ano, Sjur?“

Přestala se chechtat a souhlasně přikývla.

„Je to nesmírně prosté. Jak už víte, někteří členové posádky mají nejen svou profesi, ale i stínové funkce. Je to prastará Lastakarijská finta, aby soupeř nikdy nemohl tušit, s čím se nečekaně potká. Určitě si vzpomínáte na zářný příklad z historie, kdy měl Hampoljed celé roky svou tělesnou stráž složenou ze dvou Lastakarijských agentek.

Tentokrát to nebyl nepřítel, kdo si na nás vylámal zubiska, ale fenomén strmosti nadprostoru. Když to nešlo po dobrém, provedli jsme to po zlém.

Mé vyřazení ze směn byl vyčkávací mód. Velení zařídilo, abychom měli klid, a tak jsem spolu s kamarády na Daarzu a Laxenu jen číhala na vhodný okamžik. Když přišel, vzali jsme naši letku a popostrčili ji prostorem pryč z nevlídné oblasti. Pak zazvonil zvonec a pohádky byl konec.“

„Popostrčili. Celou letku. Jen tak,“ konstatovala ledově Dani. „Jasně. V pohodě. Čemu by se také kdo měl divit.“

Sjur učinila prosebné gesto. „Moc se omlouvám, ale své krytí jsem nemohla prozradit, to určitě chápete. Teď už je to ale jedno. Takže nejsem z Dévigranu, ale ze Segorru. To je hodně vzdálený a z vašeho hlediska nesmírně zaostalý svět, ale zato u nás sídlí bytosti, které mají občasný osobní kontakt s reálnými mágy. Jednou z nich je i magmadam Tisuni, má učitelka. Takže ano, jsem sice směnová šéftechnička médií, ale od narození jsem podstatou mága.“ Nasadila nesmírně kajicný výraz. „Prosím, nebijte mě za to. Nebo aspoň ne moc.“

Skoro minutu bylo v kabině ticho. Tohle by sebralo slova kdekomu!

„Vy jste nás teleportovali magií?!“ řekla pak Dani užasle.

„Ovšem. Jen jsme museli počkat, až se k nějaké dostaneme. Je to jako s elektřinou: nejsem generátor, abych si ji vyrobila, ale když ji náhodou potkám, umím leccaké věci. Velká Galaxie je magií doslova přecpaná, ale dříve nepravidelně. Takže nám velení slíbilo, že budeme mít klid na to koukat, kdy ji potkáme. Proto ty mé prázdniny. No, a povedlo se, ne? Trošku to sice drncalo, ale snad nás omlouvá, že to byl náš první pokus. Nejsme reální magové, kteří mohou naprosto hladce měnit realitu v kosmických škálách kdy se jim zachce.“

„Ten obrovský kopanec cestou tam byla také vaše práce?“ napadlo mě.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Poněkud bych i tipovala, čím to bylo dílo, ale jméno říkat rozhodně nebudu, s prominutím.“

Nemusela nic dodávat. Se Segorrem měli vazby jen dva reální magové – DeJane a Sgot, dvě žijící legendy. Celá výprava tím dostala úplně jiný rozměr, a také mi rázem došlo, proč jsem se Sjur zažíval tak omračující chvíle. Ona byla schopna kohokoli dovést do naprosté extáze jen svou sugescí, a přitom si klidně mohla číst vees. Natož když ji k tomu všemu člověk držel v náručí. Prostě, čarodějka.

„Pomáhal vám ještě někdo?“ Očekával jsem že zmíní virty, ale řekla: „Ankčet. S přípravou. On na sobě strašlivě pracuje. Je úplně jiný než na začátku mise. Ano, přiměřeně nám pomohl. Ovšem,“ zvedla potutelně prst, „s potěšením oznamuji, že vaše konta dostala svou obvyklou třetinu.“

Nedalo mi to, vyvolal jsem si stav a nestačil jsem zírat. Byl jsem rázem bohatší o neuvěřitelných osmnáct tisícovek! Takže Sjur dostala za záchranu korábu čtyřiapadesát tisíc!

„Počkej,“ řekli jsme s Dani současně. Podívali jsme se na sebe, kývnutím jsem jí dal přednost. „To původní dělení prémie byla ode mě jen legrace. Nemůžeš přece rozdávat tak šílené peníze.“

„A to říká kdo?“ přivřela oko.

„No neblázni přece...“ rozpráhla robginka paže v bezmocném údivu.

„Žádné námitky, drahá Dani, nebo tě proměním v pračku. Pokaženou.“ Chvilíčku počkala, jestli se začneme smát. Mlčeli jsme. Tváří tvář člověku, který dokázal prohodit bezmála sto padesát milionů tun se šestnácti stovkami bytostí bez poškození o několik světelných let dál, nemáte moc chuť se chechtat jeho slovům.

„To byl vtip,“ ujistila nás vlídně, a vzdychla. „Ach. V bezděčném narušení pohody naší malé společnosti vidím předznamenání toho, jak se na mě teď budou dívat i ostatní... Kéž bych to mohla vrátit...“

Najednou mi s plnou vahou došlo, že bude potřebovat naši maximální podporu hlavně teď, po tom všem. Proto ji velení okamžitě po akci neposlalo do biolaboratoře, ačkoli by její tým určitě nesmírně moc chtěl proměřit změny a důsledky vlivu magie na lidský organismus. Velitelé ji nechtěli vystavovat dalšímu napětí, soudili že se nejlépe uklidní mezi svými. Pro celou posádku teď bude nesmírně vážený, ale též obávaný element. A bylo nezbytné s tím začít právě od sebe. Usmál jsem se.

„Díváme se na to chybně. Jsi hrdinka, které téměř jistě všichni vděčíme za životy. Tím víc budeme rádi, že jsi naše kamarádka.“

„Děkuji. Bude to pro mě ohromně moc znamenat,“ pousmála se také.

Když se situace trochu uklidnila, přece jen ji laboratoř neminula l zbytkové markery, které v organismu zůstaly, byly pro biology velmi zajímavé. Ale to už Sjur zvládla bez problémů. Stejně tak jsme byli prozkoumání my ohledně toho zda, případně jak, se na nás podepsal blízký pobyt vedle tak zvláštní osoby. Což znamenalo, že o dvojí specializaci naší kamarádky do té doby skutečně vědělo jenom velení.

Zatímco letka obnovila svůj pravidelný cestovní rytmus, lidé se snažili vyrovnat s tím, co proběhlo. Nebylo to snadné. Věci, které nechápeme, v nás vzbuzují instinktivní ostražitost, z níž pramení buď obavy, nebo i neláska. Kdykoli jsme šli lodí, všichni ostatní bez rozdílu hodností či postavení se uhýbali ke stranám. Obvykle s úsměvem, někdy bez něj. A ze dne na den skončily všechny vtípky na naše údajné čarodějnictví.

Psychosociální oddělení to vyřešilo. Konzultovali to se Sjur, a uspořádali malý banket pro vybrané vzorky posádky. Klíč pro výběr byl velmi zajímavý, jeho kritériem zdaleka nebyla jen důležitost v lodním systému, ale spíše schopnost daného člověka vědomě či nevědomky ovlivňovat své okolí. Sešlo se tam asi sto osmdesát osob všemožného druhu.

V sále bylo trochu tajuplné přitímí, lidé postávali v neklidné atmosféře. Když Sjurbe pani srdnatě vystoupila na malé pódium, nastalo doslova tak kamenné ticho, až to fyzicky zbolelo.

Volně napřáhla paži. „Můžete prosím někdo rozsvítit?!“

Nikdo v ten moment nebádal nad absurditou toho požadavku. Kdosi vyslal myšlenku přes siv a sál se rozzářil.

Sjur udělala udivený obličej. „Jééé... kouzlo!“ Někdo se tiše zasmál. Dodala: „Vidíte, takhle to funguje. Když máte k dispozici elektřinu, dokážete s ní udělat úžasné věci. U mě je to stejné, jen funguji i na magii. Může mi někdo napovědět, v čem že se to máme lišit?“

„V ničem!“ prohlásila okamžitě rudovlasá Qerigeli, vyšla nahoru ke Sjur a podala jí ruku. „Díky! Jsi skvělý odborník na svém místě!“ Hned za ní následovala „palubní matka“ Daberiken s maličkou Jamillani v náručí.

To byl ten správný impuls. Ledy se prolomily, celý sál si s mágou potřásl rukou, a rozproudila se docela normální rozprava s mraky dotazů a odpovědí. Dva dny trvalo, než si to zbylí lidé vyříkali mezi sebou, a nálada se velmi znatelně normalizovala. Sjur to také potěšilo, protože už před námi nemusela skrývat svůj obyčejný sešit, plný čísel. Ukázala nám ho, byla to opravdu zajímavost – fyzické svazky takzvaného papíru už téměř zcela vymizely. Bylo to kvůli utajení: cokoli elektronického může být objeveno, obzvlášť když máte v síti virtuální bytosti. Psala si tam během letu jak vnímala magické pole Velké Galaxie.

„Z mého pohledu je to buřtguláš,“ krčila rameny. „Třeba z toho někdo někdy něco vykouká.“ Ale ukázala na dvě hodně vysoké hodnoty. „Co myslíte, že tohle bylo...“

Nemusela dávat nápovědu. Podle mě jeden peek odpovídal tragickému „zrcadlení“ a druhý odklonu směru Daarzu! Ještě zajímavější (možná i děsivější) bylo, že to naše gigantické „zahození“ žádný výkyv nevykazovalo...

Víme toho pořád bolestně málo, pomyslel jsem si.

*

29 – Probouzení

Uklidnění mě také těšilo, protože jsem se mohl věnovat svému „lovu“ na utajené virty. Když to tak vezmu, vlastně jsem si budoval svou vlastní, zcela oddělenou sledovací síť. Pohyboval jsem se trochu na tenkém ledu, ale tahle záhada mě opravdu dráždila. Byl jsem připraven i na eventualitu, že by se mě na to dotázalo velení. Leckteří lidé se totiž věnovali nějaké zájmové činnosti, která spotřebovávala zlomeček materiálu. Kupříkladu stavěli různé modely. Hodlal jsem se k nim případně přihlásit.

Náš let se opět normalizoval, co hodinu jsme ukrojili z daleké cesty zhruba tisíc pět set srků. A když už se provalilo, že máme na palubě mágu, kosmologové se osmělili a zveřejnili i své výzkumy.

Byly dechberoucí.

Odpověď na otázku, proč Velká Galaxie vypadá jak vidíme, totiž ležela mimo náš vesmír! Všechny dosavadní indicie naznačovaly, že letíme nad obřím hnízdem Starodávných!

Nojo, Starodávni. To je také pojem, o kterém tehdy leckdo nevěděl co si myslet, dokonce ani já, ačkoli jsem s jedním o něco později, jak známo, nakonec bojoval. Ale to sem teď nepatří. Tedy ve zkratce – obrovité bytosti ze „spodního“ světa, pronikající k nám občas skrz nějaké prostorové anomálie. Slovem obrovité je v tomto případě myšleno opravdu vesmírně rozměrné. A nepřicházely nikdy v dobrém úmyslu. Náš svět je pro ně cosi jako lahodný raut, a stejně tak se k němu ty příšery chovaly.

Jednoho Starodávného údajně zničil bájný admirál Jao, jiné dva prý reální magové Dejane a Sogot. Celé věky jsme žili v domnění, že Starodávni jsou zarputilí vetřelci, kteří se cpou tam kam je nikdo nezve. Jenže teď to vypadalo, že CELÁ Velká Galaxie je jejich rejdiště! V tom případě naopak my jsme jen nějaký nepodstatný přívěsek na okraji jejich gigantické říše!

Hvězdné struktury, strmost nadprostoru, roztrhané „žily“ magie – to vše byl důsledek jejich řádění v oblasti nesmírně větší než naše malá domovská galaxie. Svým způsobem se dalo i pochybovat o tom, zda si nás vůbec nějak pořádně všímají. Někaké lidstvo bylo nejspíše hluboko pod rozlišovací schopností většiny z nich.

Velká Galaxie nesla desítky tisíc stop po jejich vynoření, jak se říkávalo, zpod Hladiny. Prastaré, staré i nové. Podle všeho se takový Starodávny vynořil a začal hodovat. Polykal celý prostor, úplně jedno co v něm bylo, zda vakuum, planety nebo slunce. Žral, rostl a vytvářel tak v našem prostoru doslova díru. Dělal to tak dlouho, dokud se udržel nad Hladinou. Pak propadl zpět do svého světa a zanechal tady nepěkný nepořádek.

Začínali jsme si uvědomovat, proč asi bylo to „chapadlo“ našeho Hlavního orákula tak tlusté. Náš pohled na vesmír se vlastně převrátil naruby. Konec antropocentrismu. Jsme jen malá výjimka.

Přiznávám – teorie to byla hodně mrazivá. V blažené nevědomosti jsme letěli napříč nejděsnější oblastí, kterou jsme si mohli vybrat!

Velení radikálně pozměnilo režim letu. Žel, k horšímu.

Existovalo nezanedbatelné riziko, že se nechtěně ocitneme zrovna v zóně vynoření Starodávného. V takovém případě musíme okamžitě pryč. Což je problém – teleporty nám vychládají, a swarblathy dobíjíme tak akorát abychom to stíhali každou hodinu. Čili jednou za dva skoky bude nutné vřadit hodinovou pomlku, abychom vždy měli plně připravený teleport, kdybychom najednou museli vzít do zaječích. Což nám srazí průměrnou rychlost o třetinu!

Dne číslo čtyři sta sedmdesát sedm jsme tedy neradi přešli na takovýto „kulhavý“ režim, díky kterému se nám plán cesty znovu natáhl na 934 dní. Stále to sice byla oproti původnímu rozsahu úspora o 161 dní, ale poněkud nám zhořkla. Ale každý chápal, že bezpečnost návratu má přednost před rychlostí.

Snažili jsme se to brát pozitivně. Holt výprava nemůže pořád probíhat jak procházka růžovým sadem. Mou náplastí na zklamání byla společnost dvou úžasných dívek, a nutno poznamenat, že jsme si to užívali všichni.

Jenže o šest dní později mi najednou Sjur řekla: „Klarsi, neděje se něco na síti?“

„Nejsem si vědom. Co máš na mysli?“

Chvilku váhala, zda to říci, ale když už to nakousla, pravila: „Zdá se mi že cítím chvillemi trošičku magii, i když zrovna nekotvíme v žádném filamentu.“

To bylo velmi podivné prohlášení. „Dalo by se to nějak ověřit?“

„A bylo by to rozumné?“ překvapila mě protiotázkou. Vlastně měla pravdu. Dotazem bychom signalizovali, že jsme si něčeho všimli.

„Nemůže to být další z nespočtu testů, které na nás velení bez našeho vědomí zkouší?“ nadhodila Dani. „Možná zjišťují jakou máš hranici citlivosti, a čekají kdy to ohlášíš.“

Řekl jsem: „Vyčkejte, něco udělám.“ A zavolal jsem opět přes zabezpečenou linku Psirejse. Ale v té samé vteřině byl hovor odmítnutý. Aha. Už jsem jim začal lézt na nervy.

„Nevyšlo to,“ pokrčil jsem rameny. „Ale ještě bych to odložil. Nemůže to mít nějakou vazbu na jiné zdroje?“

„Myslíš jako ozvěna?“ Vzala svůj sešit a zadumala se. Dumali jsme spolu s ní, ale její slabé tušení nedávalo žádný rozpoznatelný vzorec.

Jenže vtom mě napadlo ještě něco jiného.

„Vydrž!“ pravil jsem, a hodil jsem na vévis zobrazení mých naměřených dat. „A teď to do toho promítni,“ vyzval jsem Sjur. Když se její odhady proložily s mými měřeními, jen jsme se na sebe mlčky podívali. Ono to spolu korelovalo!

Samotná myšlenka byla úplně šílená: tajní virti nám koketují v lodní síti s magií?!

„Počkat!“ zarazil jsem jakýkoli hovor, a smázl vévis. Naklonil jsem se přímo k uchu Dani: „Vymaž tomu historii. Hned!“

Dani se nevyptávala a zkameněla. Po chvilíčce se opět reanimovala a mlčky kývla. Během svého vymístění smazala stopy po našem zjištění z bufferu vévisu dříve, než byly odeslány do sítě. Tím okamžikem se z nás stali spiklenci proti velení!

Seděli jsme a snažili se s tím nějak srovnat. Tohle jsme přece nechtěli, ale nějak nás to do toho vmanévrovalo. Ne že bychom přestali velení věřit, ale zjevně tu byly nějaké záměry, o kterých jsme neměli nic vědět. Co s tím, když ale něco tušíme?

„Z dlouhé chvíle bych řekla ano,“ pousmála se Daniraien. Měla pravdu. Lastakarijský armádní systém mohl komukoli připadat takový či makový, ale jednu vlastnost musel mít vždy: realnost. Pokud něco víme a necháme si to pro sebe, klameme velení. A jak můžou velitelé správně rozhodovat, když neznají úplně všechna vstupní data? Co když vrti nacvičují nějakou důležitou akci proti hrozbě, kterou teď ještě neznáme? Když jim neřekneme, že jsou vysledovatelní, třeba je nepřítel úplně stejně odhalí a jejich úkol v budoucnu selže.

Samosebou, důsledky oznámení mohly být nejnečekanější. Situace ohledně neveřejných vlivů se během naší mise hodně zašmodrchala.

„Asi souhlasím,“ připustil jsem, i když nerad.

„Ach jo,“ kývla neradostně Sjur. Cítili jsme to všichni stejně: povinnost měla přednost před naším rozladěním.

Jenže v té vteřině jsem slyšel v sivu Psirejse. „Copak je, ty věčný štourale?“

Neváhal jsem. „Dík že ses ozval. Na něco moc divného jsme narazili. Můžeme ti to poslat?“

„Už jo. Kdyžs mi volal, byl jsem zrovna v akci. Hodte mi to sem.“

Rychle jsme shrnuli data a poslali je zabezpečenou linkou.

Ve spojení se rozhostilo ticho, trvajíc ale jen pár vteřin. Výsadbáři jsou speciálně školení aby se dokázali bleskově a správně orientovat v nenadálých situacích. „Co nejrychleji do 11/3. Všichni,“ řekl Psirejs a odpojit se.

Vyskočili jsme jak na povel a doslova pádili na udanou adresu v horizontu číslo jedenáct. Byla to nějaká kontrolní buňka. Psirejs už tam čekal. Vmáčkli jsme se dovnitř, zavřeli a on významným pohybem vsunul svůj exin do zdířky. Byli jsme utajeni.

„Získali jste velmi zajímavé informace,“ pravil. „Virtové opravdu něco nacvičují. Sjurbepani, když takhle nakreslím pohyby magie, řekne ti to něco?“ hodil do vzduchu videoplastické schéma. Byla to síť kosmokorábu, ale sám jsem se zarazil, protože obsahovala i větve, které jsem neměl na panelu! Nové potvrzení, že armáda má vždy něco v záloze. I kdybych se kupříkladu proměnil v nepřátelského aliena a sabotoval energetickou síť,

dokázali by mě obejít pomocí zdrojů a rozvodů, o kterých jsem doposud ani netušil že existují!

„No... smím?“ Kamarádka lehkými gesty pootáčela obraz a upřeně si měřila přesuny energií. „Někdo si v síti dělá dynamický kondenzátor?!“

„Přesně,“ souhlasil Psirejs. „Tajní virti skutečně začali vrtat do magie. Zřít si baterii, prozradili by se. Ale když nechají magii kolovat po síti, nenápadně si vytvoří meandry aby mohli poznenáhlu její tok zahušťovat, málokdo si toho všimne. Tedy, pokud není tak odporný šťoural jako vy.“

Podíval se na mě. „Dokázal bys navrhnout a vyzkoušet něco, čím by se magie dala zastavit?“

Trojdobrý Leptone! Mám začít tajně pracovat na něčem, o čem jsem ještě před pár dny ani nevěděl, že na palubě máme?! „Jo, jasně,“ přitakal jsem.

„Takže můžeme zase jít po svém,“ uzavřel tajnou poradou.

Ten den se u nás usadila prapodivná nálada. Museli jsme si to nějak všechno ujasnit, ale nemohli jsme o tom mluvit. Co s tím?

Jedno řešení se ale přímo nabízelo: Dani! Prostě se vymístila, vlezla mi do hlavy a diskutovali jsme. Pak se vrátila a navštívila Sjur, aby jí řekla o čem jsme se bavili, a potom se zase nakýblovala ke mně, a tak jsme to vesele střídali až do večera. Samosebou, otázka byla, zda velení, které ví o její schopnosti, má nebo nemá nějaký nástroj jak ji kontrolovat i v tomhle.

Jenže když jsem další den převzal službu, asi po třech minutách se mi najednou na boku zobrazovače objevil malý symbol, který jsem nikdy neviděl a ani neznal. Když jsem na něj ťukl, nic se nedělo. Poprvé za celou svou službu jsem si vyvolal náповědu... a ta byla prázdná!

Ale, čert to vem. Bak nic neříkal, nebudu čerit vodu. Třeba nějaká nemapovaná funkce, která odněkud vykoukla. Nijak neruší, tak uvidím příště.

Po směně jsme s dívkami opět navštívili plovárnu. Dani se podobně jako pár jiných robotů a androidů, usadila pod vodou na dně, a zatímco jsme se Sjur dováděli kolem, znovu nám lezla do hlav a celou tu dobu jsme si střídavě povídali.

Napadl mě ale další demaskující příznak, také jsem se o něj hned podělil. „Musíme mluvit i normálně. Sociální dozor si určitě všiml našeho včerejšího mlčení. Neměli bychom tím na sebe upozorňovat.“

Takže po návratu domů jsme se vzájemně všichni omluvili za předchozí „tichou domácnost“, aby sociální dohled získal podnět k tomu myslet si že jsme se prostě jen trochu neshodli. Povím vám, zkoušet klamat náš vlastní systém není nijak jednoduché.

V dalších osmi dnech jsem pochopil, že na uzávěru magie nestačím. Vždyť jsem nebyl mág! Měl jsem sice k ruce antimagicium, ale tím to také končilo. Když tok přeruším, co pak s tím?! Navíc i to hloupé antamacium se většinou chovalo jinak než jsem očekával! Všechno jsem jen trapně odezíral z vnějších projevů, a pokoušel se spekulovat proč k nim došlo. Ale

když něco neumím zastavit, mohl bych to aspoň odklonit? Opustil jsem ideu antimagické bariéry a počal přemýšlet nad vyhybkou.

S pomocí Dani, která opět navštívila mou hlavu, jsem se svěřil Sjur.

„Moc ráda bych ti pomohla, ale vůbec nevím jak,“ odpověděla. „Musel by ses to nejprve nějak naučit, a to je jako s talentem. Kdo nemá hudební sluch, tomu krom poimu nic nepomůže. Jenže magický poim nemáme...“

Vtom jsem si na něco vzpomněl. Vyvolal jsem si příslušný okamžik z databáze, a znovu si ho přebral. Přece když nás Sjur násilně teleportovala, slyšel jsem děsný řev. Ale v záznamu bylo obvyklé ticho!

„Sjur, kdo to zakřičel při tom vašem vynuceném teleportu?“

Její oči byly náhle studnami úžasu. „Cooo?! Tys něco slyšel?!“

„Střídavý“ hovor rázem nabral na intenzitě. Chudák Dani mezi námi skákala jak divoká.

„Ne, nikdo neřval,“ ujistila mě Sjurbe pani. „To jsi vnímal tok magie, a tvůj mozek si ho tak interpretoval. To tvoje rachocení šterku byly určité spršky magie, prolétající lodí. Což znamená, že magii musíš být schopen vnímat – aspoň maličko. Nebuď tak nadšený,“ krotila mě hned. „Byl jsi těsně u mě, takže jsi v situaci člověka, který jásá protože když stál vedle kanónu, tak při výstřelu něco zaslechl. Ale stejně je to milionkrát lepší než nic.“

„Tady si sedni,“ ukázala mi naproti sobě. Pak mi zlehounce klepla prstem shora do hlavy, a nadšeně se usmála. „Magie v tobě fakt drží!“ tlumočila mi Dani její myšlenky. „To je super!“

Takže tu noc si mě má půvabná čarodějka zcela sobecky ukradla jen pro sebe, a usilovně se pokoušela ve mně probudit něco, o čem jsem sám nebyl moc přesvědčený že to mám. Nesmírně zručně ale i agresivně používala metodu cukru a biče – milovali jsme se jak zběsilí a vzápětí už do mě hustila magii až mi zaléhalo v uších. Byl to nesmírně krásný zápas, ale byl jsem rád, že mě nechala aspoň na dvě hodiny oddechnout.

V poněkud polozmláceném stavu jsem se dovlekl do práce.

„Chápu že tě to baví, taky jsem byl kdysi mladej,“ konstatoval suše Bak, když jsem ho střídal „ale nepřeháněj to. Vypadáš... trochu znepokojivě,“ našel neurážející výraz.

Nojo, nojo. Sedl jsem, provedl převzetí, zběžně se rozhlédl po síti, a opět viděl ten divný symbol. Co ty mi tu pořád strašíš, pomyslel jsem si a dotkl se ho. A pak jsem jen zadržel dech, protože se mi obratem přihlásily další větve, které jsem tam nikdy neměl! Někdo mi umožnil pracovat i s neveřejnými oblastmi! Ale to nebylo všechno. Dokonce i nabídka zdrojů se rozšířila o nevidané položky. Jednou z nich bylo, a teď se podržte, antamacium!

Antimagicum, prvek položený v opozici k trilibrxiu, má oproti němu jednu nepopíratelnou výhodu: nedá se s ním tolik zkazit. Pokud ho hodně usilovně nedráždíte, tak kam ho kecnete, tam leží a mlčky koná svou protimagickou práci. Jen na polarizaci je třeba dát majzla, a na frekvenci a... no nic, nebudu nudit.

Pročpak měl Oigirs zásoby i těchto vysoce specifických prvků? Nu kvůli unitypům přece. Kupříkladu čtvrtý důstojník Dlejchoxir byl té rasy. To je ale vedlejší. Důležité bylo, že jsem (víme asi jak) dostal výrazně vyšší priority pro úkol, který jsem měl s Psirejsem domluvený.

Udělal jsem si otisk obrazovky, zahesloval a schoval si ho do sivu. Sjur to určitě bude zajímat. A také jsem nechtěl funkci užívat, když se v ní ještě dobře neorientuji. Nejsem v sandboxu, kde si mohu dovolit učit se metodou pokus omyl. Protentokrát jsem si tedy udělal ten snímek, pevně vtiskl do paměti topologii, a vypnul jsem to. Přemýšlet nad „diverzí“ mohu ve svém volném čase, a na panelu pak už jen rychle udělat co bude třeba.

„Sjur, hele! Co tomu říkáš?“ hodil jsem nadšeně schéma na náš vévis, a pak jsem ztrnul, protože na schématech nebylo nic, ale vůbec nic zvláštního.

„Co mám vidět?“ nechápala.

Já také ne. „No...“ kývl jsem na Dani aby nám zase dělala „tlumočnici“.

„Viděl jsem tam neveřejné magické struktury. Teď tu ale nejsou.“

Sjur si mě podezíravě měřila. „Jak vypadaly?“

„Divně. Nespojité.“

„Jo, to by mohla být pravda.“

No páni! Můj panel očividně vysílal dvěma způsoby. Běžně viditelné optické informace, a pak ještě něco co jsem (možná díky té magické masírce v noci) viděl jen já. Nejspíše to tam bylo už včera, když se mi poprvé objevil ten divný symbol, jenže jsem to prostě nevnímal.

„Moc se omlouvám Dani,“ podívala se Sjur na robginku, „ale dnes v noci opět budeš spát sama. Potřebuji s Klarsem ještě něco naléhavého řešit!“ Jo jo, řešili jsme až jsem lapal po dechu.

Napětí, s jakým jsem čekal na další směnu, bylo neuvěřitelné.

Hned jak to šlo, dotkl jsem se symbolu – a schémata se modifikovala! Dokonce jsem si všiml, že oproti včerejšku došlo v jedné části ke změně. Nevymýšlím si to, je to živý proces! Současně jsem si uvědomil, že to není šedá barva. Taková... trochu jiná než fialová, zvláštním způsobem zářila a současně jako by tam vlastně nebyla. Došlo mi, že vnímám barvu magie! Mozek měl potíže jak zapracovat vizuál něčeho, co oko nevidí. A stejně barevný byl i ten zapínací symbol.

Jo aha! Proto otisk obrazovky nic nezaznamenal! Není to značka, ale projektor, který dokresluje schémata o své informace! Tušil jsem, kdo mi ho sem asi dal, ale jak to provedl, byla záhada. Pracoviště přece není ani okamžik neobsazené obsluhou!

„Něco jsem tady zahlédl,“ zkusil jsem to na konci směny na Timbirais.

„Co?“

„Nějakou značku. Nevidělaš ji?“

Zavrtěla hlavou. „O ničem nevím. To bych si určitě všimla.“ Kriticky si mě změřila. „Raději se pořádně vyspi. Jsem si jista že tvůj čas doma je

překrásný, ale možná i maličko náročnější než by měl!“ pravila vesele. No, to měla pravdu.

Ted', když jsem věděl na co se dívat, mi bylo rázem jasné, proč mi předtím práce tak zoufale nešla. Byl jsem v situaci slepce, který má zastavit vlak na padesátitřídém kolejišti, jenže nejen neví kudy ten vlak zrovna jede, ale navíc často dá zarážku do trávy místo na kolej. Pointy, vedoucí magii, tvořily děsný labyrint. Ale už jsem je aspoň viděl! Takže jsem ponechal představu výhybky v platnosti, ale obnovil jsem i tu zarážku.

Po směně na mě ale na chodbě čekala Dez s Drizoutem. „Sedneme si na chvilku?“ I když jsem vůbec neměl chuť, kývl jsem.

O co šlo, se ukázalo vzápětí. „Hele, chlape, jsi v pohodě?“

„Jo. Jen trochu náročnější období.“

„Všímáme si. Nemáš náhodou nějaké potíže s vnímáním?“

„Hm. Vidím tě, tak je to asi dobré, ne?“ pokusil jsem se o žert.

Chvilku mlčeli. „Proč tam tak děsně máváš rukama kolem schémat?!“

Aha! Dozorčí systém samosebou vyhodnocoval i efektivitu našich operací, neboli sbíral data pro ergonomii. Přišlo mu divné, jak chaotické pohyby provádím. K tomu ten můj neprozřetelný dotaz na jakýsi symbol. A v rámci vstřícnosti, místo toho aby mě napráskal velení, sociál vyzval mé kolegy nejprve na kamarádkou rozmluvu.

Jen krátce k tématu sledování: samosebou krom ergonomie jde o plošnou kontrolu všech a všeho. Podobné snahy vnímáme na mnoha jiných světech, a ne vždy s dobrým úmyslem. Ale jsem si jist, že nesedět v analytických centrech naprosto zodpovědní lidé, nic takového by rodina nikdy nedovolila. A jak jste již mohli vidět a jak se ještě ukáže (i k mé hanbě, přiznávám), rodina se získanými údaji zachází nesmírně moudře.

„Navrhuji a řeším si v hlavě fiktivní schémata,“ našel jsem rychle přijatelnou výmluvu. To je zaujalo. „A tak! V jakém smyslu?“

„Nooo... v soukromém,“ přiznal jsem s velmi zkroušeným výrazem.

To zabralo spolehlivě. „Jasně. V pohodě! Promiň, že jsme tě zpovíдали, jen jsme měli trochu starost,“ usmál se Driz uvolněně.

„Vaše pozornost mě těší a vážím si jí,“ ujistil jsem je. Uf!

„Musíme na tebe trochu dohlédnout – kdo ví co s tebou ta tvoje čarodějka doma vyvádí!“ pozlobila mě ještě trochu Dezntine.

„To ani nechťej vědět!“

Smáli se, ani netušili jak velká to je pravda, a převedli řeč na Baka. Velení ho schválilo mezi odborníky druhé kategorie, jenže maličko jinak než jsme mysleli, takže se v nejbližší době vymění s jedním ze „záložáků“.

„Dnes ne?“ podíval jsem se večer utahaně na Sjur.

„Dnes ne,“ vysvobodila mě velkoryse z noční „nalejvárný“. Takže jsem se zákonitě ocitl v moci krásného stroje. To je z louže pod okap.

Ne, to bych kecal. Naopak, člověk nevěděl kdy přestat! Ach, to byly časy!

*

30 – Vzbourení

Nezdálo se to, ale skok za skokem jsme se prokousávali Velkou Galaxií k domovu. Pětistý druhý den jsme oslavili dva a půl megasrku, což byla šestina z návratové trasy.

Krom obvyklého průzkumu teď sondy dostaly speciálně vyvinuté zařízení, které by nás mělo varovat před akutní hrozbou výstupu Starodávného z pod Hladiny. Naneštěstí jeho funkčnost byla neověřitelná, dokud k dotyčné anomálii nedojde. Čili takové mazané řešení, které sice nic nezlepšilo, ale aspoň se projevila snaha.

Ale Sjur mi řekla něco závažnějšího. „Na Daarzu a Laxenu vůbec nedetekují to co my. Není to divné?“

„Docela ano. Poptám se.“

Ne moc nadšeně jsem sáhl po mezilodní komunikaci. Chtěl jsem se optat kolegů na druhých lodích, jestli řeší nějaké potíže mého druhu. Ta nevole pramenila z toho, že jsem si sice mohl zvolit plně soukromou linku, ale už jen to, že jsem ji vybral, mohlo někomu něco naznačit.

Jenže kolegové na moje opatrné náznaky vůbec nereagovali. Buďto jsem měl problémy jen já, anebo mi nevěřili a rozhodli se mlčet. Nenaléhal jsem, aby to někomu nepřišlo podezřelé.

Tak jsem prostřednictvím Dani každý svůj krok konzultoval jen se Sjur. Během nějakých deseti dnů jsem si vybudoval docela slušnou vlastní soukromou síť, pracující s magií.

Milý Bakilomen byl konečně přeřazen na vývojářské místo. Počítal s tím – však jsme mu o našem záměru řekli. Vzal to dobře, protože si hodlal navíc rozšířit kvalifikaci o plno souvisejících specializací.

Protože to byl přesun a ne výměna, místo něj nastoupil mladý Bremopet. Každý z nás si udělal čas aby s ním poseděl, a vypadal velmi schopně.

Konečně jsem usoudil, že na mé tajné síti už není co vylepšovat. Zbýval poslední úkol – naučit ji, aby reagovala samostatně. Tady jsem vážně potřeboval spolupráci mága. Naštěstí jsem jednoho měl přímo v kajutě – kdo by to byl řekl!

Znovu mě to přivedlo k myšlenkám, zda i má tajná činnost není v přímém zájmu velení. Víte, oni své podřízené vedou ke svým vlastním záměrům velmi roztočivými cestami. Ale když už jsem byl před cílem, nemělo cenu to vzdávat.

Takže jsme se se Sjur procházeli po lodi, a učila mě vnímat magické pole. Jenže... nic jsem necítil ani neslyšel.

„Tady... dej ruku sem. Úplně to tepe. Cítíš?“ tlumočila mi s neochabující ochotou Daniraien. Kdepak, marné. Ideální by to bylo naopak – začít pořádně silným podnětem, a pak hladinu postupně snižovat. Jenže takovou pecku, kterou bych slyšel, by nikdo z jejích kolegů nepřehlédl a byly by zvědavé dotazy.

„Víš co? Neřeš to,“ uzavřela po třech neúspěšných dnech náhle Sjur. „Ne nadarmo se říká, že je lepší dělat dobře svou práci, než fušovat nedobře do cizí.“

„Jasně.“ Vzal jsem na vědomí, že ji to přestalo bavit. Stejně se mnou měla svatou trpělivost. Tak jsem můj projekt také zastavil.

Zašel jsem za Bakem na pár slov. Jejda, to byla změna! Zatímco dříve spíš bručel a mračil se, teď úplně rozkvetl. Nová pozice ho nesmírně zaujala, a velení zase bylo rádo, že má v dozoru a analýze dalšího člověka s více kvalifikacemi.

Načež dva směnové cykly nato došlo k něčemu překvapivému.

„Jen pojď taky,“ chytla mě navečer Sjur, když šla do sprchy. „Vypadáš že potřebuješ trochu zavlažit!“ Moc jsem se nevzpouzel, proč také. Vmáčkli jsem se do buňky s kamarádkou, a ona pustila vodu. Jenže pak sáhla do vlasů a podala mi dobře známý maličký předmět. Byl to poim! „Od Psirejse,“ řekla krátce.

Byl to nějaký modifikující implantát, a podle vzhledu nejspíše výsadkářský! Bylo jasné, že je bez záruky. Nevědět od koho je, váhal bych. Takhle jsem ho okamžitě použil. Vymyslela to skvěle: hygiena bylo jediné místo které sledovalo jen životní funkce, to kdyby tam někdo náhodou zkolaboval. Všude jinde by síť viděla že jsem něco dostal a snědl.

Tu noc jsem usínal hodně napjatě, pořád jsem čekal co bude, ale nic.

Ale zato ráno! „Co to je za rachot?!“ chtěl jsem se zeptat hned po probuzení, ale naštěstí mi to docvaklo a mlčel jsem. Celý Oigirs vrzal, skřípal, hučel a funěl, jako bych se ocitl uvnitř nějakého zakletého hradu!

„Ááách,“ udělala Sjur u snídani jako ozvěna, když kolem nás někudy prohučela silná vlna.

„Ách,“ kývl jsem a mlaskl jako že si pochvaluji jídlo.

„Paráda,“ reagovala na slabší podnět o chvilku později a maskovala to jinou dobrůtkou.

„Mmm, a jaká!“ kývl jsem. Tím že se mě ptala, ověřovala si jak slabé podněty jsem schopen vnímat. Řekl bych, že mé schopnosti skončily asi tak ve dvou třetinách stupnice. Vzhledem k tomu, že jsem se porovnával vůči špičkové odbornici, to bylo naprosto skvělé. Takže hurá, konečně jsem cítil to, nač bych měl můj tajný systém vycvičit!

Během dalších šesti dnů jsem snadno vytvořil definiční množiny vedlejších příznaků, na které se prvky mé sítě naučily jednoznačně reagovat. Dal jsem si ještě den odstup, abych doladil poslední slabší místa, a pozval Psirejse na schůzku. Poseděli jsme, pokecali, popili, a nenápadně jsem mu předal celé schéma se vším všudy.

Nijak nereagoval, byli jsme přece spiklenci.

Rozešli jsme se jako po běžné přátelské schůzce. Pár dní se nic nedělo. Dokonce i harašení magie počalo ustávat. Jenže čtvrtý den od schůzky jsem obdržel velmi netypickou pozvánku od Agrapharda, což byl virt!

Snav mě spolehlivě dovedl dolů, do 95/69. No páni - v chodbě jsem natrefil na Sjur!

Překvapení jsme byli oba, protože pozvánka přišla každému z nás!

„Počkej,“ zadržel jsem kamarádku, když chtěla vejít dovnitř. Napadlo mě, že by to mohla být nějaká past. Virti obvykle livany nekontaktují. Proč tak najednou?

„Jdeme do 95/69 na schůzku s Agraphardem,“ poslal jsem zprávu Dani.

„Jasně, užijte si to,“ přišla okamžitá odpověď. Tak jsem kývl a vešli jsme.

Byla to obyčejná komunikační buňka. Jen co jsme si sedli, na zobrazovači naskočil pozoruhodný tvar, což byla projekce skutečného jména virtuální bytosti, a zapnula se lokálka - lokální komunikační rozhraní.

„Vítejte,“ slyšeli jsme v myšlenkách hlas nehmotné bytosti. „Jsem pověřen vám sdělit závažnou informaci. Mohu?“

„Posloucháme pozorně,“ kývl jsem.

„Vzhledem k tomu, kdo jste a čím se zabýváte, není jiná možnost než vás dočasně izolovat. Zůstaňte v klidu. Vše proběhne bez problémů.“

Cože? Velení na nás poslalo virti, aby nás chytili?! V první chvíli jsem si myslel že jde o vtip. Ale velmi znepokojený výraz kamarádky mě varoval.

„Uzavírají nás antamaciem!“ řekla. Sám už jsem slyšel, jak obvyklé šumové pozadí magického provozu rychle slábne až v pár vteřinách ustalo úplně. Naše buňka byla opravdu antimagicky oddělena od zbytku lodi.

„Sděl důvod!“ vyzval jsem Agrapharda.

„Bráníme vám, abyste vy nemohli bránit nám,“ zněla odpověď.

Vyskočil jsem a popadl kliku od dveří. Byla zablokováná. Otočil jsem nouzovou páku. A nic se nedělo. Ihned jsem přes siv spustil poplach prvního stupně, ale spojení bylo zastavené. Chyběl dokonce i vstup do veesu. Prostě, izolace! Něco takového je také možné? pomyslel jsem si nevěřícně. Asi nebylo, kdybychom proti sobě neměli virti, pro které je veškerá elektronika jak dětská hra.

„Opakuji, zůstaň v klidu,“ napomenul mě virtuál.

„V čem bychom vám mohli bránit?!“ dožadovala se Sjur upřesnění.

„V tom co právě děláme.“

To byla řeč jak rozprávka. Vtom sebou naše buňka nepatrně trhla. Vypadalo to jako DSR po skoku, ale nebylo. Zato se ozval Agraphardův hlas, a i když byl simulovaný, zněl velice rozčileně. „Co jste to udělali?!“

„Nic. Sedíme v izolaci,“ odsekl jsem chladně.

„Zastavili jste-“ slovo skončilo v půlce věty a grafika naproti nám zmizela. Zámek tiše cvakl. Vzal jsem za kliku - bylo odemčeno! Bleskem jsem byl na chodbě a snažil se rozpoznat, co se stalo.

Nic. Vůbec nic se nestalo. V hlavě jsem znovu viděl značky sivu i veesu a na nich běžný provoz. Jen ve frontě bylo několik otázek ve stylu „Proč jsme sebou cukli? Také jste to zaznamenali?“

„Jsme zase venku, schůzka asi skončila,“ poslala Sjur ihned zprávu robgince.

„To bylo rychlé. Doufám že nemáte prsty v tom otřesu!“

„No, to právě ještě nevíme...“

A vzápětí se nám oběma v sivu objevila zpráva přímo od Ankčeta.

„Smím vás pozvat do 1/1?“

Pokud se o slovech výsadekářů nedebatuje, slovo kapitána je na lodi hotové slovo Leptonovo. Neváhali jsme ani okamžik. Vyjeli jsme až nahoru, kde jsme potkali i Dani. Ó jejdal! Jedeme v tom všichni!

Proklusali jsme skrz tři strážní prstence bez zastavení – byli jsme kontrolováni za pohybu. A pak už jsme stáli v lodním velínu. Myslím že není moc lidí, kteří by ho navštívili osobně.

Takže jsem měl tu čest mluvit s žijící legendou z očí do očí. Páni!

Vedle něj prkenně seděl první důstojník, který vedl naši směnu.

„Prosím,“ pokynul kapitán ke křeslům. Vzali jsme místa.

„V krátkosti: děkuji. Odvedli jste skvělou práci v nespecifikovaném úkolu nivelace virtuální posádky. Jsme rádi, že vaše pozice zaujímají takoví odborníci, jakými jste. Váš přínos bezpečnosti mise bude patřičně ohodnocen.“ Udělal maličkou pomlku a podíval se na Mergwosarga, který jen téměř nepostřehnutelně zavrtěl hlavou jako že nechce nic dodávat.

Jasněji to říci nešlo! Přesně jak mě mimoděk napadlo: stali jsme se bez svého vědomí nástrojem neveřejného úkolu. Nejraději bych si dal pár pohlavků hned na místě. Už u Lchvrskrumbvy jsem si pochvaloval jak skvělé máme velení, a pak jsem na to z vlastní naivity dočista zapomněl. Dobře mi tak! Naštěstí to dobře dopadlo a kapitánské ocenění se nám zapíše do sociálního profilu, což také není marná věc.

„Dotazy?“ přenesl kapitán pohled opět na nás. Součástí ocenění byla i jedinečná šance, dozvědět se pravdu na jakoukoli otázku. Tuto tradici armáda dodržuje od svých prapočátků. Někdy to zabolí, ale v souhrnu to zvyšuje důvěru mezi veliteli a mužstvem.

Nechtěl jsem vypálit jako první, ale když dívky mlčely, zlehka jsem zvedl ruku. „Jaká byla skutečná tvář celé situace, v níž jsme figurovali?“

„Pozitivní. Po posledním uvíznutí, z něhož jsme se dostali díky magii, si virtuálové spočítali, že riziko našeho skákání je statisticky větší než pokusit se vyvolat jedno masivní přemístění. Začali se zajímat o magii na vlastní pěst. Nebylo proč jim to zakazovat – byli vedeni nejlepším úmyslem ochránit loď, sebe i posádku před rizikem, jež považovali za větší. Protože ale jejich názor nesouzněl s naším, vypracovali jsme si na ně protiopatření.“

Tím jste byli vy. To je také odpověď na otázku, proč si vaši práce nevšimli dříve. Byla takříkajíc přikryta vyšší prioritou velení. Proti virtům samozřejmě nejde nic dlouhodobě utajit, takže ji nakonec prolomili. Když zjistili, co děláte, v rozhodujícím momentu se vás pokusili izolovat. Provedli to obezřetně, dokonce simulovali i vaše napojení na lodní síť, aby se nespustil poplach - osoba přes palubu - když vás odstříhnou. Jelikož ale v té chvíli už bylo tvé opatření, Klarsi, plně samočinné, byli zastaveni

a obdaření poučením o určité nevhodnosti svého postupu. Výsledkem je, že pokračujeme v plánované cestě plánovanými prostředky.“

Hezky řečeno. Nechtěl jsem napínat Ankčetovu trpělivost příliš dlouho, i když on by nás určitě nevyhodil. Pečlivě jsem vybral z nespočtu otázek ještě jednu: „Jakou roli v tom hrálo palubní orákulum?“

„Značnou.“ Kapitán udělal pomlčku, ale ještě dodal: „Jak se dalo čekat, cestou tam si nevědělo moc rady. Neustále před sebou mělo nová nečekaná data. Ale teď při návratu začíná prokazovat čím dál lepší a zajímavější služby.“

Takže jsem v tuto chvíli výrazně a děkovně kývl na znamení že už nemám další dotazy.

Chvilku bylo ticho. „Dámy...?“ vyzval Stučum chladně dívky, které zatím mlčely.

A Sjur bez bázně řekla: „Skutečně pod tím pláštěm už nic nemáš?“

*

31 – Murzuzu

Odměna od velení byla královská. Tentokrát dostal čtyřiapadesát tisíc solů KAŽDÝ z nás! Však bylo proč – vlastně jsme zabránili nelegálním virtuálům převzít loď!

„Ty jsi hlavním strůjcem,“ řekla Dani. „Smím ti dát půlku mé odměny?“

„To já se přidám!“ hlásila hned Sjur.

Zarazil jsem je. „Ani náhodou. Přece jsme tým, ne? Bez vás bych to nezvládl, ať by mé úsilí bylo jakékoli. Ale víte co mě napadlo?“

Zmínil jsem jim Bakilomena. Domluvili jsme se, a vyzvali ho na posezení. Jedlo se, pilo se, smálo se, a pak se to tak nějak sešlo, a spustila se rychlá hazardní zábava. Bak byl už docela pěkně líznutý, ale zakousl se do hry a drtil nás jak silniční válec vajíčka. „Chachá! Mysleli jste si, že starého Baka oškubete, mládeži?! Já vám ukážu jak se hrálo na Bokweru!“ smál se. Tentokrát nad ním opravdu držel Lepton ruku, protože na nás vyhrál celých dvanáct tisíc solů! Ještě že nedokázal vnímat zvuk magie, kterou mu Sjur nenápadně podstrkovala vyhrávající sekvence!

Nakonec už nás sám brzdil. „Neblbněte, dneska mi štěstěna sedí za krkem!“ nabádal nás. „Už jste přišli o děsné peníze!“ Dali jsme mu za pravdu a poděkovali, že se o nás tak stará.

Člověka potěší, udělat někomu dobře tak, aby to nevypadalo jako že to dělá z nevítaného soucitu. On by to jako dárek nepřijal – byl moc hrdý na to jak pomáhá dětem vlastními silami. Holt, stará Bokwerská škola.

I když se na Bakově výhře účastnily rovným dílem, na dívky to nějak silně zapůsobilo, a chtěly mi to dát večer najevo. Já zase jim, ze stejného důvodu. A tak jsme si dávali a dávali, až jsme z toho nakonec úplně odpadli a usnuli.

Další dny byly vyplněny horečnou prací analytiků, kteří pitvali magický prak virtů. Kupodivu jim v tom sami virtuálové pomáhali.

Tohle je přesně jeden ze znaků, díky kterému jsme nepřemožitelní: i když mezi sebou někdy soupeříme, stejně spolupracujeme.

Gres-O-Tairk se svým týmem se vrhli na variantu teleportu via magia jak hladoví dravci, a bylo to znát. Přece jen virth neměli jeho genialitu. To, co nouzově udělala Sjur a její dva kolegové, a co plánovali ve velkém virth, se teď rozpracovalo teoreticky, zpřesnilo, opatřilo pojistkami a o čtrnáct dní později měl Oigirs připravený skvělý projekt magického teleportu.

Nehmotný projekt! Něco jako císařovy nové šaty! Že klasické teleporty budují vyšší nehmotné struktury nikoho nepřekvapí. Ale tady byl i ten výchozí generátor pouze imaginární!

Zatímco se ve výrobních blocích plánovala fyzická realizace skladování magie, proběhly konzultace s mágy z Laxenu i Daarzu.

„Mazec!“ vyjádřila se Sjur, když se celá zářící vrátila z porady. „Když to vyjde, dostaneme naprosto fantastický urychlovač!“

Těšilo nás, jakou z toho má radost.

Také jsem se setkal s Psirejsem. Sice úplně náhodně, ale řekl mi něco co mi doplnilo lodní mozaiku o další střípeček.

„Proč jste nezasáhli vy?“ zeptal jsem se ho. „Nevěděli jste o nich?“

„Věděli, ale byl to záměr velení. Skrytí vrti měli dostat ponaučení, že i když si myslí, že o nich nikdo neví, nemusí to být pravda a změna může přijít z nejnečekanějšího místa. Nás si bedlivě hlídali, ale vás hodně podcenili. A přesně tak to bylo plánováno.“

„Takže i oni jsou součástí posádky?“ podivil jsem se.

„Ne tak úplně. Byli a jsou další ze skrytých pojistek, které máme na naši odvážné cestě. Spadali přímo pod kapitánskou prioritu. Vždyť jsme o nich zprvu nevěděli ani my.“

Docela schíza, no ne? Velení si naším přispěním opatřilo nástroj na složku, kterou mělo přímo pod svou pravomocí! Víím, jak neuvěřitelně vrstevnatý a ještě neuvěřitelněji zauzlovaný je armádní systém, takže tohle byl nejspíše projev té složitosti. Nechal jsem to být.

Takže způsob, který by nás mohl příležitostně popostrčit k domovu, jsme měli. Ale to hlavní do něj – magii – ne. Záleželo na náhodě, zda se v místě výstupu strefíme do nějakého magického vlákna. To se velení moc nelíbilo. Jenže jelikož už se magické hokus-pokusy nemusely skrývat, obdržely dílny v dolních podlažích zakázku na výrobu magických kondenzátorů. Nehleďte v tom nic mimořádného. Dávno víme, že trilibrixium v jisté modifikaci na sebe umí tuto užitečnou sílu fyzicky vázat a případně ji zase uvolnit. Nojo, akorát nám ale chybělo to trilibrixium!

Nějaké minimální zásoby na palubě přece jen byly – z těch si předtím vrtové dělali ty pulsní trasy. Jenže na kondíky to bylo málo. Do určité míry v sobě skladoval magii kdokoli z palubních mágů. Jenže za prvé: s omezenou kapacitou. Čím víc toho do sebe nasávali, tím větší napětí museli zvládat. Analogie s nosičem, který na sebe naloží víc než zvládne, je zcela na místě. A za druhé – nebyla jistota že jejich síla třeba zničeho nic nezmizí. Oproti tomu fyzický kondík by měl plně hmatatelný předpoklad vzbuzující důvěru že z něj magie jen tak najednou nevyfíčí.

Velení si to nechalo analyzovat, a výsledek byl povzbudivý.

Jak už bylo řečeno, při cestě tam jsme průběžně mapovali své okolí, a při návratu už jsme zaměřovali svůj výzkum na přesně vybrané zajímavosti, z odlišného úhlu. Mezi nimi bylo i mapování příznaků zdrojů trilibrixia. V dramaticky rozvrtané Velké Galaxii se nacházely patrně stamiliony ložisek! Takže nikoho nepřekvapilo, že jedno slibné mělo ležet nějakých sedm set srků stranou od naší trasy. Pokud by se potvrdilo, byla by to velmi výhodná odbočka. Magický teleport by nám totiž dal stabilní možnost jak v případě nouze rychle vypálit z nějakého problematického místa pryč, a „klasické“ teleparty by se mohly vrátit ke své cyklické práci bez otravných, ale nezbytných přestávek.

Nebylo vlastně o čem diskutovat.

Navigátoři letky propočítali odklon a „cukli“ jsme sebou o necelých sedm set srků. Samozřejmě že jsme zůstali srk stranou, přece se nepřihrneme do neznámé soustavy v plné parádě aniž bychom si ji napřed prohlédli. Takže osmnáct průzkumných automatů dostalo deset hodin na to, aby co nejdůkladněji zmapovaly náš cílový prostor.

Mezitím propukly v horizontech, obsazených dílnami, mohutné přesuny a výroba. Potřebovali jsme někde najít prostor pro malý hutní provoz, který by separoval trilibríxium z horniny, a vybavit ho potřebnou technologií.

Do toho mi padla směna. Tentokrát jsem se hodně těšil, protože jsem mohl sledovat, testovat a hlídat větve, které mi doslova vznikaly v přímém přenosu. I když byla letka ze známých důvodů technologicky „upozaděná“, většinu práce dělala automatika. Ale i tak to byla parádní symfonie.

Měl jsem maličko obavu, jak si s tím poradí Bremopet, který měl směnu přede mnou. Přece jen byl „pouhý“ náhradník. Ale mile mě překvapil. Chopil se nestandardní úlohy s naprostým přehledem a vysokou pečlivostí. Poděkoval jsem mu obvyklým způsobem, že jsme rádi že ho máme na té pozici, ale nebyla to jen prázdná slova. On byl fakt šikovný.

Takže v tomto případě jsem opět dostal prostor pro osobní iniciativu – nejen pro dozor, ale i pro tvorbu dočasných automatických systémů. A také pro malou optimalizaci toho, co už udělal Bremopet. Byla to nádherná práce, předávat po kouskách své povinnosti inteligentním nástrojům, které jsem si sám projektoval! Směna mi utekla ani jsem nevěděl jak, a tentokrát opravdu se smutkem jsem přenechal pracoviště milé Dangstazwurce, která mě střídala. „Nechceš abych si ještě chvíli sedl vedle?“ nabídl jsem.

„Snad bys mě nehodlal připravit o to potěšení samostatně pokračovat v tvůj práci?“ zasmála se. No tak nic. Aspoň jsem si doma otevřel okénko na vévisu a díval se spolupracovníci tak trošku „pod prsty“. Vedla si skvěle.

„Ty jsi opravdu oběť svého povolání!“ smála se Dani, když mě viděla.

„Neboj, máme způsob, jak ho od práce odtrhnout!“ reagovala vesele Sjur. Zpozorněl jsem, představil jsem si hned kdoví co, však to známe. Jenže ouha! Tentokrát to byl úplně jiný program!

„Chceš vidět živého Xart’ana?!“ opřela se mi Sjurbe pani zezadu o ramena. Tak moment. Co že to řekla?

„My máme na palubě Xart’ana?!“

„Jasně. Zajímalo by mě, co Lastakararmy nemá tajně v zásobě.“

Okamžitě jsem listoval veesem – ale nikde nic!

„To víš že si nikdo nepřeje, aby se to zbytečně moc rozkřiklo,“ kousla mě jemně. „Ale já mám své informace. Tak jdeš nebo jo?!“

Jasně že jsem šel, Dani se pochopitelně připojila. Prohnali jsme se lodí, domluvili se s pořádkovým systémem, který organizoval pohyb osob, materiálu a médií na dílenském horizontu, a na minutku jsme nakoukli.

Trojvelký Leptone! Fakt tam byl!

Jak známo, Xart’ané jsou velmi svérázná rasa bytostí, tvořených železem a trilibríxiem. Mají plno proslulých nectností, vyplývajících z jejich podstaty,

ale v této chvíli jedna z nich byla pro Oigirs velice vítaná. Tak jako Sjur byla jediná, která doopravdy věděla jak zacházet s magií, Xart'an byl zase jediný, kdo skutečně VĚDĚL jak pracovat s trilibixiem.

No, překvapení to bylo takové polovičaté. Xartská rasa je proslulá svou mohutností, ale věřte nebo ne, viděl jsem malého klučíka, navíc ještě zamotaného do úplně obyčejného pracovního pláště s čepicí naraženou hluboko do čela. Velení chtělo, aby pokud možno nepřitahoval pozornost. Dokonce stoplo i zprávu na veesu, aby se sem neseběhla celá posádka mající volno.

Chvilku jsme postáli v bezpečné zóně, abychom si užili pocit že vidíme tak exotickou bytost na vlastní oči, a zase jsme se potichu vytratili. Výprava není jen o práci, ale i o zážitcích, pravila tehdy Qerigeli, no ne?

V jedenácté hodině se letka hladce teleportovala o směšný „fous“ blíže, totiž o zbývající srk až do nitra soustavy. Od zvolené planety nás dělily dva miliony kilometrů. To nebyla nepřesnost skoku, ale možná až přehnaná opatrnost velení. Ale chápal jsem je – jsme tu sami, nemůžeme si dovolit žádný přešlap.

Zatímco k planetě, která dostala snad až trapně všední jméno – Daleká Těžební – se vydaly samočinné stroje schopné dobyt zpod jejího povrchu trilibixium, zbytek letky se ostražitě přibližoval.

Podle veesu byl harmonogram prací rozepsán na pět směnových cyklů. Času plno. Pro ukrácení chvíle, a také pro získání údajů, nechalo velení vypustit k planetě osmdesát malých průzkumných oček. Buď létala samočinně, anebo kdo chtěl, mohl si nad libovolným „očkem“ převzít kontrolu a prohlížet si co se mu zachtělo. Samosebou zpočátku byla všechna oka okamžitě obsazená, ale když jsme dvakrát otočili směny, už jich plno pracovalo v autonomním režimu. Tak jsme si s kamarádkami našli tři blízka oka, sedli si doma a asi hodinu se společně virtuálně proletěli nad světem, který jsme jen jednou v životě měli na dosah.

Byla to po pravdě řečeno nuda. Povrch byl zcela pustý, kamenitý a prašný, nic co by člověka okouzlo. Takových objektů je i ve Svazu habaděj. Akorát, že na nich není trilibixium.

„Cítíš ho?“ zeptal jsem se Sjur, ale ta jen zavrtěla hlavou. „Je daleko a hluboko. Nejsem cvičená v hledání mateřské suroviny. Ale až ho provoz rafinuje, bude to lepší.“

Dole na povrchu DéTéčka (stačilo 50 hodin aby nám název zlidověl do zkratky) proběhly zkušební vrty, a tři těžební automaty se jako ohnivé piraňky počaly zakusovat pod povrch. Lávu, kterou za sebou nechávaly, zprvu dopravní stroje jen zahazovaly opodál, ale jakmile plazmové ohně těžařů narazily na žílu trilibixia, byla ještě polotekutá dopravována na koráby. Tam s ní krmili zbrusu nové separační linky. Na výstupu z nich padaly tuny do žluta rozpálené hlušiny, a vedle se skládaly gramy trilibixia.

„Ono jim to opravdu funguje,“ podívala se Sjur. No co, však od toho je také hutní linka projektovaná a sestavená, pomyslel jsem si, ale svým

způsobem měla pravdu. Ne vždy se podaří, aby naprosto nový provoz fungoval na první zapnutí. Naštěstí trilibrxium je hodně těžké, takže jeho separace je poměrně přímočarý proces. Však nám to také propagační oddělení připomnělo – vydalo plaketku nejen k nově navštívené oběžnici, ale i pro nejvzdálenější vybudovaný průmyslový komplex. Bylo to trochu úsměvné, ale třeba jednoho dne přijde nostalgie a někdo by rád ukázal pravnoučatům medailonek se slovy „Takhle jsme, milé děti, tehdy těžili v nejvzdálenějším dolu na světě. Je tak daleko, že se tam nikdy nepodíváte“.

To jsem si ještě nedokázal představit vykutálenost nejmladších generací. „A dědo, jak tedy můžeme vědět že je to pravda a ne jen pohádka?“

No nic, zpět k tématu. Těžba totiž začala být nečekaně žhavější než ta láva dole na DÉTéčku.

Ukončil jsem třetí směnu v období, kdy Oigirs rozvážně kroužil na vysokém orbitu planety, a řekl si, že vlastně nejsme účastníky ničeho extra zvláštního. Prostě jsme přenesli své zvyky a metody i sem, do hodně vzdáleného vesmíru. Cestou domů jsem se zastavil u veřejné žapsiny a nechal si přinést pár zákusků, které měla Sjur v oblíbě. Napadlo mě, že si třeba uděláme klidné odpoledne. Přihodil jsem dva exiny pro Dani, a v pohodové náladě dorazil domů.

„No to je dost že jdeš,“ ohlédla se Daniraien jen co jsem vešel. „Už jsem pro tebe chtěla běžet. Proč jsi mimo signál?“

Ale no jo! Opět za mnou byl Desterio, a měl nesmírně zajímavé dotazy na synchronizaci již zmíněných čtyř rozvodných sítí. Zapovíдали jsme se, a abych nebyl vyrušovaný, prostě jsem vypnul signalizaci. Ono kdyby se přece jen dělo něco důležitého, síť by se mi dovolala i přes mé opatření.

„Něco jsem řešil. Co se děje?“

„Kolem DÉTéčka jsou nějaké divné výboje – já, ty jsi tak milý!“ zakončila s úsměvem, když jsem ukázal exiny a řamky. Tak jsme sedli pěkně k sobě a sledovali cvrkot na veesu.

Letka detekovala ve vakuu kolem planety narůstající výboje. Blesk bývá obvykle mezi dvěma póly. Tyto blesky však začínaly v prázdnou a v prázdnou také končily. Jev se počal objevovat před čtyřmi hodinami. Zdálo se, že zvolna, ale čím dál rychleji, nabírá na intenzitě. Možná rušíme nějaké pole? Lodě zapnuly motory a počali jsme se vzdalovat od planety.

Jenže vtom se krásně zablýsklo jen kousek od Oigirsu, já uslyšel typický zvuk hromu a současně Sjur mimoděk řekla: „Au!“ Jistěže to nebyl hrom, ve vakuu není nic co by ho vyvolalo a přeneslo k mým uším. Zůstali jsme na sebe ohromeně koukat. Ty výboje mají něco společného s magií! Kamarádka okamžitě sivem podala hlášení.

„Rozumíme. Sleduj to,“ zněla reakce. Co jiného také mohla dělat!

Venku se zatím dělo něco moc divného. Oblast jiskření se v několika chvílkách rozšířila do obrovské vzdálenosti. To nevypadalo na lokální jev.

Jenže, co může vakuum přimět aby jiskřilo? Přebytek energetického gradientu, samosebou. Ale ve spolupráci s čím?

Odpověď na zapeklitou otázku přišla vzápětí.

Náhle se celý svět propadl do divokého jiskření. A když říkám celý, tak myslím opravdu celý, kam až v tu chvíli naše detekce stačila dosáhnout!

„Okamžitě pryč!“ padl povel, jenže neproveditelný. Parametr strmosti nadprostoru nás opět zaskočil, ovšem tentokrát ne strmostí, ale i frekvencí. Hodnota, u které jsme už zjistili že se dokáže pomalíčku změnit v rozsahu stamilionu kilometrů, počala skákat jak zběsilá mnohokrát za sekundu! Co by to mohlo udělat teleportem pokud by se spustil, nikdo netušil. Zůstali jsme tedy uvnitř záhadného fenoménu. Vesmír, to neuvěřitelně prázdné a nudné místo, nás opět překvapil.

Pak náhle síť zahlásila masivní poruchu.

Div že jsem nevyskočil a neběžel do práce! Zrovna tam sloužila Timbiraís – skoro mě bolelo, že takovou mimořádku musela schytat právě ona! Nabídl jsem se na paralelní nouzové pracoviště, ale doslova o vteřinu přede mnou ho zabral kolega Drizout. Ne že by si Timbiraís nevěděla rady, ale víc očí víc vidí.

„Taky pozdě?“ poznamenala Dani trochu kysele. Dopadla stejně jako já. Člověka zamrzí, když neosvědčí svou pohotovost. Ale měli jsme jinou starost. Sjur nic neříkala, ale držela se za hlavu s výrazem velké bolesti! Jejda. Vesmír okolo se proměnil v moře blesků a jelikož měly opravdu něco společného s magií, musela trpět nevýslovně.

I když mi samotnému uši zaléhaly od burácení, obejmul jsem ji a pokusil se jemně schovat její hlavu v pažích, i když mi bylo jasné že to je marný pokus.

„Do-brý, do-brý!“ koktala přes zatnuté zuby. „Já- to- nějak-“ Konečně úlevně vydechla. „Zvládnú,“ dokončila větu už normálním hlasem. A pak se spolu s námi nestačila divit.

„Jsme uvnitř jakéhosi obřího objektu, který disponuje energií obou světů,“ sdělili analytici. „A je v pohybu!“ Skutečně se zdálo, že se peklo plné blesků přesouvá směrem od planety. Po pár minutách výboje počaly slábnout. Ne že by takřečený tvor odletěl, na to byl příliš velký, ale prostě jak se zničeho nic objevil, tak zase... vyhasl.

Zatímco Laxen a Daarz to zvládly dobře, my jsme utrpěli poměrně devastující zásah. Někud se nám dovnitř dostal výboj, a doslova vypálil část informační banky. Škoda byla naštěstí jen na hmotných strukturách. Nejen že jsme měli všechna data čtvermo zálohovaná ve čtyřech různých sektorech lodi, ale ještě jsme měli i otisky druhých dvou korábů. A oni zase náš. Prostý důsledek faktu, že koráby byly sice pekelně drahé, ale získané informace ještě o mnoho cennější.

Takže když na mě přišla směna, také jsem se zúčastnil obnovy a postupné aktivace zničených větví.

Jenže pak jsem si náhle všiml, že mi na účtu přistálo dalších sedm tisíc solů! No moment vážení, pomyslel jsem si na adresu velení, neujela vám trochu ruka? Za co jako? Za aktivitu ohledně zvládání havárie? Vždyť to je přece má normální pracovní náplň!

„Důvod?“ zaslal jsem jednoslovný dotaz.

Odpověď zněla: „Událost jménem Dstrptekvrstr.“

Také se divíte? No, nechápal jsem. Teprve o trochu později jsem se dopídil o co šlo. A všechno dostalo naprosto nečekané souvislosti.

Ten „malý“ tulák Dstrptekvrstr, který se na nás trochu nasvačil a svezl se s námi kousek cesty, totiž byl stejný druh bytosti jako obrovitý objekt, v němž jsme se na čas ocitli!

A co že to je za druh? Podržte se: požírači Starodávných, operativně nazvaní Murzuzu! To jméno navrhl jeden ze správců detekce, a protože byl první kdo se ozval, bylo schváleno. Je zrovna tak dobré jako jakékoli jiné.

Evoluce zasáhla i do tak bizarní oblasti, jakou je pronikání přízraků z jiného světa k nám! Obří energetické struktury, pohybující se na rozhraní takzvané Hladiny, vycítí přítomnost Starodávného na obdivuhodnou dálku. Díky teleportovému „skluzu“ jim rychlost světla není překážkou, a když je cíl v rozumném dosahu, vydají se mu trochu ztrpčit život. Někdy až fatálně.

Ale proč jsme se dostali do Murzuziho hledáčku my?

Inu – hrabali jsme se v trilibrxiu! To je jako kdyby se na ústředně tajemných gigantů rozřinčel poplašný zvonek. A jeden z nich se na nás vydal podívat. Analýzy naznačují, že nás snad ani nebral na vědomí – navigoval se výhradně signálem trilibrxia. Zní to docela pravděpodobně u tělesa o diametru mnohonásobně větším než běžná planeta. Ale i tak by nás patrně hodně poškodil, kdyby na lodích nezaznamenal trilibrxiovou ozvěnu svého druhu. Ano, náš původní tulák z dřívějšíka si nás nějak speciálně označil; a bylo to přátelské označení! Díky němu teď obrovitý žrout Starodávných ztratil o celý případ zájem: už tu byl někdo před ním, a tak se odvalil.

Protože jsem v tehdejší kauze figuroval, ačkoli víceméně náhodně, velení se rozhodlo pro dodatečnou odměnu. Kdybych tehdy vyvolal poplach, hvězdný tulák by byl nejspíše naší protiakcí odehnan a kdo ví, co by bylo teď.

Celá situace ve mně zanechala obrovský dojem. Tisíckrát si můžeme namlouvat, že držíme své osudy pevně v dlaních, a stejně je to jen iluze.

Velkou neznámou tvoří otázka, nakolik je Murzuzu inteligentní, anebo vůbec živý. Do konce výpravy se analytici přeli o to, zda to náhodou není jenom efektivně vyprofilovaný čistě přírodní mechanismus, jako třeba vír na vodní hladině.

Dovolím si předestřít svůj názor, který jsem dodnes nezměnil: Murzuzu je ve fyzice tím, čím virus v biologii. Sám o sobě je mrtvý, ale za vhodných podmínek se chová jako živý. Vlastně takový obyčejný parazit. V určité formě stáze přežívá v neaktivní Hladině, a když vycítí šanci, snaží se

napadnout nějakého hostitele. Tím je Starodávňý – my od nás k nim nelezeme. Někdy si to rozmyslí a raději zpod Hladiny nevyleze, no a někdy se stane, že se paraziti namnoží a svého hostitele nakonec zničí.

Když teď kosmologové věděli co hledat, najednou našli v archivu záznamů desítky stop po Murzuzech, což by ale znamenalo že jsme detekovali stejný počet výstupů Starodávňých nad Hladinu!

Dost důrazné potvrzení, proč virti považovali naši „bleší“ cestu Velku Galaxií za příliš nebezpečnou. Naštěstí už jsme pracovali na nápravě.

Těžba proběhla za další tři dny naprosto uspokojivě s jediným kazem na dokonalosti, že nám část techniky nevratně zůstala na DéTěčku, zalitá hluboko pod povrchem tuhnoucí lávou.

*

32 – Objížďka

Pětistého čtyřicátého šestého dne jsme se vrátili na původní trasu. Jen co se situace uklidnila, napravil jsem své trapné opomenutí: rozdělil jsem odměnu na tři díly.

„Máme financí až kam,“ mírnila mě Sjur. „Klidně si to nech.“

„Proč bych měl zrovna já porušit pravidlo, které jsme si zavedli? Udělej to jako první ty!“ opáčil jsem vesele. Už nenaléhala.

O čtyři dny později proběhla ostrá zkouška magického teleportu. Rázem byla Sjur na Oigirsu hlavní osoba! Před samotným pokusem ji velení důkladně vyzpovídalo, aby si udělalo jasný obrázek o tom, co se chystá i co by se mohlo stát. Stejně to probíhalo i na ostatních lodích, a když jsme měli jednu směnu po práci, Ankčet dal svolení k přenosu.

Nebyl jsem sám, kdo byl nesmírně zvědav jak to bude vypadat. Posledně to bylo docela napínavé. Jenže nás čekalo velké překvapení! Chvilku se nic nedělo. Tedy já jsem cítil zvyšující se tlak, ale to už jsem věděl že vnímám rostoucí magické pole. Pak pocit náhle zmizel – a to bylo všechno! Detektory DSR se sotva pohnuly, a letka se ocitla o osm, jenže tentokrát STOVEK srků dál! Holt, když do plánování mágů vstoupili teoretici, všechno se (paradoxně) zlepšilo. Navzdory úžasnému úspěchu byl jásot tentokrát zdrženlivější, ale o to hlubší. Každému došlo, koho máme na palubě.

Velení s tím určitě počítalo, protože Sjur byla obratem natrvalo uvolněna ze své pozastavené funkce směnového správce distribuce médií a zařazena na nově vzniklou funkci „dědečka“. To si dělám legraci na základě dětské písničky „Pec nám spadla“. Tam také když si nikdo neví rady, zavolají na dědečka, ten do toho dá čtyři rány a hotovo. Ovšem kladívko, kterým vládla Sjur, bylo obdivuhodné. Odpálit jednou ranou sto čtyřicet megatun na osm set srků, to chce pěkných pár superlativů navrch.

K tomu dostala naše „palubní mága“ nečekanou nabídku. „Byli bychom rádi kdyby sis vybrala místnost někde na prvním horizontu,“ navrhl jí Ankčet. Velení ji chtělo mít u sebe.

Ale Sjurbepani se vzepřela. „Vadilo by moc, kdybych odmítla?“

Ankčet bystrozrace poznal, že jde o případ kdy nemá cenu na podřízeného tlačit. „Rozhodně ne.“

„Děkuji,“ kývla a bylo vyřešeno. „Co bych si tam jako bez vás počala?“ řekla nám pak, když líčila své zážitky z velitelské paluby.

„No co asi! Klofla bys Ankčeta!“ smála se Dani.

„Jo, a ty bys Klarse měla jen pro sebe! Zapomeň!“ zakřenila se Sjur.

Sice si nemyslím že bych byl taková výhra, ale když to tak viděla, tím lépe. Známe to.

Když Sjur a její společníci o tři dny později znovu zopakovali magický skok, a tím prokázali exaktní opakovatelnost „kouzelného přemístění“, velení vrátilo režim teleportů do obvyklého stavu. Tím jsme opět pozměnili

harmonogram návratu. Místo nešťastných (ačkoli i tak zkrácených) 943 dní celkové cesty nám „hrozilo“ jen 853. Ušetřili jsme jich jednaosmdesát, takže domů zbývalo teoretických tři sta dnů! Už to sice předtím bylo lepší, ale i drobné plus potěší.

Návrat se nám normalizoval, na palubě zavládla rytmická pracovní rutina. Díky různým předchozím nečekaným událostem jsem to dokázal ocenit. Nevědět co se stane příští okamžik, spoléhat se na to že stihnu zareagovat a zvládnou problém svými silami může být vzrušující, ale ne nadlouho. Kamarádky to viděly stejně, takže jsme si zase užívali pravidelný režim se vším příjemným co to obnášelo. Navštěvovali jsme různé lidi a různá místa na Oigirsu, která zatím zůstala mimo naši pozornost. Jak jsme začínali cítit, že se zlehka blíží konec výpravy, chtěli jsme si odnést co nejúplnější vzpomínky.

Trochu naivně jsem si myslel, že Sjur bude teď mít plno volného času, když je ten správce palubní magie, ale kdepak. Spíš jí to naopak ještě nějaké volno sebralo. Neustále na něčem pracovala, už i doma. Probíhalo to tak, že si prostě lehla na postel, rozsvítila r-bludičku a zůstala tak třeba půl, tři čtvrtě hodiny. Výsledky poté konzultovala s kolegy na druhých plavidlech. Stávalo se to nepravidelně – patrně na nejrušnější podněty od spolupracovníků. Ona byla ta hlavní, která je posuzovala.

To bych chápal. Přijal bych i určité omezení našeho blízkého života, protože asi opravdu netušila kdy jí přijde nějaký poplašný signál. Vychytat všechna rizika trilibríxiových kondenzátorů asi nebylo tak snadné jak jsme si zprvu mysleli. Ale všimli jsme si s Dani, že ji to postupně připravuje o sílu. Stávala se v poslední době víc napjatou a zamlklou.

Než jsme to stihli začít řešit, zasáhl sociální správce.

Zaznamenal co se děje a Sjur náhle dostala pozvánku na pohovor k prvnímu důstojníkovi.

„A jejda. Volá mě Stučum. Asi dostanu kartáč za tu poslední otázku tehdy!“ vzdychla, ale zvedla se a šla. Poseděla s ním možná půl hodiny. Měli jsme trochu obavy, co se zase děje – tak dlouhá konzultace nevěstila nic dobrého. Ale Sjur se naopak vrátila celá vysmátá. „Všechno v poho!“ culila se. „Byl na mě jak mílius. Až jsem si v první chvíli říkala, jestli ho Ankčet násilím nedonutil polknout deset empatických poimů. Objasnili jsme si, že velení nemá zájem abych se zničila, ale abych naopak byla pokud možno stále v použitelném stavu. Je fakt že jsme se poslední čas trochu přepínali, ale ono se v tom vyznat je tak složité! Takže zvolníme tempo.“ Gestem nás k sobě pozvala a společně obejmula. „Nesmírná omluva jak jsem vás zanedbávala. Beru si z toho ponaučení a všechno vám vynahradím.“

Ujistili jsme ji, že naprosto chápeme důvody a uznáváme prioritu bezpečnosti lodi před naším soukromím, a domů se nám zase vrátila pohoda.

Sjur se opravdu snažila, další dny byly úplná pohádka. Já a Dani jsme rozhodně nechtěli zůstat pozadu a ve vzpomínkách mám tohle období jako obzvlášť povedený úsek výpravy.

Jenže potom se na veesu objevila zpráva analytiků kosmologie. Byla potěšující ale současně i trochu znepokojivá. Příjemná tím, že jsme byli schopni přibližně sledovat činnost Starodávných ve Velké Galaxii. Nepříjemná tím, co jsme díky tomu zjistili.

„Vypadá to, že v oblasti, kterou jsme minule z neznámého důvodu překonali jediným obrovským přesunem, děje něco velice špatného.“ Náš samovolný hyperteleport se najednou začínal jevit v jiném světle. Podle Sjur totiž o magii rozhodně nešlo. Nesporné bylo, že jsme byli uchopeni a „zahozeni“. Ale náhodně či záměrně? Nemohlo jít třeba o nějakou explozi, uvolněnou v bitvě jejíž rozsah dalece překračuje naše obzory? Anebo nás NĚKDO NĚJAK přemístil záměrně abychom se nepletli kam nemáme, a úmyslně nepoužil magii aby to nebylo nápadné?

Problém byl v tom, že jsme neměli – a ani nemohli – mít přímá data. Každý skok nás v souladu se světelnou relativitou posouval po jedné dráze z minulosti o půl druhého tisíce let do budoucnosti, a v protisměru naopak. Naši trasu zkoumaly sondy, ale jen o zmíněný kus. Jak to vypadá vedle, nebo o další skok dál, nikdo nemohl ani tušit, protože k nám ty informace prostě neměly šanci doletět včas. Takže ačkoli jsme ji viděli, ve skutečnosti pro nás byla oblast o velikosti pěti megasrků cosi jako černá skříňka. Nejistíme co se tam děje jinak, než že se do ní hezky hluboko zaboříme. A mohlo by se stát, že až si všimneme problému, budeme v něm vězet fatálně hluboko bez šance na návrat.

Představte si houf turistů v krajině. Pohoda, v louce jsou sice divné díry, ale jinak ticho a klid. Do okamžiku, než se ukáže, že procházejí dopadovou plochou pro dělostřelectvo. Znenadání to začne všude kolem bouchat a oni nemají šanci utéci ani dopředu, ani dozadu. Právě takovému scénáři se velení chtělo vyhnout.

Někdy je lepší určité věci nedráždit, řekli si, a nechali navigátorům navrhnout trasu, která by nás vedla bokem od tušené nebezpečné oblasti. Jak známo, oklika trvá obvykle déle. Díky obchvatu nám trasa návratu nabobtná zhruba o megasrk, čili domů se dostaneme až někdy kolem osm set osmdesátého dne.

To byla docela studená sprcha. Ale nikdo nenadával. Bezpečnost má přednost. Ať tak či onak, „objížďka“ byla jediné rozumné řešení.

*

33 – Učeň

Nebylo to úplně tak tragické, jak jsem vypsál. Nezmnínil jsem pomoc mágů. Je dost zvláštní, když na kosmolodích, disponujících vynikající vědeckotechnickou výbavou, v průběhu letu vznikne speciální oddělení magie. A že navíc velmi výrazně zasáhne do osudu letky, je ještě zajímavější.

A to by nám mohlo pomoci i do budoucna.

Totíž – prvotní tvorba kondenzátorů na magii byla hodně narychlo. Velení potřebovalo řešení – jakékoli – co nejdříve. Pak nastal čas zkoumat, jak by se daly zásobníky optimalizovat. S využitím rozostřených analytických metod, jež zvažovaly i dosud opomíjené varianty, přišli výzkumníci po dvanácti dnech s výsledkem: strukturovaná příměs antimagicia paradoxně zvětší kapacitu! Jenže to už šlo o tak ultraprecizní práci s materiálem, že to stroje v dílnách nezvládly. Byly plánovány pro běžnou výrobu ne pro extrémně přesné atomární experimenty.

Bylo tedy potřeba nejprve vylepšit výrobní prostředky.

Povedlo se, a po pracovní směně pětistého třiasedmdesátého dne mě na veesu čekal slavnostní článek o zhotovení prvního pokročilého kondenzátoru magie. Kapacita vzrostla o 47 procent! Ten údaj je skvělý, ale neznamená, že bychom během pár dní udělali tak omračující technologický pokrok. Naopak, ukazuje jak děsně špatné bylo naše první uchvátané řešení. Teď konečně to vypadalo přijatelněji.

Proč je to tak důležité? Inu, když zvětšíme zásoby magie, mohou nás mágové „popostrčit“ i mimo obvyklý teleportový cyklus!

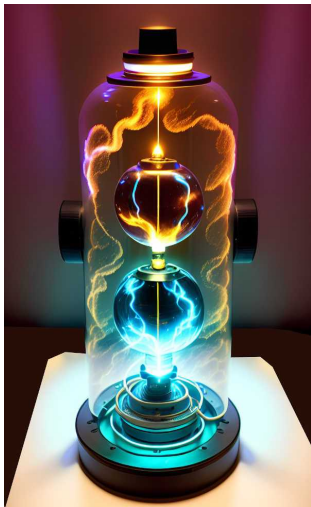
„Vždyť je to tak průzračně logické!“ vykládala nám zapáleně Sjur, když na to doma přišla řeč. A už chvatně kreslila schémata a vztahy na vévis. „Vidíte?! Jak je možné že to nikoho dřív nenapadlo?!“

Takže díky této otázce si vysloužila další konzultaci se systémem, a následně celé posádce nový poim opravil i tento neošetřený případ blokady myšlenek. Velení striktně dodržovalo dohodnutá pravidla. Samosebou, ihned se naskýtá otázka jak a zda byli blokováni lidé kteří o blokádě rozhodovali, ale když si vezmu třeba právě kapitána, nevím jak by u něj mohl někdo něco blokovat. Ale žádné takové pochyby nás z výše zmíněného důvodu nenapadly.

Vybylo trochu „zázračného“ prvku i na Sjurbeapanin soukromý kondenzátor. Byl doslova kouzelný, a zrovna tak i vypadal. Představte si vyšší tenkostěnnou zavařovací sklenici, v níž jsou dvě naprosto hladké sféry, a v níž neustále ohnivě tančí éterické plamenné výboje. Dalo se na to koukat hodně dlouho. „Pro trénink nebo nějakou nouzovku,“ komentovala to lakonicky Sjur, vzala mě a myšlenkou posadila na postel. „Třeba takto.“

Vůbec jsem se nezlobil, naopak, přišlo mi to vtipné. „Když něco dokážeš myšlenkou posadit, dokážeš také něco jiného myšlenkou zvednout?“

Úplně jasně pochopila smysl. „Tos neměl říkat. Naprosto tě zničím!“ ujistila mě s krvelačným výrazem, načež se Dani začala svíjet smíchy.

Den číslo 575 byl významným milníkem, kdy jsme konečně užili magický teleport jako doplněk pravidelného letového harmonogramu. Přiznávám, že jsem trochu ovlivnil rozhodování velení. Představte si to! Jen jsem si mezi řečí posteskl, jaká je škoda, že se skok udělá o směnu dříve než budu v práci. Moc bych chtěl vidět na pracovním panelu, jak to bude vypadat. Sjur neřekla nic, ale velení odložilo přesun letky právě o tu jednu směnu.

„No nedívej se na mě tak!“ uculovala se, když viděla že mi to je podezřelé. Naznačila Dani, aby do ní vskočila, a doručila mi vysvětlení. Kamarádka vyjádřila obavu, že nebude zcela přichystaná, a požádala o malý odklad. Velení ho okamžitě akceptovalo. Tato naše malá rošťárna zůstala neobjevena, tak snad už to teď mohu prozradit.

Čili čtyřicet minut poté, co jsem si převzal pracovní panel, došlo k ostrému magickému teleportu. Proběhl dokonale, a odstrčil nás přesně o vzdálenost, na kterou jsme DENNĚ běžně skákali, to jest 37 kilosků!!

A abych uzavřel celé popisové téma: právě zvýšená kapacita kondenzátorů umožnila, že v nich i po teleportu zbylo dost magie na to, aby loď mohla kdykoli provést nouzový odskok vlastními, tedy myšleno alternativními, silami.

Jenže jestli jsme si mysleli, že úspěšným vyřešením složité otázky konečně bude mít kamarádka pokoj, velmi jsme se spletli. Sjur teď byla naopak doslova na roztrhání.

Znovu si ji pozvalo velení. Šlo sice o pracovní konzultaci, kdy odpovídala na plno nových otázek a na oplátku se zase leccos dozvěděla, ale probíhalo to formou slavnostní hostiny, které byla čestným hostem. Byla to

určitá odměna za prokázané služby. Krom toho byla vyřazena ze všech lodních hodnotících stupnic – měřítko v jejím případě selhávala.

Když nám to zmínila, byla celá vykulená, ovšem z úplně jiného důvodu. „Ankčt při jídle zavtipkoval, že mě vyňali ze systému hodnocení, protože mi podle dosavadní metodiky vychází asi pětikrát vyšší hodnota než má Mergwosarg, a ten by to psychicky nezvládl. A představte si, Stučum se trochu usmál! Lidi, já viděla jeho úsměv!“

Ale tím to neskončilo. V jednom kuse s ní chtěl někdo mluvit, buď jen aby se prostě vyfotil na památku, nebo aby mu trochu pomohla magicky udělat to či vylepšit ono – myšleny tím jsou samozřejmě jen přísně pracovní otázky. Fakt, že se dá magie užít i v citové sféře, musel být samosebou každému jasný, ale nikdo se o tom ani nezmínil. Pro jinoplanetáky možná podivné, ale pro nás naprosto přirozené.

Čili když to tak shrnu, náhle jsem bydlel se dvěma osobami, které po právu patřily mezi nejdůležitější na celé lodi. Občas mi na to jen tak mezi řečí někdo z posádky poukázal, jakože ve smyslu „teda chlape ty máš ale kliku“ jenže má zásluha na tom byla minimální. Koneckonců vždyť jsem u sebe kamarádky nedržel násilím, kdokoli s nimi mohl otevřeně navázat vztah pokud by chtěl.

Trochu mě mrzelo, že Sjur sama sobě zakázala i tu trochu alkoholu, kterou jsme občas večer konzumovali. Brala svou povinnost zodpovědně. Ale mělo to i další efekt, který měl pro mě samotného doslova osudový důsledek.

Občas jsem se jen tak procházel lodí a poslouchal magii v síti. Byl to zvláštní pocit, vnímat něco co ostatní kolem ne. A krom toho mě přitahoval kamarádčin magický kondenzátor. Klidně jsem na něj zíral i půl hodiny. Bylo to uklidňující i vzrušující zároveň, a současně nesmírně zajímavé. Potenciály magie totiž nesouhlasily se světelnými projevy, ale přesto byly jejich zdrojem. Bylo to úžasné dynamické divadlo mezi neviditelným a viditelným světem. A když jsem k němu natáhl prst, jemně to mravenčilo a slyšel jsem zvláštní zvuky, něco jako vzdálenou hudbu, ale jinou než od jakýchkoli nástrojů které jsem znal.

Jenže pak jsem byl ze svého klidu vytržený. Devět dní nato mi přišla od Stučuma pozvánka do 7/56. Byla to adresa jedné analytické buňky. Nevěděl jsem, co zase tohle má znamenat, ale dorazil jsem přesně ve sjednaný čas. Ukázalo se, že je nás tam celkem sedm, přesně tolik kolik bylo židlí. Všichni se tvářili trochu překvapeně, nikdo netušil proč nás náčelník svolal.

Pak cvakly dveře, první důstojník nás rázně přivítal, a začal si dělat nějakou anketu. Co si budeme povídat: od začátku mi to bylo divné. Dotazník přece mohl poslat sivem, jak bylo obvyklé. Ale on ne – ptal se každého zvlášť, a dokonce ty otázky nebyly ani stejné. Nejspíš nějaký psychotest, a on chce osobně sledovat naše reakce, řekl jsem si.

Jenže po pár minutách se ve vedlejší buňce začalo něco dít.

Nejdřív klepání, jako by si tam někdo něco vyměřoval, pak hluk zesílil a vypadalo to že stěhují těžké předměty přímo taháním po podlaze, a nakonec tam nastartoval jakýsi stroj, který dělal takový rachot, že jsem stěží udržel klid.

Ale nikdo kolem mě se nevzrušoval, rozhodl jsem se tvářit stejně – patrně to byla součást testu, soustředit se i za rušivých podmínek. Dodnes si říkám, jak jsem mohl být tak zaslepený, ale asi za to mohla má usilovná snaha odhalit v otázkách skutečný důvod proč tu jsme.

Když se ale Stučum na mě obrátil s další otázkou, nerozuměl jsem mu.

Jako první ze všech jsem se musel zeptat: „Omlouvám se. Můžeš mi to zopakovat?“ Šest dalších účastníků se na mě maličko udiveně podívalo. Bylo mi jasné, že jsem právě prohrál test.

Mergwosarg ani nemrkl, přidal na hlasitosti, a ptal se lidí dál. Ještě jednou jsem musel trapně žádat zopakování, než dotazy skončily. Bylo to určitě schválně, i ten stroj vedle někdo najednou vypnul. Ach jo.

„Děkuji za účast i spolupráci,“ poděkoval Stučum, „můžete jít.“ Náhle na mě ukázal: „Klarsiboremiku, mohl by ses ještě chvilku zdržet?“

Zůstal jsem tedy sedět.

„Jen malé upřesnění,“ otočil se ke mně. „Potíže se sluchem?“

„Myslím že ne, ale hned se zajdu otestovat.“

„Mluvil jsem příliš potichu?“ ptal se číhavě.

„Ne. Jen ten randál od vedle byl na mě nějak silný.“

„Randál? Slyšíš ho i teď?“ zatvářil se hodně ledově.

„Ne. Teď je ticho. Ale byl velmi hlasitý,“ řekl jsem po pravdě.

Mergwosarg se poohlédl. Dveře do sousední buňky se otevřely a vešla k nám Sjur! V tu vteřinu mi to došlo! Trojskočný Leptone! Ten kravál vyluzovala magie, a já jediný z adeptů jsem ji asi slyšel tak nahlas!

„Pomáhala jsi mu?“ tázal se stroze.

„Ne,“ zavrtěla kamarádka radikálně hlavou.

Stučum se obrátil zpět ke mně. „V pořádku. Co bys řekl na to, abychom tě odvolali z tvé momentální pozice, a zařadili tě jako asistenta správce palubní magie? Předpokládaná odpověď je ano.“

I když to nebylo moc slušné (Lastakarijské velení vždy ví co je pro koho nejlepší) a ani moc platné (když mě loď někde potřebuje, stejně nemohu říci ne), chvilku jsem to zvažoval. Opustit obor, který mě bavil a uspokojoval kvůli něčemu o čem mám zcela minimální představu?!

„Ano, s radostí,“ řekl jsem.

„Děkuji. Můžete jít,“ propustil nás první důstojník.

Do kajuty jsem se vracel napůl jako ve snu. Sjurbepani nerušila, nechala mě abych se vzpamatoval. Teprve doma mě nadšeně obejmula.

„Copak slavíme?“ ohlédla se Dani od vévisu.

„Klars nám výrazně povýšil!“ odpověděla kamarádka vesele.

„No paráda! Kam teď patříš?“

Sjur mi dala prostor abych tu novinku sdělil sám. „Patřím sem k vám.“

„Jsi moc milý,“ usmála se, „ale skutečnost je jiná.“ A řekla to sama.

Pak mi pravila: „Ty sis myslel, že jsem to s tebou vzdala, vid’? Ani náhodou. Jelikož to s tebou nešlo násilím, otesávala jsem tě po atomech každý den. Když jsem viděla s jakým zalíbením posloucháš můj kondík, bylo mi jasné že jsi na správné cestě.“

Dani mi sice nadšeně poblahopřála, ale já jsem v sobě měl hrozné pochyby. „Nic o tom nevím. Sama jsi teď řekla, že jsem děsný šutr, co se magie týče. To že něco vnímám, není zárukou úspěchu. Také rozpoznám když někdo hraje falešně, ale přesto operu nezkomponuji.“

„Fakt jako kámen, jen nutno upřesnit jak kde a jak při čem!“ zaskórovala Dani, až jsme se chechtali. Orksala musel být neuvěřitelný génius, když dokázal do robota vložit tak bohatou duši.

„Zpět k tématu,“ podotkla Sjur když popadla dech. „Ty se pořád strašně podceňuješ. Jsi krom mě, Omiho a Čiči jediný z posádek všech tří lodí, kdo magii vnímá! Všechno se naučíš, neboj,“ odmítala mé obavy.

„Naložila jsi na nás oba,“ připomněl jsem. „Jestli nedosáhneme úspěchu, lidé řeknou: aha, vzala si k sobě z protekce společníka, ačkoli je neschopný. Takže ona také, když dokázala upřednostnit své osobní zájmy před prospěchem výpravy. Pokud to nevyjde, poškodí nás to oba.“

Sjur žádné pochyby neměla. „Vyjde,“ ujistila mě.

*

34 – Probuzení

S velkou pečlivostí jsem uvedl do práce svého nástupce. Byl to Suttergalers, také našinec. Snažil jsem se mu předat co nejvíc z mých postupů, až mi nakonec řekl, abych s tím přestal. „Díky za tvou ochotu, ale zvládám. Kdyby něco, rád si přečtu logy tvých operací. Nemusíš mít obavy.“ Tvářil se přitom shovívavě. Došlo mi, že považuje mé odvolání za známku toho, že jsem přestal splňovat nějaký z požadavků na tuto pozici. Asi se mu doneslo jak divně mávám rukama nad panely. Nevymlouval jsem mu to a ponechal ho místo sebe v kolotoči směn.

Kolegové se trochu divili. „Budu zatím mimo službu,“ odpovídal jsem na překvapené dotazy neurčitě. A vrhl jsem se na magii. Jenže ouha!

Dny ubíhaly, a můj pokrok ve výcviku mě netěšil. Nějak jsem v sobě nedokázal otevřít ten správný kanál, přes který bych tu zpropadenou magii konečně pořádně čapl za pačesy. Vnímání se sice zlepšovalo, ale nic víc.

Svědomitě jsem se účastnil tří dalších magických teleportů. Slyšel jsem plno nových zvuků, které mi dříve unikaly, ale nikam mě to neposunulo.

Kamarádky mi věnovaly zvýšenou péči. Daniraien se občas nastěhovala do mé hlavy, aby obhlédla jak to tam vypadá, a komplexní obraz pak přenášela do mozku Sjur. Ale ta nemohla přijít na to, kde je stále chyba.

„Je mi to líto. Jsem prachmizerný učeň,“ omlouval jsem se.

„Ne ne, to já jsem prachmizerná učitelka,“ brala vinu na sebe. „Ono umět anebo umět naučit, jsou strašně rozdílné věci...“ Občas mi ukázala „plamínek“, snad první a nejjednodušší užití magie jako maličkého světelného zdroje. „Zkus to...“ Marně.

Pětistý jednadevadesátý den jsem se dokonce účastnil společné seance všech tří mágů z celé letky. Hučelo mi v hlavě impozantně, leč bezvýsledně. Zkoušeli jsme to celý další den. Prostě to nešlo. Navečer jsme si sedli na postel. Byl jsem z toho utahaný, nálada byla rozpačitá.

„Mnoho povolaných, málo vyvolených,“ konstatoval jsem. „Asi zůstanu nedoukem. Mrzí mě to tím víc, že to skončí přesně jak jsme nechtěli.“

Zlehka mi přejížděla prsty po hlavě. „Klíííí.... máš v sobě plno magie. Ta by se tě nedržela, kdybys neměl žádné předpoklady. Ale jsi jak zacpané potrubí. Jen jsme zatím nepřišli na to, jak tě prošťouchnout.“ Laskavým pohybem narovнала cíp polštáře. „Dej si sklenku Nezeboranu, nebo raději Alienkie, vypni budíka, vyspi se a probud' podle sebe. Možná máš všechny schopnosti nějak MATERIALISTICKY zauzlované do sebe. Spánek je pomůžou uvolnit.“

„Možná nemám tu správnou víru...?“

Usmála se víc. „Naopak. Ty jsi téměř zoufale plný víry v to, že by to mělo fungovat. Jen co chytiš do ruky sebemenší jiskřičku, víru nahradí poznání a všechno se dá do pohybu.“

„Raději bych chytil do ruky někoho jiného,“ udělal jsem pokus od žapsiny, která mi doručila ostrou „vetřelčí slinu“. Vypil jsem ji bez chuti.

„Jindy, ano?“

„Jasně.“ Lehl jsem si. Tři, dva jedna...

Ovšem jakého probuzení se dočkám, jsem netušil ani náhodou.

Ze spánku tvrdého jak oceán na neutronové hvězdě mě vyrval jakot sivu.

Poplach čtvrtého stupně!!

Vylétl jsem jak vystřelený. Čtyřka znamenala neodvratnou katastrofu!

Byl jsem v kajutě z neznámého důvodu sám - Sjur i Dani byly kdoví kde.

Evas (evakuační symbol) nad dveřmi zářil jak rudý maják. Nezdržoval jsem se oblékáním, okamžitě jsem vyrazil na chodbu, kde už svítily ukazatele odchozích tras. Při běhu jsem si všiml, že se podlaha chvěje. Chtěl jsem automaticky kouknout do veesu - nebyl přístupný!

„Nemám vees!“ vykřikl jsem přes siv, a málem to se mnou seklo, protože ten nefungoval také, ani snav! Co teď? Jak najdu kamarádky? Nezbylo než se orientovat podle nouzových ukazatelů. Podle nich jsem se přidal k lidem, kteří se sbíhali mým směrem.

„Ví někdo co se děje? Nejde mi siv!“ ptal jsem se v běhu lidí kolem.

„Nic už nejde!“ opáčil někdo vedle mě. „Narazili jsme do Starodávného a očividně jsme nevyhráli. Mágové na poslední okamžik hodili letku k nějaké planetě, zrovna klesáme dolů!“

Trojzkažený Leptone! Tak už vím co dělá Sjur. Jenže informace byla děsivá. My přistáváme na povrchu?! Tak to je mazec!

V protisměru nás občas míjeli členové záchranných týmů se svými roboty. Spěchali tam, odkud jsme my prchali. Uhýbali jsme se jak to jen šlo.

Na křižovatce bylo plno kouře. Výsadkářský korobot tam svými končetinami rozpíral zhroucený strop a Jamiklan byl jednou rukou doslova zaseknutý do stěny. Druhou dlaň mačkal na zlomené potrubí, z něhož vytékala nějaká hořící kapalina, aby nestříkala přes celou chodbu. „Zdar Klarsi,“ zavrčel. „To ale máme vzrušující ráno, že? Obejděte mě raději rychle.“ Tyhle supermany nemůže vyvést z míry naprosto nic, ani když jim hoří ruka. Tak jako lidé přede mnou jsem se kolem něj chvatně prosmykl a zahrnul do expediční haly. Byla plná lidí a techniky. Někteří byli v pohybu, jiní už byli zakleknuti jedním kolenem na evakuačních značkách. Žádná panika, jen ukázněné odhodlání, i když otřesy celé lodě sílily.

Jestli jsem měl strach? Nechci se chvástat, ale ne. Víte: pokud má situace řešení, je zbytečné se bát. A pokud nemá, sebevětší strach nepomůže. Od krizových týmů se očekává, že událost zvládnou, a od nás ostatních že poslechneme jejich příkazů. Takže i když ve mně všechno křičelo, že bych měl hlavně zjistit, kde jsou kamarádky, řídil jsem se značkami. Pustit se do akce na vlastní pěst mimo nouzové schéma by bylo nejhorší, co bych mohl udělat. Kdyby si každý začal dělat cochcárnu, tak to můžeme rovnou zabalit.

Mezi námi hbitě probíhali výstražně zbarvení distribuční mechani a systematicky rozdávali nouzové pomůcky. Konečně jsem si navlékl FA vestu. To byl takový polointeligentní kus oděvu, který svého nositele

dokáže bleskově obalit a krátkodobě ochránit i při dekompresi nebo jiné krizové události.

Vzadu se ozval rachot, do haly vjížděly klasické vojenské pásové transportéry, narychlo ověšené haldami evakuačních kontejnerů.

„Pět minut k přistání!“ probudil se mi v hlavě na okamžik siv a opět vypadl. Snav i vees byly mrtvé pořád. Klatě! Sdělil jsem informaci ostatním, a ti zprávu předávali štafetou dál.

Náhle přišel pořádný otřes jako kdyby někde pod námi něco vybuchlo, a vzápětí tíže zmizela. Patrně selhaly gravitační motory a Oigirs přešel do volného pádu. Tak jako po všech ostatních kolem, i po mě samočinně „sáhlo“ moje madlo na značce a přidrželo si mě, takže jsem se stabilizoval; ale jeden z transportérů se posledním z otřesů odrazil a jako obludný třicetitunový menhir zamířil přímo ke stropu, na kterém dva pracovní technického sboru horečně opravovali vedení k otevření výstupu. Viseli jako pavouci zády k podlaze a ani netušili co se za nimi děje.

S neskutečným děsem jsem si uvědomil, že jeden z nich je Dani!

Siv nefungoval, ale oba měli sluchátka na blízké operační spojení. Jenže kvůli tomu neslyšeli ani hluk okolo, ani poplašný křik lidí dole. Tři vteřiny, a neovladatelný transportér, poslušen tupého zákona setrvačnosti, je bez slitování rozmázne o strop!

Tedy, nechtěl bych abyste někdy něco takového zažili. V prvním okamžiku jsem se chtěl odrazit a skočit tam – jenže vzápětí mi bylo jasné, že i kdybych se náhodou střelil, stejně bych dolétl pozdě.

„Daaan!!“ křičel jsem jak pominutý, ale můj hlas se ztrácel v hluku kolem. Do nejčernějšího pekla, takhle to přece nemůže být! Nevýslovná bolest z toho co vzápětí přijde mi rvala srdce na kusy. Celý svět se mi zúžil do jediného bodu nezměrné beznaděje a zuřivosti z vlastní bezmoci.

„!!!!!!“ To nebylo slovo, to nebyl výkřik, to bylo něco co jsem sám nechápal, co vylétlo a TRÍSKLO do transportéru takovou silou, že se zabořil do stropu bezmála šest metrů od nich!!

Náhle jako když cvaknete vypínačem-

„-Daaan!“ zařval jsem podruhé – a posadil se na lůžku! Byl to sen!

Možná půl minuty jsem nebyl schopen přestat se třást.

Dani i Sjur seděly vedle mě a zlehka mě držely, kdyby mě náhodou popadla nějaká ataka paniky, ale už jsem se vzpomatoval.

„Promiňte... měl jsem fakt šílenou noční můru o katastrofě... řádl jsem moc?“ rozhlédl jsem se provinile.

„To nic. V posledních dnech jsi absorboval plno napětí a mozek hledá způsob jak se ho zbavit. Tak to vyřešil zkratem, to se stává. Všechno je v pohodě,“ hladila mi Sjur ruku. Pak šibalsky mrkla. „Ale když už jsi vzhůru, co třeba plamínek?“

Znechuceně jsem zavrčel. Ona s těmi marnými pokusy nepřestane!

Víceméně jen z trapného pocitu snahy jsem pohnul prsty – a zůstal jak zkamenělý zírat na světélko, které mi mezi nimi naskočilo!

„Je nesmírně potěšující, když věci fungují jak mají, ale není to svým způsobem trochu nuda?“ usmála se.

Zhasl jsem magické světélko a okamžitě ho rozžehl druhou rukou. Trojnedostižný Leptone! Fakt to FUNGUJE!! Tím samým okamžikem mi došlo, co se mnou doopravdy bylo.

Potřeboval bys prošťouchnout, řekla Sjur. Takže mi Dani vlezla ve spánku do hlavy a vmanévrovala mě do katastroficky vypjatého dramatu, které mě donutilo rozbít to, čím jsem se sám zabetonoval. Ano, provedla to bezmála k zešílení radikálně – ale naprosto spolehlivě!

„Mo – ment!“

Uchopil jsem Sjur a přemístil ji na vedlejší lůžko, aniž bych musel hnout rukou. Ani jsem nad tím nepřemýšlel, šlo to zcela intuitivně! Vůbec ji to nepolekalo, jen zlehka zvedla prst. „Klíííí....!“ vyzvala mě s vítězným úsměvem na tváři. „Jsi toho opravdu plný, nenech se strhnout, prosím...“

Snadno se řekne, hůře udělá. Dostat náhle magii pod kontrolu, to je jako když se člověku naráz otevře tajuplná komnata, o které celý život slýchal ale nikdy ji ani koutkem oka nespátril. A najednou je tu a celá k dispozici!

„Vesmírné díky, Dani!“ dal jsem jí pusu. Samou radostí jsem nevěděl co dřív. Jedinou myšlenkou jsem popadl své ohnisko a pro změnu se posadil já na strop! Sice to bouchlo, ještě jsem byl děsně neobratný, ale fungovalo to! Pa! Rá! Da!!

Ještě že si Sjurbe pani věděla rady i za mě. „Buď tak laskav, nech toho a raději pojď dolů. Hned,“ usmála se něžně, a já jsem spadl, protože jsem prostě ohnisko vypnul. Těsně před tím než bych narazil nosem na lůžko, jsem ho honem chytil a myšlenkou se zastavil v hodně komické poloze.

„Uch, všechno se naučím,“ opřel jsem se opatrně vlastníma rukama a nohama a „normálně“ si sedl.

„Nepochybně. Ale ne teď. Polknout, lehnout,“ podala mi tabletku esháesky, kterou mezitím vyjmula ze žapsiny.

Skoro jsem se vylekal. „Počkej, počkej! Nezaspím to do rána?!“

Zavrtěla hlavou.

„Fakt ne?!“

„Neboj, naopak se ti to lépe rozleží. Úplně vidím vodopád co se ti v hlavě řítí přes zubaté útesy co zbyly z té přehrady, kterous to v sobě všechno pořád zadržoval. Zbytečně bys ubližoval sám sobě. Ony do rána vymizí a tok magie se zklidní. Teď se potřebuješ po té lekci opravdu pořádně vyspat. Tak šup, miláčku, hoď to do sebe.“

Trochu proti své vůli jsem poslechl. Zabrало to spolehlivě a měl jsem skutečně Sladký a Hluboký Spánek.

*

35 – Co to obnáší

Uspokojení, které jsem pocítil druhého rána, když jsem si vzpomněl na noční událost, a plamínek mi naskočil snad sám od sebe, bylo nesmírné. V sivu mě čekalo blahopřání od Belisaičč i Omisirga. Sjur se jim pochlubila naším vítězstvím už během mého spánku. Uctivě jsem poděkoval.

Dali jsme si společně suprovou snídani, během které jsem se takřikajíc aklimatizoval. Totiž, prostor kolem mě byl náhle strašlivě plný. Nemám pro to lepší vyjádření, ale zná to každý kdo překročí práh a vejde do takzvané magie. Prostě náhle vnímáte i jiný fenomén.

Jak jsem se z toho vzpamatoval, rovnou jsme šli na věc. Jenže stejně jako jsem byl předtím děsně zaseklý, teď mi naopak přišlo, že je to celé nesmírně přirozené! Po hodině instruktáže a zkoušení jsem Sjur opatrně přerušil. „Je to všechno o ohniscích a úhlech, během dynamických procesů,“ shrnul jsem.

Klidně kývla. „Samosebou. No vidíš. Já věděla že si s tím poradíš.“

„Ještě žes nezažila tu hloubku pochyb, ve kterých jsem se topil!“

Krčila rameny. „Magie je trochu jako malířské umění; a podívej se, kolik je různých stylů kreseb! Všechny přitom odrážejí ten samý svět, ale každý po svém. Že sis našel svou cestu, je nejen přirozené, ale i mnohem lepší než když jsem v tobě předtím zkoušela probudit mojí. Vlastní začátek je nejpřirozenější,“ uzavřela to prostě.

Pokusím se to maličko přiblížit nemagickým planetákům. Náhle jsem uměl nejen vnímat nespočet ohnisek, kterými jsou všechny věci a procesy obdařené a provázané, ale dokázal jsem si i udělat jakékoli vlastní a pracovat s nimi. Svět dostal další obor funkčnosti a zaplnil se novými faktory. Najednou jsem žasl nad tím, v jak PRÁZDNÉM světě jsem dosud žil, aniž bych si toho byl vědom. Prostě bombastické!

Má to samosebou plno dalších vlastností, které musíte buďto umět vyřešit nebo obejít. U transportu je hlavně třeba vzít vše co je nutné. Lze užít nativní ohnisko, kterým jsou věci od přírody vybavené, s rizikem že tam ale něco může náhodně chybět. Nebo si můžete udělat ohnisko vlastní, opět s rizikem že do něj něco opomenete zahrnout.

Pak si vyberete trasu. Buď užijete přirozenou světočáru či její variantu (ty má všechno), anebo si uděláte vlastní. Pozor, je v tom zásadní rozdíl. Po přirozené světočáře se ohnisko posunuje v reálu, po imaginární – teleportem. Ano, tak úzasně jednoduše to příroda zařídila, akorát že nám to jaksi zapomněla říci. Mám veliké podezření, že to udělala schválně, abychom moc „nezvlčeli“, stejně jako my dětem aktivujeme gmasty až poté co povyroستou, aby z hlouposti neodletěly třeba někam do oblohy.

„Víš že si můžeš ten imaginár libovolně protáhnout?“ upozornila mě Sjur.

Kývl jsem. „Jasně, ale to je zbytečné dělat, ne?“

Významně mlčela, a mně došla další věc: někdy by se opravdu mohlo hodit „vyskočit“ z reality na exaktně měřitelný časový úsek. Páni. Znovu mě překvapilo, kolik možností je náhle k dispozici.

No, takže nakonec to ohnisko vezmete a odstřelíte, nakopnete či jinak posunete kam potřebujete. Nebo kam vám stačí síly. Tím se vše, co to ohnisko obsahuje, ocitne na jiném místě. Kdo chce víc, ať to začne studovat sám.

Když jsem si teď vzpomněl, jak jsem naprosto bez přípravy teleportoval Sjur – být jen z postele na postel – jímala mě hrůza. Také jsem jí mohl bezděčně přenést třeba bez kůže, nebo něco takového. Nesmírně jsem obdivoval, jak zachovala klid a přiměla mě těch blbostí nechat dokud si neosvojím potřebná pravidla.

Zmíním ještě ten hluk. Když jsme o něco později potkali magické pole, byl to opravdu rachot. Ale Sjur mi ukázala šikovný fígl i jeho značné posílení (na které přišla sama, vzpomeňme si na Murzuzu), díky kterému se to dalo odrušit.

Že mi to jde, jsem si patrně opravdu nenamlouval, protože už během dopoledne Sjur řekla: „Dobrá, stačí. Nebudeme ztrácet čas pokusy. Teď si odpočiň, a po obědě se pustíme do toho co tě případně čeká.“

Pohnout celým Oigirsem? Ale tak proč ne!

Došli jsme dolů, k teleportu který měl být podle rozpisu na řadě. Operátor nechápal, proč chceme do obslužné zóny. „Nic neuvidíte,“ tvrdil.

„Jde o zážitek, rozumíš,“ našel jsem schůdnou výmluvu.

„Jo aha. No když myslíte. Ale nelezte mi za žluté čáry.“

Postáli jsme, a Sjur mi kreslila v myšlenkách pomocná schémata, jak to bude vypadat.

„Deset sekund! Připravení?“ slyšeli jsme operátora.

„Tohohle se přidrž,“ ukázala mi Sjur ohnisko, které si neskutečně zručně vytvořila, „a sem se dívej.“

A pak se celé zařízení spustilo a přeneslo loď napříč ohromnou dálkou. Páni! To byla síla! Ta soustava, co mi problikla v hlavě, byla omračující, a zrovna tak způsob jakým jsem ji vnímal. Víze, kterou mi Sjur nabídla, totiž byla zrcadlo se zpomalením. Samotná činnost teleportu je šíleně rychlá, ale s podporou její pomůcky jsem krásně viděl celý proces. Byl monstrózní. Něco tak úžasného se fakt nevidí každý den, obzvlášť pokud jde o nadprostor. Navíc, teleport hrál jak nějaký supertechický nástroj. Při spouštění to bylo vysoké, hrozně složitě modulované pískání, a pak obrovský, vesmír trhající akord z nespočtu tónů, to jak se rozpojovala a opět skládala realita. Skoro bych řekl – tohle slyšet a umřít, protože dodnes tvrdím, že žádný sebevětší a sebedokonalejší orchestr nedokáže ani z tisíciny vyloudit tak omračující a velebný zvuk. Kdysi jakási prastará civilizace tvrdila, že celý svět je složený ze zvuků a vibrací. Buď to někdo z nich slyšel, anebo měli obdivuhodně trefnou představivost.

Sjur se nemusela ani ptát – určitě na mě viděla jak jsem vytřeštěný. Člověka docela vykolejí, když nakoukne Leptonovu divadlu za oponu.

„Sledovals co vyvádělo hlavní ohnisko?“ usmála se.

Kývl jsem – bylo to tak samozřejmé! Jenže mě pálila úplně jiná otázka.

„Kde jsme byli my, když byl teleport tady?!“ Jinými slovy, jak jsem mohl vidět něco, co přenáší i mě, zvenku?!

Sjur zhluboka vzdychla. „Ty máš schopnost klást vražedně zálučné dotazy.“ Najednou se úplně rozzářila. „A to se mi na tobě moc líbí! Viděls ten ocásek?“

Hned jsem věděl co myslí. „Jasně. A co s ním?“

„No co asi! Kde myslíš že bylo schováno to nekonečno iterací, které leží mezi námi a procesem přenosu?“

„Nééé!“ Chytil jsem se za hlavu. Její poznámka mi rázem ukázala vše, co jsem spatřil, v naprosto jiném světle. „Promiň! TEĎ konečně chápu jak to vypadalo!“

Nadšeně mě obejmula. „Odpusť mi tu zkoušku,“ zašeptala. „Ale musela jsem mít fakt jistotu, že chápeš oč jde...“ Operátor z nás byl asi trochu nesvůj, když viděl naše emoce, ale zdržel se poznámek.

Čas do doby, než zase natrefíme nějaký magický zdroj, jsem věnoval svému výcviku tak říkajíc nanečisto. Kondenzátory magie byly po posledním přenosu napůl prázdné, takže na ty se sahat nemohlo.

Ale Sjur měla pravdu: byl jsem fakt narvaný magií z doby, kdy mě zkoušela „probudit“ po svém, takže jsem mohl řídit jak černá ruka. A když jsem konečně díky svému rozjaření vyplýtl kde co, zlehounka jsme sosali magii v rámci výuky z kamarádčina osobního kapacitoru a zatím si užívali neplánovanou dovolenou.

Přišlo mi to zpočátku trochu trapné. „Mám plno času. Mohu lodi nějak pomoci i mimo mou profesi?“ poslal jsem dotaz na velení.

„Není třeba. Zajímej se o svůj úkol,“ zněla odpověď.

Takže jsem prováděl stovky „suchých“ nácviků, protože všechny základní operace jsem si chtěl plně zautomatizovat. To, že znáte abecedu, z vás lyrika neudělá. Poslouchal jsem teleparty, skládal ohniska a úhly a stavěl i dekomponoval schémata až se ze mě kouřilo. Sjurbepani mi nedarovala vůbec nic. Když chtěla, dokázala být po čertech náročná dozorcí, které neunikl ani nejmenší detail. Nežřídka se zapojoval i Omisirg s Belisaičč, a drezúrovali mě všichni společně. To oni rádi, protože na rozdíl od Sjur nebyli rození, ale „pouze vycvičení“ mágové. Měli z toho mindrák, a s chutí mi dávali najevo svou pyšnou nadřazenost. Nééé, lidi, kecám! Byli naprosto skvělí a vstřícní trenéři.

Samosebou že mi dávali hezky zabrat, ale na druhou stranu mi ochotně vysvětlovali a pomáhali, a také upřímně chválili a měli z toho radost – mé pokroky byly i vizitkou jejich práce, takže jsme byli zainteresováni všichni.

Ale to „prošťouchnutí“ bylo asi hodně efektivní, protože se mi zdálo, že snad není nic co bych nezvládl.

Konečně Sjur řekla: „Je čas trochu zabrzdit. Všimáš si? Já tě vlastně ani moc neučím. Ty postupuješ tak rychle, jako kdybys to všechno už odjakživa znal, jen dočasně zapomněl. Pokud chceš dál, budeš muset sám. I já mám své hranice, a právě je překračujeme.“

„Nevadí. Magie má krom simulace nákladního dopravníku určitě mnoho dalších využití, ne?“

„Ovšem. Ale neradila bych ti se tím rozptylovat. Letka potřebuje právě to, co spolu probíráme.“ Když viděla můj výraz, měkce dodala: „Dobrá, občas ti ukážu nějakou legráčku. Ale neboj, nic ti neuteče...“

Měla pravdu. Sotva jsem se seznámil s jedním aspektem magie, už bych se chtěl cpát do dalších? Lépe méně a pořádně, než naopak, připomněl jsem si. Když jsem kývl, Sjur mě odměnila úsměvem.

Ale navzdory slibu jsem neodolal, využil situace a proklatě důkladně zkontroloval všechny poimy, které jsem v sobě měl. Motivace v podobě nalezení nějakého jejich tajného účelu byla velká. Na rovinu: výsledek nula. Poimy dělaly přesně to co měly.

Tak jsem pod dojmem mého děsivého snu navrhl natrénovat užití magie i v kriticky ztížených podmínkách. Nojo, ale jak a kde?

Zprvu jsme si snažili vystačit sami. Takže mě Sjur ve chvíli, kdy jsem nastavoval parametry, nějak vyrušovala. Jenže křik, tahání a štipání, bylo spíš legrační než vážné. Když se mnou Daniraien počala ve stylu jakéhosi bojového umění mlátit o stěny a o zem, to už byl jiný šálek chajkomu! Jenže hned se znepokojeně ozval lodní sociál, jestli jí nepřeskočilo. Sice jsme to rychle vysvětlili, ale... znáte to. Pocit trapnosti zůstal, už se jí do toho nechťelo i když jsem prosil.

Vzpomněl jsem na výsadbáře. Na osmatřicátém horizontu měli pěkný padesátimetrový koridor, plný nejrůznějšího vybavení které náhodnému turistovi, který se skrz něj vydal, dokázalo ze života udělat peklo. Jooo!

Psirejs nebyl proti. Prodírali jsme se simulovaným vnitřkem hroučící se kosmické lodi, všude rachot, dým, padající konstrukce, úniky vzduchu, požáry, skokové změny přetížení, a do toho jsme se snažili „jako“ pracovat s magií. Sjur se nadšeně zubila. Tohle už oslovilo i ji, ráda si zatrénovala se mnou. To byl ten správný zdroj nečekaných rušivých podnětů!

„Spokojeni?“ tázal se Psirejs, když jsme po dvou hodinách konečně celý vyřízení opustili simulátor.

„Naprosto!“

Usmál se maličko víc. „Těší nás, že je naše vybavení také někomu jinému k užitku. A když je o tom řeč – mohli bychom si z vás na chvíli udělat rukojmí?“

Podívali jsme se se Sjur na sebe. „Jasně!“ No, to jsme asi neměli dělat.

Tak jsme se ocitli spoutaní plastovými páskami někde v srdci děsivé robotické pevnosti.

„Zatím buďte v klidu. Střelnice implicitně dodržuje základní bezpečnostní pravidlo: zastavit program, kdyby mělo dojít k ohrožení života účastníka,“

přidřep l k nám na okamžik Grudrox, jiný výsadkář, když nás tam uložili. Pak vyndal nějaký ovladač a přepnul zelený symbol na červený. „A konec klidu, protože právě teď jsem převedl simulátor do módu pro výsadkáře. Prostě se snažte přežít!“

Pak přišli roboti a obsadili pozice. Jsme naprosto v kelu, pomyslel jsem si. To fakt nevypadalo ani trochu dobře. Zařvala siréna a šlo se na to.

Uf! Ocitnout se uprostřed bojové zóny je hodně stresující. Pořád jsem si v duchu říkal, že je to kec, že si výprava nemůže dovolit přijít o dva lidi, ale přiznám, že jsem si párkrát už myslel že je po nás.

Nicméně, i když se nás „nepřátelští syntáci“ pokoušeli různě přemísťovat a skrývat, a nakonec i zlikvidovat, výsadkáři se k nám probojovali, a ve vzorné spolupráci s koroboty nás vyvlekli skrz plno dalších hrozeb ven do bezpečí. Dodnes s obrovským respektem tvrdím, že některé fáze jejich operace byly doslova jak vystřižené z akční sci-fi.

Ještě dlouho po našem „osvobození“ jsme nedokázali popadnout dech.

„On kecal,“ ušklíbl se Psirejs na Grudroxovu adresu, když viděl jak jsme vytřeštění. Trojzpropadený Leptone! Dali nám naprosto suprovou lekci, a druhá přišla vzápětí. „A neberte to představení moc vážně. Obvykle pracujeme důrazněji a rychleji. Ale to jsme na vás trénovat nemohli z prostého důvodu: kdyby vás někdy někdo skutečně zajmul, aby nemohl z vašich vzpomínek zjistit naše skutečné schopnosti a připravit se na ně.“ Zpečetil to spikleneckým mrknutím.

Už jsem naprosto chápal ten noblesní nadhled, se kterým řešili všechny běžné problémy. Oni byli opravdu nadlidé, v tom nejlepším slova smyslu.

Celý jeden směnový cykl jsme se z toho dávali dohromady, ale oba zážitky to byly strhující a pokrok v mé jistotě výrazný.

Co mě trochu překvapilo – Sjur si krátce nato domluvila schůzku s Jamiklanem, což byl Psirejsův zástupce. To on ji evakuoval ze simulátoru. Zdržela se u něj i přes naši noc. Pro změnu mě měla Dani jen sama pro sebe.

Když se vrátila domů k nám, při první vhodné příležitosti mi věnovala lehce tázavý pohled ve smyslu „ptej se jestli chceš“. Reagoval jsem úsměvem. Nebylo proč si z toho dělat starosti. Byla v nejlepších rukou.

Další dny byly hodně schizofrenní. Skoro při všem, co jsme dělali či nedělali, jsem projížděl mé nové schopnosti pořád kolem dokola až do úplného zblbnutí. Při jídle, za chůze, během odpočinku, dokonce i za hovoru. Sjur mě už i sama brzdila. „Zavaříš se!“ varovala mě. Ale já neměl klid. Věděl jsem, že na preciznosti mé práce bude záviset celá loď!

„Nenech se zdtit vědomím zodpovědnosti,“ domlouvala mi. Nojo, děvče, tobě se to mluví, když to děláš od narození!

Tři dny nato se u nás na stole objevil nový magický kondenzátor!

„No neee!“ vypadlo ze mě ohromeně.

„Ale jo,“ kývla Sjur. Nadšeně jsem ji objal. „Ty jsi naprosto zlatá!“

„Šetři si taky nějakou pusu pro Jamiklana,“ mrkla na mě škádlivě. „To on dodal tvůj holoprofil!“ Málem bych se bacil pěstí do hlavy. To byl velmi pravděpodobně důvod proč u něj kamarádka byla celou noc!

„Nesmírně se omlouvám,“ řekl jsem upřímně.

„Já vím,“ pohládila mě. „A víš co mě těší nejvíc? Jak jsi ty pochyby, které sis sám sobě vymyslel, zvládl. Nejen že se to týká našeho vztahu, ale mág musí pracovat s nadhledem.“

Že nám jakýkoli nadhled chyběl když jsme to spolu divoce oslavili, netřeba moc rozvádět. U jiných lidí jsme měli v sugestivním ovlivňování stopku, ale mezi námi to neplatilo. Každý z nás při tom do toho druhého pral žhavou „éčkovou“ sugesci, až blikala všechna světla v místnosti a div nezačalo doutnat lůžko. Nejen já, ale konečně i Sjur si to mohla užít naplno, protože teď to bylo oboustranně na úrovni mágů. Nebudu se šířit o počtu vítězství, která jsme během toho boje oba dosáhli, to by stejně nebylo k uvěření. Jen naplno potvrdím to co se šušká: je to pekelně nebeský masakr, mít za milenku mágu!

Ještě letmo dodám, že mi Sjur o něco později také naznačila jak „éčko“ aplikovat i na elektroniku, takže jsem konečně mohl Dani poskytnout to, co předtím zažívala s kamarádkou.

Uběhlo třináct dní mého výcviku, než letka konečně natrefila pořádný filament magie. Trévelký Leptone! Tak tohle bylo něco proklatě jiného než přeopatrné pocucávání magie z kondenzátorů! S trochou nadsázky bych řekl že mi patřil celý svět! Postavte člověka, který doposud chytal kapičky z netěsnícího zavřeného vodovodu, k Niagaře a dostanete představu co jsem cítil. Vesmír je občas neskutečně SILNÉ místo.

Okamžitě jsme narvali lodní i své soukromé zásobníky na doraz, až temně bzučely. A šlo se na teleport! Nebojte, nebylo to tak hektické. Trvalo dvě hodiny, než jsme se prokousali přípravami k samotnému provedení. Dělal jsem to poprvé a velení chtělo mít co největší jistotu že to nezvoří.

„Klíííí...“ usmívala se na mě pořád Sjur. Pohodlně se natáhla na lůžko. „Budu ti koukat přes rameno, dobře?“

„Nemám proti tomu ani to nejmenší.“

»Tak pojd' mezi nás, učedníku,« slyšel jsem Omisirga, palubního mága z Daarzu, zatímco jsem nastavoval myšlenkami parametry.

»A jéje. To se tu zas bude rojit démonů!« reagovala kousavě z paluby Laxenu unitypka Belisaičč. Ale hned nato jsem slyšel její smích. »Doufám žeš to nebral vážně!«

»Jen trošku,« odpověděl jsem. »Ale nebude ti snad vadit, až se mi to rozsype pod rukama, tak ti to prostě přenechám, vid' že ne?«

Nenechala se pichlavou výzvou zaskočit. »Jestli se z mága staneš mágorem, spráskám místo tebe Sjurbepani, a ona už si to s tebou vyřídí!«

»Jen to ne! Všechno udělám naprosto dokonale!« hlásil jsem hned do všeobecného smíchu. Slyšel jsem i Sjur, bavila se s námi.

Mezitím jsem si velmi pečlivě vytvořil ohnisko celé lodi. Hrozně zvláštní pocit, držet to všechno v jediném bodě. Podle údajů astrometrie jsem nastavil směrnik a „natáhl gumu“ mého magického praku. Měl jsem ji raději dvojmo zajištěnou, napoprvé jsem chtěl eliminovat i možnost nechtěného přehmatu. »Myslím že mám,« zahlásil jsem. Byl to impozantní vrhač a připadal jsem si znovu jako ten císař co měl nové šaty. Mou konstrukci také viděli jen tři další lidé z celé výpravy, jinak nikdo.

»Vypadá to děsně hrbatě, ale snad funkčně. Ne, kecám. Vypadá to naprosto skvěle,« zhodnotila mě Sjur potěšeně.

Ještě jednou jsem zkontroloval svou práci, opět jiným způsobem, abych si všiml i toho co jsem možná předtím přehlédl. Už po šesté. Jo, hotovo.

»Připraveno,« vyslal jsem rozhodné slovo.

»Jsme připraveni. Povolení?« vznesl tentokrát finální dotaz Omisirg.

»Povoleno,« opáčil šéfkapitán letky.

»Takže Klarsi, vyčkej, půjdeš jako druhý. Čiči, kopni do tý vaší bedny ať panstvo nečeká.«

»Rozumím.«

Po sedmé jsem rychle zkontroloval své nastavení.

»Klíííí...« Tuhle něžnou poznámku bylo moc milé slyšet. Skutečně ve mě stále zůstávalo zrnko nejistoty. Mít najednou v rukou zodpovědnost nejen za sebe, ale za úplně celou loď, je docela zavazující.

»Pápá,« ozvala se Belisaičč, proud venkovní magie sebou škubl a Laxen prostě zmizel.

»Jdu na to,« vyslal jsem. Osmá kontrola praku: potenciály sedí! Myšlenkou jsem odpálil obě brzdy a pustil nadržené funicí přetlak magie do mého schématu. Strhující znělka, záblesk, a byli jsme o sedmatřicet kilosků dál! Ano, tak prostý byl můj první teleport! Dočista jako když pohnete páčkou jeřábu a on přenesení obrovské břemeno dle přání. Dokonce mi nikde ani nic „nekvetlo“. Teprve pak jsem si uvědomil, že jsem přitom trošičku zapomněl dýchat. No, holt, začátečnickova nervozita.

»Tak jsme se tu zase všichni sešli,« objevil se nedaleko nás Daarz a spolu s ním i Omisirgova klidná věta. »Čiči, co ty na to?«

Oni mě vzali mezi sebe i z toho důvodu, aby viděli jak můj start, tak přilet. »Za mě v poho,« zněla odpověď.

»Naprosto hladké,« souhlasil Omisirg. »Děkujeme za vzornou spolupráci a vítěj v týmu, kolego.«

„Já to věděla!“ Sjur vyskočila jako tygřice a padla mi kolem krku. Měl jsem radost s ní i s Dani, která můj první přenos sledovala jako divačka. Krom jiného i proto, že jsem byl první magický záložník. Na Daarzu i na Laxenu se stále nedařilo vybrat vhodného kandidáta na podobný post.

Někoho by možná napadlo, jakou jsem dostal za tuhle službu odměnu. Žádnou. Byla to přece součást mé nové specializace. Na druhou stranu, i jako mág v zácviu jsem měl ještě lepší plat než na předchozí pozici; a tu jsem beztak považoval za královsky ohodnocenou. Mnohem větší odměnou byla důvěra, kterou ve mně velení vkládalo. Čistě hypoteticky, kdybych řekl „všechno stop“, kapitán by okamžitě ten povel předal celé lodi. Na palubě nebylo moc osob s takovou pravomocí.

A dočista jsem vypadl ze žebříčků posádkového hodnocení, stejně jako Sjur tehdy. Ano, potěšilo mě to, ale spíš jsem cítil tím větší závazek.

Tak jako Sjurbepani před časem, tak i mě čekal slavnostní oběd s velením. Postřehl jsem, že šlo nejen o to co bylo vyřčeno slovy při nevázaném hovoru, ale určitě i o další skrytou psychoanalýzu mé osobnosti, jak se na mě podepsal vstup mezi lodní elitu, dá-li se to tak říci. Možná se chtěli ujistit, že mi má nově nabytá síla nestoupla do hlavy. Připomínky nebyly, takže to dopadlo dobře. Jak jsem říkal, nejsem kariérista a nemám nutkání ovládnout všechny kolem sebe. Poznámka pro ty, kteří by po něčem takovém přece jen toužili, ale ještě to nezkusili: i velká moc má svá skrytá a ošklivá úskalí, počítejte s tím.

Mou existenci přijala posádka mnohem hladčeji než předtím Sjur. Asi dvě stě lidí se na mě prostě přišlo ze zvědavosti podívat; možná čekali že mi narostly rohy nebo kdoví co. Kdo chtěl, ukázal jsem mu plamínek nebo ho opatrně pošoupl napříč chodbou, a tím ho uspokojil.

Jenže od té chvíle mě potrefil Sjurbepanin osud: Nejprve se objevila jedna, pak dvě, tři, a po pár dnech už jsem byl zavalen mnoha prosbami o drobnou pomoc.

„A máš to!“ smála se mi kamarádka, a dodala „Jsem ráda že se konečně o tuhle lavinu žadatelů s někým podělím!“

Ale nebylo to zase tak špatné jak to vypadalo. Díky nepatrným zásahům na nejrůznějších místech Oigirsu jsem o lodi zjišťoval víc a víc zajímavých podrobností. Byla to svého druhu další fascinující výuka.

Ještě zmíním Psirejse, který se na mě také obrátil v jedné odborné záležitosti. Uf! Nebylo tak moc snadné najít řešení, ale když jsem konečně na nějaké vhodné přišel, bylo vidět že se na mě dívá s uznáním.

Zatímco za drobné magické opravy všude možně jsme dostávali odměny tu deset, tu patnáct, občas i dvacet solů, od něj nepřišlo nic. Chápal jsem to

tak, že mou odměnou byl v tomto případě značný posun jeho vztahu ke mně. Byli jsme teď partáci. Hodně jsem si toho vážil.

Až dlouho poté jsem se dozvěděl, že to byla Sjurbepanina aktivita. Viděla tu děsnou nervozitu při mé první magické aplikaci, a domluvila se s ním, aby mi navrhl nějaký přiměřený úkol a až ho zvládnou, aby pochvalou podpořil sebevědomí. No, takhle jsem byl tehdy nenápadně zmanipulovaný; ale ano, pomohlo mi to víc věřit sám sobě, takže úspěch.

Takže krom pokračujících nácviků – pořád jsem měl na sobě co vylepšovat – jsem podobně jako Sjur koloval všude možné po lodi, a ladil nejruznější zařízení. Nevadilo, že mi chybí kvalifikace. Jak již řečeno, každá věc má nějaké ohnisko, a z něj a přilehlých vazeb se dá s trochou snahy odečíst, co je dobře a co špatně. Takže jsem nemusel říkat konkrétní řešení, ale stačilo jen sdělit, kde je daná komponenta nevyvážená, operátor si to snadno našel a vylepšil sám. Často ještě v mé přítomnosti, takže jsem viděl výsledek napřímo.

„Jak jsi to prosímte zjistil?!“ ptávali se mě udiveně. Odpovídal jsem něco ve smyslu jako že vnímám jak zařízení pracuje a díky tomu najdu místo kde něco neladí. Nebylo to tak daleko od pravdy.

Ještě něčeho jsem si všiml. Díky dlouhému pobytu v lodi lidé začínali být chvílemi vyprofilovaní více než bylo obvyklé. Někdy se můj technický zásah změnil ve zpovědnici, kdy se prostě dotyčná osoba potřebovala někomu vypovídat z běžných bolístek života uvnitř uzavřené komunity.

Poprvé mě to překvapilo, pak jsem si zvykl. Pokud to šlo, neodmítal jsem takové hovory jež byly spíše monology ze strany posádky. Postupně jsem dostával představu, co to obnáší být druhým mágem na palubě. A dnes už to můžu přiznat – maličko jsem je magií občas korigoval. Nic konkrétního; sám bych před sebou neobhájil měnit lidem názory, ale jen jsem nepatrně utlumil jejich stesk. To poznáte – trčí to z ohniska jak zabodnutý trn.

„Ano, zlehka jim koriguji i jejich starosti,“ přiznala Sjur když jsem se o tom zmínil. Vida, ona to brala jako samozřejmost. S technickým servisem poskytovala i nenápadnou psychickou podporu.

Já jsem to neviděl tak moc volně – v podstatě jsme neodborně zasahovali do činnosti sociálního dohlázele. Ale ten nic neříkal, tak to asi bylo v souladu s lodním režimem. Obzvlášť když nám zbývalo ještě zhruba osm a půl měsíce letu.

Jen ještě zmíním přístup velení: Daniraien najednou objevilo na kontě čtyři sta solů. Považovala to za omyl, tak vznesla dotaz. Odpověď přišla téměř obratem: „Za psychosociální stabilizaci palubních mágů.“ Oni si prostě všimli všeho. Ó ano, Dani nás „stabilizovala“ ráda a často. Zvlášť, i dohromady. Naprosto nedocenitelnou vlastností byla její schopnost vlézt nám do hlavy. V „astrálu“, jak jsem si tomu zvykl říkat, se mohly odehrávat věci které byly hodně odvážné, a to se považují za značně svobodomyšlného tvora, nezátíženého nějakými přehnaně úzkými mantinely.

Je mi jasné, že teď má určitá část lidí na mysli hlavně ono „éčko“, ale to tvořilo jen jahůdku na dortu. Ve většině případů totiž šlo o třeba i dvouhodinové, absolutně epické ponory do nejneuvěřitelnějších lokalit a příběhů, dojemných, jásavých i dramaticky temných, ovšem vždy přetékajících emocemi. Dani nás jimi bravurně a citlivě prováděla, zážitky to byly doslova a do písmene omračující.

Zpětně hodnoceno, byla to čistá nitrolebeční diverze – Daniraïen na nás vlastně aplikovala plnokrevný gipinf, který jsme měli mít správně utlumený. Nicméně zážitky to byly brutálně brilantní.

Ale jak už jsem podotkl, těšilo mě, že jako adept magie jí konečně dokážu její vstřícnost náležitě oplatit i v tom speciálním smyslu.

Trochu v ústraní jsme si o těch snech se Sjur krátce promluvíli. To máte jako s jinoplanetárními jídly. Nejprve vám to přijde divné, pak v tom najdete nečekanou chuť a po čase už se nemůžete dočkat nové porce exotického dlabance. Vnímali jsme, že si nás k sobě Dani tím způsobem čím dál pevněji připoutává – nikdo by nám tohle dát nedokázal, a měli jsme strhující společné zážitky, které nikdo jiný mít nemohl. Možná to je trochu ďábelský aspekt Orksalovek, ale oba jsme ho přijímali s naprostým nadšením.

Ještě zmíním, že jsem z vlastní vůle navštívil Bakilomena. Poseděli jsme, pokecali, a zlehounka jsem utlumil jeho neustálé starosti o to, jak asi mladí doma žijí. Ulevilo se mu, získal přiměřenou porci optimismu. Hrálo mě to i za něj.

V takovém nasazení není divu, že nám dny utíkaly jak voda.

*

36 – Katastrofa

Značka naší letky se kousek po kousku posunovala po křivce plánované objíždky nad Velkou Galaxií. Někde dole vpravo, v oblasti kterou jsme míjeli obloukem, se nejspíš odehrávalo něco dramatického, ale v místech kde jsme skákali, o tom nebylo ani vidu ani slechu. Světlo, ten legračně pomalý posel, donese informace do míst kde jsme, až za desítky tisíc let.

V podstatě jsme se vyhýbali prostoru, který vypadal úplně stejně jako jeho okolí. Byl to trochu divný pocit.

Během dalšího měsíce jsme natrefili dva magické zdroje. Už rutinně jsme pokaždé popostrčili letku o denní vzdálenost a propagace nám vyrobila další medaili. Každým magickým teleportem, jsme všem ušetřili jeden den života. To také není marné.

Všimli jsme si ještě jedné věci: velení nechávalo občas měnit pracovní pozice. Nebylo to nic těžkého, dotýčný si zobl pár poimů a byl připraven pro nový obor služby. Ale vypadalo to, že tím způsobem velitelé nenápadně bojují proti problémům, jež pocházejí z vyostřování vztahů v dlouhém stereotypu.

A v posádce se počínaly objevovat první úvahy o tom, co budou dělat po návratu. Upozornilo to i nás tři, že se odvážná výprava nenápadně posunula do své závěrečné fáze. Nemluvili jsme o tom, ale viselo to ve vzduchu čím dál hmatatelněji.

Na náš osmý magtel (se Sjur jsme užívali výraz magtele, přišel nám legračnější) jsme si museli počkat docela dlouho, až do šestistého šestadesátého dne. Ano ano. Mělo mě to ďábelské číslo varovat.

„Dnes se nebudu dívat,“ řekla Sjur, když jsem na ni kývl, aby mi opět kontrolovala nastavení magtelete. „Uč se samostatnosti. A ne že nás hned napoprve všechny zabiješ,“ dodala kousavě.

„Tak proč ne,“ řekl jsem klidně, ale v duchu jsem se tak zcela necítil.

Víceméně jakákoli profese na palubě je totiž doslova omotaná mnoha „obálkami“ – funkčními jednotkami i metodami, které slouží k eliminaci případného omylu. Kupříkladu teleportové parametry v první obálce naprosto nejde nastavit riskantně, natož snad chybně. S trochou nadsázky, kdyby k tomu sedl naprostý laik, tak prostě bude naslepo měnit parametry tak dlouho, dokud nebude schéma zelené a hotovo. Ovšem protože je Oigirs vojenské plavidlo, dají se ochrany direktivně vypnout, a pak si operátor může dělat se zařízením doslova co chce, včetně úplného zničení. Takové skopičiny samosebou nejde dělat nevědomky.

Ovšem můj teleport žádné takové pojistky neměl. Co jsem si nastavil, to jsem měl. Dosud na mě dohlížela Sjur, zkušená mága. Teď to bude jen na mé zodpovědnosti. Přehlédnu nějaký detail a tisíc šest set lidí zmizí v nenávratnu. Věřte, není to moc pohodový pocit.

Připravit si směrníky a potenciály mi zabralo pár minut, ale pak jsem vše opakovaně kontroloval. Jelikož mi bylo jasné, že mě to jednou potká, už

jsem si v předstihu (a hlavně v klidu) přichystal vlastní kontrolní funkce, kterými jsem teď svou teleportovou mašinerii ozdobil. Všechny se na mě hezky zeleně dívaly, což mě přece jen uklidnilo.

Přítom navenek se vlastně nic nedělo! Seděl jsem na posteli, Sjur s mírně pobaveným výrazem proti mně, a klidně jsem u toho mohl obědvat.

Udělám k tomu maličkou poznámku. Lidé tak nějak očekávají, že mág bude něco zlověštně mumlat a mávat rukama. Ano, může – tím si vytváří své vlastní pomocné schéma aby se mu pracovalo pohodlněji – ale nemusí. „Co když ti někdo sváže ruce?“ objasnila mi to Sjur. „A zacpe pusy?“ Tak, a už víte proč se Lastakarijská magie odehrává jen v mozku. Je to sice náročnější, ale díky tomu je proklatě nenápadná a naprosto nečekaná. Samosebou, chce to vysokou myšlenkovou kázeň; riziko že člověk znenadání začne „kouzlit“ je značné, ale my Lastakarijci máme odjakživa velmi dobré předpoklady pro precizní práci s mozkiem.

„Připraven,“ zahlásil jsem.

Když od Ankčeta přišlo obvyklé „Povoleno“, skočila Belisaičč. Byl jsem na radě. Naposled jsem přelétl myšlenkami mou strukturu, a spustil ji. Vesmír blikl a můj další nádech mě ubezpečil, že jsme všichni naživu. Honem jsem se „rozhlížel.“ Ale vše v pořádku, žádný „květák“. Paráda!

O šest sekund později se kousek vedle objevil Laxen. Jenže v ten samý okamžik jsem vycítil, že je něco moc špatně.

Nevím jak kolegové, ale před skokem i po něm jsem si nechával oťuknout okolí maličkým magickým signálem. Samosebou že nás chránily průzkumné sondy, ale tohle bylo něco jiného. Sledoval jsem zmíněnou hládkost okolí víc do dálky. Kdyby se někde něco vlnilo, zbystřil bych.

A můj lehký ping mi náhle hodil ostrou ozvěnu, která mířila jako kopí přímo na Laxen! V tom kratičkém okamžiku jsem měl pocit, že jsem se ocitl znovu v tom příšerném snu. Něco hrozilo a já neměl jak tomu zabránit!

Tak počkat. Jak nemě! Jsem zástupce nejlepšího mága letky? Jsem! Tohle vše mi proběhlo hlavou v jediném záblesku. Popadl jsem magii ze svého kondíku, a spolu s tím co zbylo ve mě jsem čistě instinktivně do toho bleskového hrotu plnou silou kopl!

Jenže pak by se ve mně krve nedořežal, protože z teleportové sekce Laxenu vyšlehl strašlivý výbuch! Byl tak příšerný, že se celý motorový oddíl málem odlomil! Tenzní jističe v hlavní konstrukci povolily, takže nedošlo k roztržení a zničení celého trupu, ale spodek zůstal napůl urvaný divně viset pod lodí!

Má akce vyvolala úplný šok.

„Trévelký Leptone! Kam to biješ?!“ vylétla Sjur vylekaně.

»U Leptona, Klarsi!« zasáhl mě Omisirgův myšlenkový výkřik.

„Já nevím – ale mířil jsem mimo!“ zvolal jsem v naprostém zděšení. Právě jsem kvůli kdovíčemu omylem trefil koráb?! Chtěl jsem se honem magicky podívat co se to potnilo.

»Nesahej mi na to!« slyšel jsem příkrý signál Belisaičč. Ach jo. Sám jsem chápal, že nejhorší pokračování by bylo nechat nováčka, který právě něco děsně nezvládl, aby se chaoticky pokoušel o nápravu. Stáhl jsem svůj vliv.

„Všechno stop! Mluví Laxen!“ objevil se na veesu poplach třetího stupně.

„Masivní zásah teleportové sekce,“ hlásil soustředěně kapitán Zojbrun.

„Oběti nula, šedesát devět raněných, škody zjišťujeme.“

„Rozumím. Už posíláme krizové jednotky.“ Ankčet se přepnul na náš siv.

„Klarsi, zkusíš mi to v krátkosti vysvětlit?!“ obrátil se přímo na mě.

Zhluboka jsem se nadechl. „Ve svém bezpečnostním signálu jsem spatřil hrozbu a pokusil jsem se ji úderem odklonit.“ Pootočil jsem se ke Sjuru.

Udržela nehybný výraz, jen hloubka jejího pohledu byla zdrcující. Právě jsem udělal šílený přehmat a ona jako má učitelka za něj měla zodpovědnost. Ale šéfkapitánova reakce byla klidná. „Rozumím. Vyčkej.“

Postupně se nám vyjasňoval rozsah zkázy. Laxen opravdu dostal děsný zásah z boku do spodní motorové sekce, jako by na něj zaútočilo anihilační torpédo. Teď bojoval se zkázou za pomoci našich i Daarzových robotů. Zapojili se i všichni mágové, pomáhali na dálku záchranným týmům podle Zojbrunových pokynů. Všichni, kromě mě. Jak děsně jsem se cítil, nejde popsat. Byl jsem jak prašivá ovce.

Analytici mezitím usilovně zkoumali událost zpětně.

„Asi budeš populární,“ objevil se mi náhle na sivu soukromý vzkaz od Psirejse. A o okamžik později se poplachy na Oigirsu a Daarzu vypnuly.

„Klarsiboremiku, byl bys tak laskav a dostavil se na 1/1?“ pověsil mi do sivu vzkaz sám Ankčet. Mé pocity, když jsem běžel chodbami Oigirsu, byly nepopsatelné. Dozvíím se svůj ortel. Sbíral jsem síly přijmout ho, ať bude jakýkoli. Pohledy lidí, které jsem zrovna míjel, byly zrůzněné. No, což. Sám jsem nevěděl na čem jsem.

V 1/1 bylo celé velení.

„Vítej. Přiblíž nám trochu víc ten tvůj bezpečnostní signál,“ šel kapitán rovnou k věci. Pokusil jsem se to stručně popsat. Nikdo mě nepřerušoval.

„Užíváte ho ve skupině standardně?“ zeptal se Stučum poté.

„Ne.“

„Proč ho užíváš ty?“

„Opatrnost začátečníka...“ Chápal jsem jak děsně to možná zní.

„Jasně. Cvičil jsi už dříve úder magií na objekt v pohybu?“

„Ano, i když ne tak moc jak bych si sám přál.“

„Myslel jsi, že tvá síla bude dostatečná?“ zajímalo Dlejchoxira.

„V ten okamžik jsem nad tím vůbec neuvažoval.“

„V pořádku. Už tu máme zpětné analýzy,“ nechal Ankčet zobrazit nákres na hlavní infostěně. „Nuže, zásah Laxenu nezpůsobil tvůj magický úder, ale meteor. Tvé odklonění bylo myšleno dobře, jen nebylo dostatečné. Což samosebou není tvá chyba. Úhrnem: velmi děkujeme za bleskovou intervenci, ať už byla důsledkem tvé odbornosti nebo jen instinktu,“ uzavřel klidně. „Dotazy?“

Jsem si jist, že ta obrovitá skála, která mi v ten moment spadla ze srdce, pořád ještě padá prázdným vesmírem směrem do Velké Galaxie.

„Ne...“ dostal jsem ze sebe.

„Můžeš jít.“

Šel jsem. Teprve když jsem jel zdviží, všiml jsem si veesu. Tam už to bylo všechno stručně a věcně popsáno, astrometrika to propočítala.

Zkázou způsobil nějaký černý, celým světem zapomenutý kovový zmetek, který si to svištěl rychlostí šest tisíc kilometrů v sekundě! Možná před dávnými věky vyvržený kousíček jádra nějaké supernovy? A Laxen se mu po svém teleportu nevědomky ocitl přímo v cestě...

Můj zásah sice nedokázal hrozbu eliminovat, ale odklonil meteor a zabránil tak jeho dopadu do obytných sekcí.

Psirejs měl pravdu. Nevěděl jsem, jak si mám jeho poznámku předtím vykládat, zda jako vysvobození anebo krutou ironií. Teď to bylo jasné. Naštěstí to odnesly „jen“ motory.

Sjur mě přivítala div ne se slzičkami. Nesmírně ji mrzelo, že o mě pochybovala. Uklidnil jsem ji, že to není nic proti tomu jak jsem o sobě pochyboval sám. Ta reakce nebyla výsledkem logické úvahy, prostě jsem jen „něco“ udělal. A hned jsem připomněl, že sice dobře, ale stejně špatně. Bez rozmýšlení jsem do toho kopl směrem od sebe – vzít lepší směr, možná by meteor loď těsně minul. Akorát v té kritické chvíli nebyl na žádné úvahy čas...

Hned poté se mi bezmála úpěnlivě omluvila Čičina. Uklidnil jsem ji, že z toho nedělám problém; její reakce byla pochopitelná.

Když se vzrušení zmírnilo, poptal jsem se proč si ten bezpečnostní signál nezavedli sami. „To vás nenapadlo?“

Když jsem viděl výraz Sjur, nemusela nic říkat. Pozornost mága, zakončujícího přesun, patří stabilizaci. Jestli něco kolem lodi „nekvete“ (poruchy procesu – když se objeví, dělají takové kadeřavé stromečky a je třeba je rychle zahladit) nebo tak nějak. Koho by napadlo sledovat hladkost okolí vzdáleného tisíce kilometrů, a proč také!

„Ty tím vlastně do určité míry supluješ práci naší detekce i obrany,“ řekla pak pomalu. „Ne, nenapadlo nás zasahovat do cizí práce.“

Nebyla to chyba. U nás odedávna platí, že je správné dělat své povinnosti co nejlépe, a nemíchat se do práce jiných, neboť ti dělají totéž. To bychom se pak mohli ptát, proč mágové nekontrolují to či ono, venkoncem činnost všeho a všech na lodích, což je zjevný nesmysl. Sám nevím, proč jsem tuhle kontrolu prováděl. Asi opravdu jen z pocitu začátečnické nejistoty. Vždyť detekce i obrana samosebou nespaly – jen nebyly připravené na něco tak ultrarychlého.

„Ale poučíme se a zavedeme to. Nebudeš proti, vid' že ne?“ dodala Sjur.

Jak bych mohl! Vždyť máme všichni stejný cíl – dostat se v pořádku domů.

Zasedli jsme ke zprávám z Laxenu, které se kupily na veesu. Nejzávažnější sdělení bylo hned nahoře. Vražedný úlomek mohl mít hmotnost kolem čtyř kilogramů, ale energie nárazu byla strašlivá, zhruba kolem 17 kilotun TNT. Na něco takového opravdu pancíře lodi nemohly být dimenzovány. Ještě štěstí, že jsme byli ve vakuu, kde se část explozivní síly neměla o co opřít.

Po kontaktu se meteor proměnil v nespočet vysoce rozžhavených mikroúlomků, prakticky spíš pramínků plazmy, které zasypaly celou pohonnou sekci jak miliardy ohnivých jehel. Teleporty a gravitační motory byly zničené. Všechno jednou ranou! Okamžitě se zvážilo přemístění jednoho teleportu z každé zbývající lodi, což by zpomalilo letku o polovinu.

To by nejen naprosto vynulovalo všechny naše dosavadní časové zisky, ale ze zbývajících sedmi měsíců by rázem byl víc než rok. Což o to, zásoby s určitým zdržením počítaly, takže bychom neumřeli hladu ani bychom se nezačali dusit, ale vzrostlo by riziko že potkáme něco co nechceme.

Co s tím? Nu, od počátku byly lodě projektované tak, aby se do dvou z nich případně vešly všechny tři posádky. Při výraznějším omezení soukromí dokonce všechny tři do jedné. Jak vidno, trochu mlčky se předpokládalo že se možná některý koráb nevrátí. Když bychom si s Daarzem rozdělili obyvatele Laxenu, mohli bychom dál pokračovat nezmenšeným tempem. Tato varianta měla mnohem víc zastánců než předchozí. Zvláště proto, že by každá loď měla dva mágy – vyřešila by se tím současná velká hrozba nezastupitelnosti a neexistence kontroly.

Druhá varianta nabízela navíc potenciální šanci zkusit nás spojenými silami dvou mágů „zahodit“ na mnohem větší vzdálenost než doposud!

Myslím, že každý si v tu chvíli vzpomněl na utajené virtuály. Přesně to chtěli tehdy udělat oni. Velení je tedy přizvalo k poradě.

„Sice jsme nepředvíдали tak extrémní případ, jaký se právě stal, ale musíme úvodem podotknout – šlo nám právě o snížení rizika pomoci prodloužených skoků, což jste nám překazili,“ sdělil jejich mluvčí. Nu, připomínka to byla citelná.

Pak jsme mohli prozkoumat jejich původní návrh.

Byl skvělý. Oni pojali magii podrobněji. Šli na to chytřeji než my. Řekli si: než čekat na nějaký zdroj magie, nešlo by to nějak minimalizovat? Takže se snažili seskupit pomocné okolnosti tak, aby snížili vlastní spotřebu. Mělo to velkou výhodu a současně i nevýhodu.

Výhoda byla (už zmíněná) menší spotřeba magie. Nevýhoda zvýšení složitosti příprav a načasování. Čím větší stádo subsidiárů si člověk zjednal, tím složitější bylo ho uhlídat. Ovšem v této oblasti měli virti navrch.

Velmi neznámou veličinou ovšem byl status tvůrců. V podstatě se vetřeli na palubu ilegálně, bez vědomí velení. Vezli jsme s sebou registrované virtы, ale že jich tu je tolik načerno, bylo překvapivé. Nikdo ani nevěděl důvod, tím méně cíl jaký mohou mít aniž by nám ho sdělili.

Od chvíle, kdy jim můj program samočinně překazil plány, a tím se o nich všichni dozvěděli, se nijak neprojevovali. Situace mezi velením a virty byla patová. Kapitáni mohli vydat rozkaz fyzicky rozpojit sítě a vypnout je, čímž by neregistrované virty vyhubili. Ale oni zase mohli kdykoli ovládnout či sabotovat jakoukoli část lodních systémů, včetně teleportů. Obě strany se mlčky držely pod krkem a doufaly, že to tak zůstane... asi až do konce výpravy.

Takže současná jednání mezi kapitány, virty a envirty, jak jsme je konečně začali pracovně rozlišovat, měla formu velmi obezřetného přešlapování na místě. Velitelé na virty raději nechťeli moc tlačit, a ti si zase nebyli jisti, jak moc si mohou dovolit lícitovat. Lastakarijsko vzbuzovalo oprávněný respekt, a tohle byla naše výprava.

Zatímco Laxen se horečně snažil minimalizovat škody do doby, kdy se rozhodne o jeho osudu, zjistil jsem, že mi na kontu přistálo šílených sto dva a půl tisíce solů!

Tak moment. Při poslední podobné příležitosti se rozdávala čtyřiapadesátka. Proč teď tak moc? Totiž posádka Laxenu se složila, a společným jménem mi poslali dalších čtyřicet osm a půl tisíce jako výraz vděku za to co jsem udělal.

Je fakt, že když jsme na veesu viděli záznamy z jejich teleportové sekce, tak kdyby tohle koupil střední trup kam měl meteor původně namířeno, obětí by byly stovky. Ale něco se ve mně vzepřelo. Odměnu za práci? Proč ne. Oproti tomu záchrana je věc morálky, to je něco jiného. A navíc to byla spíš náhoda než má zásluha.

Velmi uctivě jsem poděkoval, ale částku z Laxenu jsem nepřijal.

A co mi přišlo od Ankčeta jsem mezi nás rozdělil, tak jako tehdy Daniraien.

*

37 – Pod plnými plachtami

Situace Laxenu se s každou novou zprávou ukazovala jako horší a horší. Ono když přijdete bezmála o třetinu lodí, je to znát. Ukazovala se další problematická fakta. Kupříkladu i v trupu, který vydržel, vznikly díky mamutí rázové vlně tisíce naprosto droboučkových trhlin, kterými teď maličko, ale nezadržitelně utíkal vzduch do prázdna. Řešení? Jedině opatřit všechny okrajové stěny nepropustným nátěrem. Nejlépe zevnitř. Což je nereálné, i kdyby ho podpořily druhé dvě lodě svými zásobami. Tím by navíc snížily vlastní bezpečnost.

Rozvody jak médií, tak energií, na tom byly podobně. Výbuch způsobil úplnou smršť tlakových a přepětových pulsů – od krátkých až po ultrakrátké – a navzdory bezpečnostním prvkům buď zničil, nebo poškodil plno zařízení i mimo zasaženou zónu.

Nejsnazší by bylo spojit lodě do jednoho vesmírného putujícího habitatu. Všechny zdroje by byly pohromadě. Jenže riziko, že se něco nepovede a zkáza postihne všechny naráz, nebylo možno akceptovat.

„Opustíte svou loď, a budete u nás po zbytek cesty milými a váženými hosty?“ navrhl Ankčet po náročné poradě.

Kapitán Zojbrun ani nemrkl. „Vynasnažíme se nebýt vám přítěží.“

Ve dvou dalších směnových cyklech jsme vyrabovali z Laxenu vše co šlo. Plno prostor u nás i v Daarzu se proměnilo ve sklady našlapané kdečím až po strop. Co šlo, přivěsilo se zvenku na trup. Horší to bylo s daty. Tolik místa, abychom pojmulí půlku databází Laxenu, jsme neměli. Něco se přeneslo fyzicky i s krystaly, něco vyřešila redukce dle důležitosti.

Protože kapacita volných ubytovacích prostor na obou lodích přece jen nedostačovala k usídlení ztroskotanců, i když byli v kajutách po čtveřicích, objevily se na veesu dotazy kdo by si někoho vzal k sobě.

„Jo?“ ohlédla se Dani, a skoro se mi zdálo že ani nečekala na náš souhlas: „Jo!“ A už jsme byli ve frontě. Jen dva poskytovatelé byli rychlejší než my, ale po pár minutách už se tam skvěla skoro třisetřádková nabídka.

„Smím využít vaši laskavost?“ ozval se poměrně rychle nějaký Laxeňan Sbrevdtgrunk. Tak jsem kývl, a o deset minut později se ukázal u nás.

Byl to mladý operátor, v druhém koleni z Pulnillionu. Pravý rukáv měl ušřížený a paži celou krytou průhledným regeneračním turniketem.

„Promiňte že vám podám levačku!“ smál se. „Ale zase to je od srdce! Tohle? To nic, měl jsem zrovna směnu a trochu mi to utrhlo ruku,“ komentoval stav pravé paže. „Klidně mi říkejte Brejt!“

Musel jsem v duchu hluboce smeknout před schopnostmi mechaniciánské ošetřovny. Nebýt toho obalu, skoro by se nedalo nic poznat. Žádné černomodré otoky a rozšklebené okraje, jen klikatá začervenalá jizva! Prostě dokonalá práce.

Ale v nitru jsem nebyl z Brejta zrovna moc nadšen. Už jsme plánovali, jak budeme na směny držet mou magickou pohotovost kolem lodí, dokud

obrana nezdokonalí ochranný systém. K tomu bych uvítal klid, ale toho na lodi zrovna nikde nebylo nadbytek. Když člověk vyšel na chodbu, ocitl se na ulici rušného města. Najednou tu bylo hrozně moc lidí. Teď nebude klid ani doma. No co, nějak se to zvládne.

Protože byly všechny tři lodě stejného konstrukčního plánu, Brejt si přivezl i svou postel. Tři mechani ji vnesli dovnitř, obratně přichytili nad lůžko Dani, přistavili žebříček, a palanda byla hotova. O něco později k nám vstrčili další mechani dva objemné vzduchotěsné kufrы.

Hm! Nechali jsme je v předsínce.

„Ty jsi nám to prý nasměroval do motorů jo?“ prohlížel si mě technik z Laxenu jako nějakou akvariijní atrakci.

„Spíš náhodou,“ připustil jsem.

„No, už se stalo. Měl jsem tam, člověče, možná třicet vylepšení, která jsem chtěl postupně zkoušet. Teď je všechno pryč. Ale co, hlavně že to neodnesli lidi, takže osobní dík!“

Velení nám dalo ještě dva dny navíc, aby se mírně hektická situace při stěhování trochu usadila. Spíš si myslím že byl zádrhel s envirty. Velení obou zbylých korábů už nechtělo do své sítě pouštět další neregistrované virty, a těm se to zase nelíbilo. Ale neměli na výběr, pokud nechtěli zůstat na rozbité lodi.

Jak nejdříve to šlo, konzultoval jsem můj výstražný systém s Omisirgem a Belisaičč. Koneckonců, byli jsme stále v zóně zásahu. Sice to bylo krajně nepravděpodobné, že by tudy letěl nějaký další ultrarychlý zabiják, ale to už bylo nepravděpodobné u toho prvního, že?

S mágy byla super domluva, však jsme byli všichni Lastakarijci. Jejich zručnost mě potěšila, už rozpracovali vlastní řešení. Po debatě ale kupodivu přejali můj princip a během hodiny jsme zkonstruovali a instalovali

dva SAMOČINNÉ ochranné magické „kluzné“ systémy, jeden kolem Oigirsu, druhý okolo Daarzu. Paráda!

Jediné negativum na tom byla spotřeba. Žralo nám to magii i v klidu.

„Bezpečnost má prioritu před rychlostí!“ vydalo velení jasné stanovisko. Tak jo. Patrně riziko delšího letu je nižší než nečekaného zásahu.

Ke konci druhého směnového cyklu byla nálada na Daarzu i u nás znatelně nostalgická. Posádka Laxenu posílala pozdravy své lodi. Vees byl plný dojmavých příspěvků. Nebylo divu. Přes rok to byl jejich domov, jediné místo bezpečí v bezbřehém oceánu Velké Galaxie.

„Dvě prémie!“ oznámil nám Brejt vesele, když se večer vrátil. Ukázalo se, že velení schválilo dvě z jím navrhovaných modifikací chlazení. Vzhledem k tomu, že mluvil o třiceti, to nebyla kdoví jaká sláva, ale každé i malé plus se cení, takže jsme mu to přáli a vyjádřili svůj obdiv.

Už mu sundali turniket, takže si obratně vylezl na palandu a v jednom kuse si tam něco mručel, nejspíš projížděl vees a siv. Nezdál se mi nějak posmutnělý, takže ono to s tím sentimentem možná nebylo tak žhavé.

Krom změny počtu osob bylo Brejtem nechtěně nabourané i naše soukromí. Byl znatelně živější než my, a do jisté míry vyrušoval. Asi potřeboval k životu mnohem víc slov než my tři dohromady. Trpělivě jsme to snášeli. Koneckonců, co jsme také čekali když jsme ubytování nabídli.

Druhého dne se provedlo symbolické rozloučení s Laxenem. Zničilo se vše co patřilo k první sféře důležitosti, přečerpala se zbylá atmosféra a suroviny, rozpojily rozvodné armatury, vypnuly se ponechané zdroje, a nakonec se uvolnily spojky, držící ho pohromadě. To pro velmi nepravděpodobný případ, že by někdy v budoucnu trefil zatím neznámý obydlený svět. Místo aby tam zahučel coby projekt o milionu tun, shořel jako chumel smetí v atmosféře. Pokud by ho dříve náhodou potkal někdo cizí, jistě najde nějakou ze čtyřiceti odolných schránek s daty, které v Laxenu byly umístěny a popisovaly stručně jeho osud.

Posledními pohledy jsme se loučili se smrtelně raněným korábem. Stal se houfem temných, zmrzlých komponent, které nejspíše věky poplují zdejší pustou oblastí, než budou zachyceny nějakým tělesem a nakonec spáleny či rozdrčeny v jeho gravitační náručí.

Brejt stál čelem k veesu a držel levačku na prsou v posledním rozloučení. Myslím že v tuto chvíli tak stáli všichni Laxeňané.

„Skok!“

Trvalo to ani ne vteřinku. Bylo maličko nesnadné uvědomit si, že tím okamžikem se Laxen stal tisíc sedm set srků vzdálenou minulostí. Sice si hrdě namlouváme že jsme vesmírná civilizace, ale přesto ten vesmír naše myšlení občas vykolejí. Brejt vzdychl a Dani mu jemně pohladila rameno. Jen kývl a zalezl si zpět na lůžko.

Poněkud více nahuštění, vydali jsme se tedy na další cestu k domovu.

Myslel jsem, že teď, když s námi virti i envirti spolupracují, rychle dotáhneme jejich projekt do úspěšného konce, ale něco se zadrhlo. Pořád

jsme naráželi na nějaké nesrovnalosti, které nám nedovolily hnout se z místa.

Uběhly další čtyři dny, vyplněné naším úsilím, ale nic se nelepšilo.

„Skoro mám dojem, jakoby nám to virti najednou sabotovali,“ pravil jsem ke Sjur zpola žertem při obědě. Odpověděla jen mlčenlivou grimasou, která ale byla souhlasná.

Aspoň jsme ale další den provedli test naší magické obrany. Velení se rozhodlo věnovat jednu sondu na pokus. Nechali jsme ji skočit kus od letky, a samočinně vrátit asi na vzdálenost tří a půl milionu kilometrů, načež s permanentním maximálním zrychlením padesáti gécek nabrala směr přímo na nás.

Pak zbývalo jen v klidu počkat skoro tři a půl hodiny, než k nám dorazí.

Byla navigována tak, aby naprosto přesně tečovala jednu externí anténu. Kdyby obrana přece jen selhala, přišli bychom jen o komunikační prvek.

Když se přiblížil čas zásahu, čekali jsme docela s napětím.

„Á, vida! Další prémie!“ ozvalo se z palandy. Brejtovi právě uznali další zlepšovák, ale chtěl se o něj podělit ve špatnou chvíli. „Víte co jsem-“

„Ted' ne!“ zarazila ho Dani.

„Co?“ nechápal. Naše práce totiž nebyla navenek vidět. Seděli jsme se Sjur na lůžkách a prostě jen tak koukali do prázdna. Naléhavě naznačila aby mlčel, tak s pokrčením ramen ztichl. Pár vteřin později jsme jasně zaznamenali odezvu magické ochranné sféry. Sonda narušila pole, tím k sobě automaticky přitáhla ohnisko a dostala impuls směrem ven. Mihla se jako temný přelud šest set metrů od cíle a zmizela v nenávratnu.

Brejt asi koukal hodně nechápavě, když jsme se Sjur vyskočili a začali se zdánlivě bezdůvodně objímat. Ovšemže nás „postihly“ odměny velení, myslím že výrazně větší než všechny Brejtovy, ale na rozdíl od něj jsme se s nimi nechlubili.

Dostali jsme aspoň malou náplast na zklamání z toho, že velké magtele pořád nefunguje. Mrzelo mě to. Měl jsem čím dál větší pocit, že naše úsilí zabředlo do slepé uličky, ale nedokázal jsem poznat kde jsme odbočili ze správného směru. Ani ostatní mágové na tom nebyli lépe.

Navíc mě neustále někdo vyrušoval. Nastavil jsem si v sivu automatické, velmi uctivé odmítání všech nabídek ke schůzkám od Laxeňanů, ale moc to nepomohlo: zvonili přímo u dveří. Chtěli se potkat s člověkem, kterého považovali za svého zachránce. Vůbec mi to nebylo vhod, ale snažil jsem se nebýt protivný, takže jsme vždy vyměnili několik zdvořilostí a omluvil jsem se že mám nějakou důležitou práci.

Krom toho, že jsem bezmála získal sociální alergii na „já zde“, jsme skoro přestali vycházet za zábavou, což zase naopak přispívalo k ponorkové nemoci přímo u nás doma.

„Poslyš Brejte, zkusil bys něco udělat s těmi tvými kufry?“ vybídla ho Dani trpělivě - už asi po osmé.

„Jasně, promiň, jen co to ještě dodělám, ano?“ Byl nepochybně správný odborník na svém místě, zrovna aspiroval na svůj čtvrtý zlepšovák, ale co se týče životního stylu jsme si trochu nerozuměli.

Konečně si ale přestěhoval věci do uvolněných míst ve skříních a nechal objemné kontejnery odnést do vnějšího úložiště.

„Lidi, vy tu pořád jen trčíte! Pojdte si někam vyrazit!“ vyzýval nás.

„Netrčíme. My pracujeme,“ namítla Sjur.

„Jo aha. Vy vlastně jste ti mágové, je tak? Já jsem zapomněl,“ usmíval se. Skoro se mi zdálo, jako by tím chtěl říci – láry fáry, kdoví co vlastně vyrábíte za neviditelné kejkle. Trochu mě to udivovalo. Už osmkrát jsme popostrčili celou letku o desetitisíce srků, navíc naposledy jsem svým zásahem podal nepopiratelný důkaz že naše práce, ať vysoce imaginární, je ve výsledku hodně reálná. Je důvod dívat se na nás s lehce citelným despektem?

Daniraien možná vycítila naše rozpoložení, a prostě pozvala Brejta do librária. Vůbec nešlo o nějaké studium starých tiskovin. Za prvé – chtěla nám konečně poskytnout klid, a za druhé, hodlala si s ním popovídat aby lépe poznala co je zač. Ano, mohla mu prostě vlézt do hlavy, ale to by u cizího považovala za neslušné. Takže spolu odešli.

Na mě a Sjur to ale působilo jako bomba. Minutku po jejich odchodu už jsme byli v sobě jak dva nenasytí dravci. Ach jo, ty hormony.

Pomohlo to, zklidnili jsme se, prošli sprchou a s novou vervou se pustili do pátrání po správném řešení. Přestože jsme doslova sršeli energií, motali jsme se stále na místě. To magtele nám snad někdo začaroval!

Dani s Brejtem se vrátili až pozdě večer, jen chvíli před periodou spánku, ale nešlo si nevšimnout, jak Laxeňan úplně září. Naštěstí jsem se nemusel vyptávat. Dani se vymístila a vkradla se mi do myšlenek.

„On je pravověrný techničan,“ vysvětlila všechno pouhými čtyřmi slovy. Tak to bylo jasné. Patřil k lidem, kteří prostě svět kolem sebe chtějí vnímat striktně materialisticky. Něco, co nedokázal spoutat do vzorečků, ho znepokojovalo a nevěděl co si o tom myslet.

Nebylo ale proč vyvolávat nějaké názorové spory. Prostě jsme to přijali jako fakt a nedráždili ho užíváním našich schopností v jeho blízkosti, a on se nedopouštěl žádných narážek. Jsme přece všichni rozumní lidé.

Druhým důsledkem hovorů v librării ovšem bylo Brejtovo naprosté nadšení z Dani. Netušil nic o její orksalovské podstatě a jako techničan žasl nad její dokonalostí.

A k tomu se mi zdálo, že Dani jeho obdiv lichoťí. Když jsem se nad sebou zamyslel, nebylo divu. Neměli jsme na sebe v poslední době přehnaně moc času. Ta mizerná magie mě nějak vytěžovala víc než bylo milé. Jenže pocit povinnosti, kterou bych měl v týmu nějak splnit, mi nedovoľoval nad tím mávnout rukou.

Nějak se to celé začalo kazit.

Takže hned další ráno při snídani jsem se Daniraieň optal, jestli by si nechtěla zadovážet na stěně. Věděl jsem, že ji to baví.

„My ale máme v plánu plovku,“ ozval se Brejt. „Nikdy v životě jsem neviděl robginku plavat!“

„Ano, máme plovku, nevadí?“ pousmála se Dani.

Ujistil jsem ji že rozhodně ne a popřál dobrou zábavu.

Když jsme se Sjur zase zůstali sami, koukali jsme na sebe rozpačitě. Nemuseli jsme nic říkat. Oba jsme viděli jak se nám náhle kamarádka vzdaluje jiným směrem. Měla na to právo? Ovšemže ano, nejsme přece vězení. Ale stejně to trochu bolelo.

Tím urputněji jsme se připojili do prací s Omisirgem a Belisaičč. Vyzkoušeli jsme pět variant, o kterých bylo od počátku jasné, že nevedou k výsledku, ale doufali jsme že nám třeba napoví nový směr. Výsledek nula, ale pro mě nová zkušenost, neboť jsem si mohl prohlédnout všelijaké vychytávky kolegů, a poučit se z nich.

Virti i envirti na tom nebyli lépe. Občas jsme něco konzultovali, ale prolomit současný „zásek“ se nepovedlo.

V náš „podvečer“ jsem si myslel že na chvíli odpočinu, ale v sivu mi od oběda trčela zpráva od Timbirais, na kterou jsem ještě neměl čas. Byla to pozvánka do 43/16 a její znění bylo hodně opatrné.

Zavolal jsem přímo. „Ahoj Tim, moc se omlouvám, měl jsem plno. Můžeme třeba teď?“

„Jdeš se projít?“ vzhledla Sjur, když jsem vstal.

„Jojo. Další citelka volá. Znáš to,“ popíchl jsem ji.

Když jsem dorazil do odpočinkové zóny, Timbirais už tam čekala. Chvilku jsme jen tak pokecali, zajímalo ji jaké je to být „zástupným mágem“. Přiznal jsem, že je to spíš víc práce než méně, ale takovým způsobem aby to nevypadalo že si stěžuji. Pak řekla: „Když už jsme se rozpovídali o té práci, nechtěl bys mi dát malou lekci tvého myšlení?“

„Lekci? Tomu nerozumím,“ podivil jsem se. Bylo to ale prosté: Tim udělala ve službě maličko chybný předpoklad. Při demontáži té separační linky na trilibríxium (vzpomínáte?) vycítila že bude potřeba na chvíli větší dodávka, protože ve vlně najížděly těžké demontážní mechany. Chtěla spustit tři pomocné zdroje, ale jeden byl v údržbě, takže trochu vyplašeně aktivovala i čtvrtý. Víc jich na palubě není, jenže zpráva o tom, že směnažádal zapnutí všech čtyř pomocných generátorů naráz, probublala až na kapitánský můstek. Odtud zase díky současné atmosféře padl maličko nervózní dotaz jakože co se to tam dole děje že jsou potřeba všechny pomocné zdroje.

Podle mě byla jen přespříliš opatrná. Možná jsem oproti ní hodně „oprsklý“ ale něco takového bych řešil odpovědí „situace na to vypadala“ a hodil bych to za hlavu. Timbirais si s tím ale dělala starosti a znejistěla. Sociální správce to vycítil, naznačil to směnovému, a Stučum jí nabídl, jestli si se mnou o tom nechce promluvit.

Aha.

„Když vzpomeneš na toho emzáckého tuláka – tam jsi zvolil až čtvrté doporučované řešení, a bylo to dobře. Potřebovala bych maličko nasát tu tvou intuici. Můžeš mi nějak napovědět?“

Ač nerad, musel jsem ji zklamat. Sám jsem nedokázal shrnout strukturu svého myšlení, natož ji někomu smysluplně předat. Bylo nám to jasné oběma, ale jen se snažila vyhovět doporučení svého nadřízeného.

„Negativní výsledek také výsledek,“ šklebila se. „Zpracuji na sobě jinak.“ Ujistil jsem ji, že je to z mého pohledu úplně zbytečná bouře ve sklenici vody, a zatímco jsem hodně kladně hodnotil její schopnosti tím že jsem připomínal co všechno už předtím naprosto skvěle ošéfovala, zlehka jsem ji sugestivně „pohládl“ abych ji aspoň takhle podpořil.

(Promiň Tim, jestli to čteš, ale vypadalas tehdy tak bezbranně... a zdálo se mi, že to pomohlo, nebo ses aspoň tak tvářila.)

Já jsem ale naopak trochu poklesl na duchu a cítil i určitou zlost. V pouhé čtveřici řešíme otázku pohybu celé flotily, a Stučum mě bude otravovat takovýmito prkotinami?!

Cestou domů jsem se Mergwosarga zeptal, co ode mě očekával. Odpověď byla jasná: vůbec nepočítal, že bych Tim dával nějaké školení. Jen usoudil, že by si se mnou mohla nezávazně pokecat, jakožto s bývalým kolegou který měl „velmi dobrý profil“ – užil přesně tato slova.

Aha. Nenadával jsem. Mnohdy si uspořádáte vlastní myšlenky jen tím, že o nich někomu jinému řeknete. On byl prostě perfekcionista, takže nechtěl opomenout ani maličký detail nad kterým by kdekdo mávl rukou. Navzdory své tragické vstřícnosti to byl naprosto skvělý velitel na svém místě a měl můj respekt.

Uklidnil jsem se, ale večer byl stejně ve znamení šedi. Byl jsem unavený a znechucený, schůzka mě „dorazila“. Najednou jsem si říkal, jestli tohle má vůbec nějaký smysl. Sjur to asi cítila stejně, snažili jsme se to nějak překonat, ale šlo to těžce.

Když jsem viděl, jak Brejt přišel celý rozzářený, skoro jsem měl chuť ho pozvat do nějakého palubního sportoviště a vyklepnout mu ten jeho úsměv. Všichni jsme samosebou měli od armády napojovaný základní bojový výcvik, takže by to asi byla povinnost co se týče technické úrovně. Ale věděl jsem o sobě, že mám díky genetické dispozici k boulderingu super ocelový stisk. Zmačkal bych ho jak stéblo slámy.

Pak mi došlo, že se na mě podepisuje ta ponorka. Bylo těžké si vymluvit počínající averzi, tak jsem poprvé za celou cestu rozsvítil „robinsonovu bludičku“ a šel raději spát.

Ovšem dalšího dne bylo všechno dočista jinak, a to způsobem, který nečekal vůbec nikdo.

„Dnes bychom chtěli omrknout zahradu na padesátce,“ hlásil hned po probuzení Brejt, asi aby ho někdo nepředběhl. „Prý tam naprosto nečekaně rozkvetly farsinie. Jo?“

Dnes už se ví, co jsou zač, ale tehdy byly farsinie na vrcholu své popularity a kdekdo se tam chtěl na pár nádechů zastavit. Jen jsem kývl, Sjur také. Ale zdála se mi od samého rána nějaká roztěkaná, jako by najednou neměla v hlavě žádné místo pro vnímání okolí.

Když Dani s Brejtem odešla, tázavě jsem na ni kývl.

Tajuplně řekla: „Teď se něčeho podrž.“ Měla vidění ve snu!

Sjur se totiž z bezradnosti předevěřím odhodlala spojit se svou učitelkou Tisuni. Už jen to byl mazec, vzhledem k té šílené vzdálenosti. Reakce samosebou žádná. Kamarádka to neřešila, byl to jen pokus s mizivou šancí na úspěch. Jenže odezva na její volání přišla o dva dny později v podobě nádherné snové vize!

„Bylo to něco naprosto omračujícího!“ vykládala Sjur horečně. „Takovou projekci, propracovanou do nejmenších detailů i variant bych komponovala nejméně měsíc!“

Po pravdě: nebyla to odpověď. Ale byl to návod k odpovědi! Proč to proběhlo takhle místo jasného sdělení, nikdo netušil. Možná hravost, možná nějaké pravidlo? Dnes s odstupem si myslím, že asi nebylo dovoleno sdělit nám takové poznání otevřeně, tak to zařídila podobenstvím. Podívejte, Tisuni je magmadam, a i když mám v současnosti za sebou leccos o čem se dočtete v učebnicích, ani teď bych si nedovolil soudit její činy. Každopádně Sjur tehdy úplně hořela nedočkavostí to zkusit, a hlavně k tomu byla děsně nervózní, jestli tu vízi dešifruje tak jak byla myšlena.

„Jdeme na to!“ stiskla mi ruce, a už myšlenkami svolávala mágy.

»Tohle všechno dnes smažeme,« vyslala rázně.

»Necháme si někde kopii?« nadhodila Čiči opatrně. Tak jako všechny, i ji zarazila kamarádčina rozhodnost.

»Jako připomínku naší neschopnosti? Můžeme,« svolila Sjur.

Když byl otisk uložen, Omisirg řekl: »Tak to máš na pově!« Také byl zvědav, co to mladou mágu popadlo. A Sjur pravila: »Přepíšeme vstupní podmínky úplně jinak!«

Během pouhé půlminuty jsme žasli úplně všichni. Připadali jsme si jako stěhováci, kteří se neustále snaží vyrvat velikou těžkou skříň křivolakým schodištěm do dvacátého patra, zatímco Sjur řekla: »A co když ten dům prostě necháme zajet dvacet pater do země, tady odendáme zábradlí a budeme to mít přes balkón vlastně po rovině?“

Fakt, tak geniálně prosté to bylo – akorát že nikdo z nás neměl ani odvahu o něčem takovém uvažovat. Vypadalo to na první pohled zcela absurdní, ale nebylo. Jak bych to přiblížil? Doted jsme ohnisko strkali principem teleportu po dráze jeho existence. Jenže ono se to dalo... inu, přepnout naopak. Z ohniska udělat světočáru, a z té ohnisko.

Nejspíše už sami vidíte tu šokující fintu. Pamatujete jak jsem to poprvé nastiňoval? Že někdy možná nedokážete vzít v ohnisku všechno co chcete a vznikne problém? Tak tohle je přesně ono, akorát naprosto převrácené naruby! Tady z ohniska odebíráte záměrně - právě tu vzdálenost! Pak

soustavu přezrcadlíme zpátky, a najednou na světočáře máme „tam někde daleko vpředu“ vlastně „hned blízoučko na dosah“. Vezmete ohnisko lodí, maličko posunete, a hotovo!!

Ano, teprve TOHLE je ryzí transportní magie!

Ovšemže to nejde tak moc snadno. Doslova se přehrabujete v závějích ohnisek a hledáte, které ještě můžete, a pak už i dokážete, odebrat. Ony ty vzdálenější jsou čím dál menší a je třeba vybrat spojitý úsek bez jediné mezery. Riziko přehmatu je veliké. Však asi proto nám to Tisuni nechťela říci na rovinu. Pokud dojde k omylu, dopadne přenášený objekt stejně jako ten, kterému by se v púlce skoku zhroutil teleport – skončí v místě, jež nemá definici. Skvěle se vygumuje z tohoto vesmíru.

Ale my zatím jásalí. Jako kdybychom doposud žili ve tmě, a teď jsme konečně nahmatali vypínač od světla a spatřili transportní magii v celé její kráse! Otoč si to jak chceš, projektuj jak chceš! Co se hýbe vlastně stojí, a co stojí se vlastně hýbe. Co je nahoře, je i dole, co je uvnitř, je i vně. Pochop to a buď šťastný. Nepřipomíná vám to něco?

Informovali jsme o změně taktiky velení, a to nám obratem přidělilo kapitána Laxenu jako našeho dočasného garanta. Bylo to výhodné na všechny tři strany. Kapitáni nás konečně zařadili do systému, Zojbrun dostal místo s odpovídající důležitostí, a my jsme měli na koho se obracet s našimi specifickými požadavky a nemuseli jsme zatěžovat „standardní“ velení. Vlastně ještě čtvrté plus to mělo. Odeť budu moci směle říkat „Na té slavné výpravě jsem byl jeden ze čtyř, kteří byli nejdůležitější hned po kapitánovi!“. Když jsem to řekl Sjur, lámali jsme se smíchy v pase. To jsou takové ty situačně komické drobečky, které člověku dokáží vylepšit náladu. A vidíte, chlubím se tím i tady, tak ne abyste mě brali vážně.

Když jsme ladili nový postup k úplné dokonalosti, všiml jsem si že se virti i envirti moc neprojevují. Okouněli a okukovali, místo radosti že jsme to konečně rozlouskli jsem vnímal spíš rozpaky. Vadilo jim, že jsme měli úspěch a oni ne, ačkoli všechny předpoklady měli oni? Jejich věc.

Už v průběhu optimalizace mi běželo v hlavě plno nápadů, kde všude by se dal tenhle revoluční princip využít. Odpověď byla prostá: vlastně všude!

Ještě před obědem jsme předložili výsledky i závěry Zojbrunovi, který to přednesl kapitánům. O hodinu později přišel souhlas k testům.

Zahodili jsme čtyři sondy – každý jednu, a ne moc daleko, aby se dokázaly samy vrátit. Když se skutečně objevily zpět a potvrdily, že vše proběhlo dle očekávání, zkusili jsme to znovu, na maximální vzdálenost z níž sondy ještě našly cestu zpět k nám. Rozdíl naměřených dat oproti prvnímu pokusu nám dal vodítko k detailnímu doladění. Ještě jeden test proběhl navečer, se všemi sondami v jednom houfu, a když dopadl skvěle, mohli jsme si vítězoslavně dát večeři.

„Tak co vy peciválové?“ vrazil Brejt večer domů. „Jak tak koukám,“ nahlédl do veesu, „zase jste celý den dřepěli tady zavření? To my,“ vzal

robginku kolem ramenou, „jsme si to skvěle užili. Škoda jen, že Dani musí také pracovat, jinak bychom pro sebe měli celý den!“

Prý, měli pro sebe! Hm. Jen jsem stoicky kývl hlavou. Tohle bude problém. Laxeňané neměli žádné povinnosti, a jelikož celá výprava byla složena z akčních lidí, nevěděli kam svou energii nasměrovat. Velení se jim jejich činnost zpočátku snažilo odčerpat třeba právě těmi zlepšováky, ale ono už nebylo co zlepšovat, však my jsme také celou cestu neseděli se založenýma rukama. Přítomnost nějakých osmi set lidí s průmírou volna poněkud nabourávala náš obvyklý palubní režim.

Nešlo je začlenit do směn? V pohodě by pokryli dva další turnusy.

Moc nešlo, rozhodil by se pětadvacetihodinový rytmus.

Zvážena byla i varianta, že by nás mohli cyklicky střídát. To by ale bylo nutno je všechny „přepojmovat“ i se všemi modifikacemi, které už posádka Oigirsu měla v sobě. Což by se nestihlo. Nikdo nepředpokládal, že bychom za letu vycvičili půl nové posádky. Za ten chaos, který by vznikl, to nestálo.

Ono to sice nebylo tak žhavé, protože Laxeňané sami chápali že pro kmenovou posádku představují rušivý element, a snažili se chovat ohleduplně. Ale stejně tu a tam vznikaly třecí plochy.

Proč mluvím o situaci v posádce a ne o sobě? Nejspíš proto, že jsem stále nemohl uvěřit, že by se takového člověka Dani opravdu chytila. Tohle mě napadlo až před usnutím. Dnes jsem nepočítal tři dva jedna, ležel jsem, vychutnával si pocit že jsme rozsekli zdánlivě neřešitelný problém, a k tomu právě přemýšlel o mě a Dani. Vzpomínal jsem na její slova o přičetnosti a smyslu života. Pokud robot řekne něco takového, je to jako do kamene vytesané. Jenže ona byla Orksalovka. To bylo nevyčísitelné plus, které se ale znenadání mohlo změnit v mínus.

Prostě jsem z toho usnul i bez počítání.

Další den s číslem 679 měl být svědkem našeho velkého vítězství. I když jsme pro to udělali co šlo, od probuzení jsem měl samé pochyby. Ne o preciznosti naší práce, ale ohledně toho, zda jsme nemohli něco přehlédnout. Z počátků technických oborů je takových přešlapů známo mnoho. Magie přece jen byla hodně nový obor a náznak lze pochopit někdy i zcela chybně... Aj aj. Fakt mi nebylo volno u srdce.

Velení teprve dnes oznámilo, že letka provede dálkový teleportový přesun pomocí nové magické technologie. Vyvolalo to patřičnou odezvu. Šetřete si vzrušení na chvíli, kdy zjistíte o kolik jsme vás nakopli, pomyslel jsem si trochu pobaveně když jsem se na chvíli podíval na vees. Ale pořád jsem cítil nějaký stín pochyb, který se mi nedařilo konkretizovat.

Samosebou, okamžitě vznikla anketa jak to dopadne. Od možnosti „přenesou nás o plánovanou vzdálenost“ přes „nevím, nerozumím, jen se bojím“ až k variantě „tak s Leptonem, kamarádi“. Ta poslední s velkým náskokem vítězila. Lidi měli hodně kousavý smysl pro humor, zažíval jsem co svého času Gres.

„Dám jim ceres,“ poznamenala pobaveně Sjur, když si toho všimla, „Ona se k vám nedostala zásadní informace, že pochybovače naše magie tentokrát nechá na místě?“ napsala. Okamžitě jsme měli stoprocentní podporu první varianty, a pak se anketa sama od sebe rozsykala pod nápořem rozesmátých symbolů. Hotovo.

Brejt to všechno četl na veesu a byl hodně zaražený a zamlklý. Možná mu začínalo docházet, co jsme zač, a nevěděl jak teď najít vstřícnou vlnu.

V určenou dobu, po poslední poradě se Zojbrunem, jsme vybudovali schéma, přepnuli ho, přepečlivě z něj „vygumovali“ vzdálenost a vrátili zpět. Vypadalo to na pohled dobře.

Když přišlo povolení, odšpuntovali jsme kondenzátory, pověsili trochu magie na jednu jedinou brzdu, zahájili odpočet a... pal!

„Detekujeme vibrace hvězd!“ ohlásila astrometrika – úplně stejně jako kdysi před tím fantastickým přesunem. Ale bylo pozdě cokoli zastavovat.

Cuklo to překvapivě jen trochu – a to bylo všechno.

To jako už?? vyjadřovala Brejtova tvář, ale neodvažoval se rušit ani tichou otázkou.

„Ano, hotovo,“ usmála se na něj Sjur.

„Potvrzujeme posun o tři sta sedmdesát jedna kilosrků!“ dopadla ohromená zpráva astrometrie do veesu.

„Trojnezměrný Leptone!“ vydechl jen.

„Vše v pořádku!“ potvrdil Raiolgand, jehož směna byla zrovna aktivní.

Další obrovský kámen, který spadl z mého srdce! Rád ho tu zanechám a navždy zapomenu. Nervoval jsem se zbytečně. Prostě jsem byl jen přetažený a přehnaně úzkostlivý. Ale ta euforie do které jsem obratem padl, byla strhující. Nejraději bych křičel na celou loď „funguje to!“ No což, rozdýchal jsem to, za pomoci Sjur, která to cítila úplně stejně.

Obě lodě potřebovaly chvíli aby pochopily co se zrovna stalo. Pak propukl nesmírný jásoť. Ve zlomku okamžiku jsme získali desetidenní úsporu.

„Počkejte, nedělejte si ze mě legraci!“ listoval Brejt užasle veesem.

„Zatímco jste tu takhle seděli?! Co je to za figl?“

„To neřeš; jen užíváme trochu odlehlé oblasti staré dobré fyziky,“ šklebila se Sjur pobaveně.

A to je jen začátek, pomyslel jsem si. Teď budeme brázdit vesmírné moře jak klipr pod plnými plachtami!

*

38 – Tak ahoj

„Docela bychom tě uvítali mezi námi,“ řekl Psirejs.

Trošku jsem předběhl. Takže maličko zpět.

Velení si přece jen chtělo dát čas na to, aby ověřilo, loď dá se říci do posledního šroubku. Magie mohla mít nenápadné či zcela skryté vedlejší účinky. Dokonce nechali po lodi projít i toho malého Xar'ana, jestli mu třeba náhodou něco nepadne do jeho železného oka. Zastavil se i u nás v kajutě.

Pozdravili jsme ho, ale on nic neřekl, jen chvíli postál přede mnou a před Sjur, zrovna tak mlčky se otočil a zase odešel. Čekali jsme nějakou odezvu od velení, ale bylo ticho.

Takže celý směnový cyklus jsme nic nedělali, i když ani tenhle hyperskok pro nás vlastně neznamenal žádné vypětí. Začínal jsem mít dojem, že by to mohl být jeden ze základních postulátů magie: vždy se dá najít způsob, jak danou věc udělat tak, aby se potřebná energie blížila nule. No a vidíte: dodnes je to stále nerozřešený teorém.

No dobře. Když byl chvíli klid, konečně jsem se mohl podívat na ty zatrolené envirty!

Vůbec jsem to nedělal jako předtím. Patříčně poučen, v pěti hodinách jsem si navrhl šikovný převaděč, vyzkoušel ho na pískovišti, konzultoval se Zojbrunem, a pak usadil do sítě. Trojdobrý Leptone! Říkal jsem si, že se to konečně povede, ale že až tak moc, jsem sám netušil. Měl jsem všechny virty i envirty doslova jak na talíři. Bylo to tím krásnější, že evidentně ani netušili, že jsou rázem viditelní a přesně sledovatelní!

Klífíd, připomněl jsem si oblíbené slovo Sjurbepani. No dobrá, vidím je, a co? Logicky se nabízí otázka – když už jsou vidět, tak co s tím?

„Ty jsi děsný,“ řekla mi dokonce už i Dani. „Máte za sebou úžasný pracovní úspěch a ty místo toho abys oddechl, zas něco kutíš!“

„Moc se omlouvám. Ještě jednu věc a už toho nechám, ano?“

„Jsem zvědavá, kolikrát tohle od tebe ještě uslyším!“ smála se.

Doufal jsem, že už ne moc často.

Během dalších pěti hodin jsem si docela zavařil mozek, abych měnič vybavil sadou magických nástrojů, kterými se daly virtuální bytosti značkovat (aniž by to věděly), trasovat a blokovat. Podotýkám – selektivně! Na to jsem byl obzvlášť hrdý. Zastavit by mělo jít jakéhokoli virtuála tak, aby se to nedotklo ostatních! Bez magie absolutně neřešitelný problém.

Na tomhle už jsem pracoval úplně sám, zavřený v jedné těsné tmavé kontrolně rozvodů médií. Dokonce už i společnost Sjur mě rušila. Netušil jsem v tu chvíli, kam se řítím. Seděl jsem a v hlavě mi zuřil uragán logiky a magie, jak jsem to konstruoval a současně i ladil.

Vzhledem k tomu, že nebylo jak to otestovat – to bych se musel dopustit násilí na některém z nich – jsem to předhodil Psirejsovi. Ten nad tím hodinku se svým týmem seděl a pak řekl větu kterou jsem již zmínil předtím.

Bylo to pro mě nejvyšší ocenění. Naši výsadkáři jsou elita, které se v celém Svazu nemůže nic rovnat. Ale s díky jsem odmítl. Měl jsem docela jiné představy o své budoucnosti, než se stát supermanem.

„Jasně, akceptuji,“ kývl beze stopy zklamání. „Tak nám prostě zachovej přízeň i nadále. A... konečně si odpočiň.“

To je to na mě tak vidět? Tak dobře. Snadno se řekne, jenže moje nastartovaná hlava neustále běžela v maximálních obrátkách. Během té zmíněné hodiny už jsem měl v duchu připraveno několik super úprav mých vlastních modifikací! Jakoby ten proud nešel vůbec zastavit.

Teprve o hodně později mi došlo, že jsem se dotkl rýmovačky, kterou se dnes straší malé děti: „Nehraj si s magií, nebo tě sní!“ Bezbřehá euforie, že všechno funguje jak člověk chce, a jde to stále lépe a lépe, je schopna člověka drapnout do pařátů a nepustit dokud nezkolabuje. Naštěstí jsem tohle heslo jen letmo tečoval a odpoutal se.

Vyšel jsem ze své „separace“ na chodbu a díval se, jako bych všechno viděl poprvé. Bylo to všechno tak prapodivně PRÁZDNÉ! Stěny, nosníky, textury... hele, dveře. Jóóó, taky lidi! Dokud nezažijete, nepochopíte jak moc dokáže magie člověka vykořenit a vykolejit někam dočista JINAM, aniž by si to včas uvědomil. Lidé, kteří mě míjeli, se na mě dívali trochu divně.

Později jsem se doslechl, jaké starosti jsem přidělal sociálnímu dohlížiteli. Jasně poznal, že mám problém, ale absolutně netušil jak mi pomoci. M-psychologie tehdy ještě neexistovala. Naštěstí jsem se srovnal sám. No nic. Odpočinu. Hmmm...jak se to dělá? Jo aha!

Poslal jsem shrnutí a výsledky mé práce Zojbrunovi a mrkl do snavu, kde najdu Dani. Byli v malém kulinařském centru na čtyřicítce.

Nešel jsem pěšky, nejel výtahem, prostě jsem se tam teleportoval. Však jsem ten mág, nebo ne?! Suverénně jsem přepnul systém, vyzobl vzdálenost která ležela mezi mnou a mým cílem, vrátil přepnutí do původního tvaru, zvolil místo kde zrovna nebylo žádné jiné ohnisko (abych neskončil po teleportu napůl vrostlý třeba do kolegy anebo do stěny) a malilíčko popostrčil své vlastní ohnisko po imagináru. Bác, a výsledek byl na světě.

Jenže místo uspokojení jsem za to hned dostal kartáč od Sjur. »Co blbneš?!« slyšel jsem její dotaz. Mého teleportu si všimla okamžitě.

»Neblnu, jen jsem si trošku poskočil...«

Ale její tón zůstával příkrý. »Musels?!«

»No... nemusel.«

Vteřina zdrcujícího ticha. »Tak to víckrát jen tak pro nic za nic nedělej.«

Později doma jsme se navzájem omluvili. Já za tu klukovinu, a ona za tón, jakým mě varovala. Důvod byl prostý. Za prvé – měl jsem mozek napůl uvařený, bylo snadné udělat chybu, mohl jsem dorazit fatálně neúplný. Měla o mě prostě obavy. A za druhé, byla to otázka sebekázně. Když umíte nějaké bojové umění, také neběháte po ulici v akrobatických sestavách jak šašci. Děláte jakoby nic, a užijete ho jedině když je opravdu potřeba. To je odvěký kodex bojovníků i mágů. Proto Sjur můj frajerský „hopskoč“ tak

rozladil. Z jejího pohledu jsem se ztrapnil a ostuda padla i na ni, protože se považovala za mou učitelku.

Každopádně, dorazil jsem na místo s myšlenkou, že tentokrát bude muset Brejt couvnout. V hlavě mi klíčila představa, že ho vrazím dovnitř skafandru, aniž bych ten skafandr musel otevírat a zase zavírat, a pak ho pošlu na výlet zpátky na protilehlou stranu Velké Galaxie k ještěrkám. Ne, kecám. Tak zlé to nebylo, ale rozumíte, ten pocit naprosté moci s magií v kapse je hodně, fakt hodně svůdný. Takže jsem sice netušil co konkrétně dělat kdyby necouvl, ale rozhodně bych to tak nenechal.

Bylo tam plno lidí. Aby také ne. Když jsem se zčistajasna zjevil, jako by mi narostly bodliny – kolemstojící se zatvářili dost překvapeně a vzápětí se kolem mě udělalo uctivé volno. „Bacha, to je ten čaroděj,“ jako bych jim viděl v tvářích. Stejně tak když jsem se pomalu posouval davem, všichni mi mlčky uvolňovali cestu. Takže lidi pardon, fakt jsem to tehdy nemyslel nijak zle, jen jsem se nechal jedenkrát trochu unést.

Dani s Laxeňanem stáli u jedné žapsiny a něco soustředěně programovali. Tyto automaty nebyly jako běžné jídeláky v kajutách, s pevně daným výběrem. Tady se dalo experimentovat, proto také ten nával.

Nějaké dva malé zelené kousky jim zrovna vyjely ven. Brejt ochutnal jako první. „Hrome!“ zakřenil se. „To je dílo! Vyzkoušej!“

Dani si přiložila vzorek ke rtům. Bylo vidět že opravdu vnímá. „Docela dost ostré, je tak?“

„Proklatě ostré!“ souhlasil nadšeně. „To si schovám!“ Myslel tím samozřejmě data k produkci.

„Ahoj,“ řekl jsem. „Byla by nějaká laskominka i pro mě?“

„Á, náš telestřelec!“ usmál se Brejt s nadhledem. V ten samý okamžik se mi Daniraien objevila v myšlenkách. Nic neříkala, jen se rozhlédla. Trochu nesouhlasně jsem pohnul hlavou – ne že by mi to vyloženě vadilo, ale byl to vpád do intimní zóny bez pozvánky. Jenže ona měla jasný záměr. Zjistila totiž, že jsem konečně všechny plánované akce uzavřel.

„Dovol, abych ti srdečně poblahopřála k dvojnásobnému úspěchu,“ usmála se, a naprosto nenuceně pokračovala: „Mohla bych být tak smělá a převzít úlohu té laskominky osobně?“

Sepnulo mi to hned. „Jak se říkává, finis coronat opus. A takový okouzlující závěr mi bude nesmírným potěšením.“

„Jak – osobně?!“ vypadlo z Brejta. Nepobral to, anebo to možná v tuto chvíli ani pobrat nechtěl.

„Osobně? To slovo se užívá pokud dotyčná entita míní sebe sama,“ opáčila sladce Dani. „Jako třeba já teď. Díky, bylo to s tebou milé, měj se hezky.“ Otočila se ke mně a zlehka mi podala dlaň.

S pokývnutím jsem ji přijal a šel s robginkou pryč. Najednou se kolem rozlehl nadšený potlesk. No jasně; to že jsem si do určité míry demonstrativně odvedl Dani, si lidi vyložili jako veřejné prohlášení naší volby, a projevíli nám podporu. Vnímál jsem to maličko rozpačitě. Bylo to milé, ale

nikdy předtím ani potom jsem nepotřeboval souhlas davů ke svým soukromým rozhodnutím. Beze slova jsme unikli na chodbu.

Mlčeli jsme, dokud nám snav nenašel nějaký prostor kde bychom mohli být sami. Mlčeli jsme, i když jsme si sedli vedle sebe v maličké buňce co sloužila jako sklad náhradní elektroniky. Jen mě držela za ruku a mlčeli jsme i nadále; věděla že mi musí dát čas vyházet z hlavy všechno to napětí, natlakované tam v poslední době. Její empatie byla fakt nebeská.

Asi po čtvrt hodině jsme se obejmuli. Vsunula se mi hladce do náruče a tak jsme zase zůstali další čtvrt hodinu. Prostě jsem jen seděl, užíval si její blízkost a v myšlenkách jsem měl šedo, šedo, šedo. Pohádka a hojivý balzám na můj schvácený mozek.

Nakonec to ticho vzdala jako první. „Nenapínej mě tak moc, nebo se mi někde něco přepálí!“

„Konečně bude čas na to, co ti dlužím. Víš... s bolestí dlužím. Ale znáš nás.“ Myslel jsem svou rasu. Jsme holt Lastakarijci. To je celoživotní privilegium, ale především závazek.

„Ano. Znáš vás,“ kývla prostě a tím bylo vše vyřešeno.

Ne, nebylo.

„Už můžu vyrušit?“ ozval se mi Psirejs, když jsme šli domů.

„Ty vždycky. Co se děje?“

„Jen doplnění. Víme už co se dělo s envirty. Je to exploatační skupina, která čekala, že na naší cestě objevíme mraky světů, kde by se mohli usídlit. Najisto počítali s tím, že když se dostali nepozorovaně na palubu korábů, dostanou se stejně tak i do jiných světů. S čím nepočítali bylo, že jsme letěli obloukem prázdným prostorem. Když pochopili, že se vracíme a nic nebude, dostali opravdu strach. Tušili lépe než my, kudy jsme prolétali. Rádi by ten pokročilý magický teleport sestavili a užili, ale jen tak aby zůstal pod jejich správou. V tom viděli argument pro svou beztrčnost.

Proto se také stavěli tak nečekaně vlažně ke spolupráci s námi. Když jste náhle objevili v plné kráse to, co se sami snažili vytvořit, přiznali si porážku v nevyhlášeném soupeření a přihlásili se k nivelaci a začlenění mezi klasické virty. Ani jsme nemuseli pohrozit tvými nástroji, se kterými se Mergwosarg ve velení pochlubil. Stačilo jen nenápadně nadhodit nějaký fakt, o kterém absolutně netušili kde jsme k němu mohli přijít. Takže jste přispěli i ke konverzi celé rasové skupiny do Lastakarijské oficiální struktury.

A ještě drobnost: ty potíže se sítí kolem čtyřstého čtyřiačtyřicátého dne, byly také jejich dílo, než se naučili dělat pokusy méně nápadně. Vybrali si tě, protože jsi nejlépe vyhovoval ze směnařů. Kdyby se jim něco nepovedlo, tak prý by sis s tím dokázal nejsnáze poradit. Tak ti dlužím velkou omluvu. Chtěl jsem ti to říci hned, ale sociální dozor mě od tebe přes půl hodiny držel v odstupu. Tak snad už jsem teď nic nepokazil,“ uzavřel.

„Rozhodně nepokazil, naopak velice potěšil!“

„Tím lépe,“ podotkl a zase se odpojil.

Potěšilo mě i velení, které ohodnotilo mou aktivitu dvanácti tisíci solů. Hromsky pěkná sumička, ale bylo proč. Vlastně jsem konečně rozetnul nerozhodný stav sil mezi kapitány a envirty ve prospěch velitelů, a toho si cenili. Takže jsem měl opět co dělit mezi naši trojčtku.

A ještě zmíním mou čistě soukromou úvahu ohledně envirtů. Orákulum doma patrně vědělo, že výprava přinese velký rozvoj mezihvězdné přepravy, a předběžně dalo náznak, že by bylo vhodné vyslat ven plně utajené envirty. Proč? Lastakarijsko dostane do ruky nástroj jak létat hodně daleko, a bylo by příjemné, kdyby setkání s jinými civilizacemi probíhalo pokud možno přátelsky. O to se právě měli (zcela nepozorovaně) postarat envirti. Oni by dostali nový svět, a na oplátku by ho zlehoučka předběžně připravili na budoucí pozitivní kontakt s Lastakarií. Samosebou, takováhle infiltrace musela být utajená a nesměla být spojována s námi. To byl podle mě smysl proč byli na korábech „jakože tajně“. Ale jak znovu podotýkám, je to jen má hypotéza.

Doma jsme zastihli Sjurbepani. Věnovala mi mírně nespokojený výraz, ale když viděla jak se s Daniraiem držíme za ruce, okamžitě se rozzářila. „Už jsem o vás dva měla skoro obavy,“ řekla s úlevou, takže jsme se zase chvíli mačkali v náruči všichni společně.

Pravil jsem Dani: „Nesmírné díky za obětavost, s jakou jsi ho zaměstnala, aby neprudil. Opravdu velice mi to pomohlo. Doufám že to nebylo moc proti srsti.“

Smála se: „Žádnou nemám!“ Pak zvažněla. „Nebylo. Děkala jsem to přece pro tebe. Ne,“ opravila se důrazně. „Pro nás.“

Klika znovu cvakla a dovnitř vešel Brejt. Viděl jak se všichni objímáme a v ten moment mu to muselo být jasné. „No, tak ahoj,“ řekl rezignovaně.

*

39 – Jako blechy

Ne že by jásal, ale jasně poznal že je nadpočetný. Přece jen se mu nechtělo křenit u tak silně provázané trojice. Vzal to nakonec s noblesou: vytahal ze žapsiny plno dobrot a pozval nás na uzavírací večeři. Tak jsme přidali něco zase my, a nakonec jsme poseděli v docela přijatelné atmosféře.

Když jsem si všiml, jak nás úkosem potajmu pozoruje, domyslel jsem si zbytek. Necítil se pohodlně v „magické“ kajutě. Měl trošku obavy zůstat s lidmi, kteří věci dělají tím, že „nic nedělají“. Dosud převládal jeho techničanský zájem o Dani, jenže když pochopil jak moc patří k nám, spíš se maličko vylekal. Stroj, mající jakékoli vazby na magii, je noční můra každého ortodoxního techničana.

Ještě před spaním hodil dotaz na vees a ráno už měl čtyři nabídky. Potřásli jsme si ploutvemi, nacpal věci zpět do svých monstrózních kufrů a nechal se i s postelí přestěhovat k nějakým třem operátorkám. Pokud vím, zůstal u nich až do konce výpravy.

Konečně jsem měl možnost věnovat se dívkám jak se sluší a patří, včetně toho nejkrásnějšího způsobu. Pěstovali jsme ho nadšeně a usilovně. Ale ani mimo to jsme se rozhodně neváleli na postelích. Dani normálně fungovala ve směnném provozu, a já se Sjur jsme opět kolotali po nespočetných maličkých, ale tím více otravných problémech, které lidé vyvěšovali na veesu.

A začala nám jiná povinnost – provádět pokročilý magický teleport.

Vzhledem k tomu, že jsme měli databanky doslova přečpané, nebylo už místo na nová rutinní data. Informatici připravili jakousi oceňovací funkci, která hodnotila čerstvá data čekající ve frontě. Buď je umístila místo starších, která nebyla tak důležitá, nebo z nich rovnou spočítala komparáty, anebo měly naopak nové údaje smůlu a skončily navěky v propadlišti dějin.

Ten fakt také negoval důvod, proč se vracet malými skoky: stejně nebylo s čím nová data porovnávat, a nezdálo se ani nebylo kde je uchovávat. Dílny sice posilovaly databanky novými paměťovými bloky, ale to žalostně nestačilo. Čili možnost dostat se domů tak rychle jak to šlo, bralo velení jako vysvobození.

Takže hned v šestistém čtyřiaosmdesátém dnu jsme provedli dvojnásobný skok – 740 kilosrků! Lidi byli naprosto v extázi. Tohle byl mazec, který ovšem krom jiného dramaticky měnil naše předchozí úvahy o tom, že se do Velké Galaxie podíváme jen jednou a víckrát ne. S takovým potenciálem nás nějakých pár megasrků přece nemůže rozházet! Tím víc, že jsme se nemuseli ohlížet na riskantní strmost nadprostoru! Konečně jsme začínali chápat, že věta, kterou kdysi dávno údajně řekl Tortogar Jaovi (nebudu rozvádět, určitě znáte z dějepisu), totiž „na mé palubě tě problém velkých vzdáleností nemusí vůbec zajímat“, má

svou hlubokou pravdivost. Pokořili jsme deset megasrků návratové trasy aniž jsme se u toho zadýchali.

„Kolik se dá nejmíc skočit?“ optal jsem se Sjur ve vhodné chvíli.

„Netuším!“ přiznala upřímně. „Žádné horní limity nejsou stanoveny!“

Bylo znát, že i virtuálové pookřáli. Sice už jsme letěli bez zastávky zpátky, ale díky novému druhu přenosu značně vzrostla šance, že by přece jen mohlo dojít na jejich expanzi aspoň do části Velké Galaxie.

Teprve den nato jsem si všiml, jak mi nabobtnalo konto. Extrémní teleporty už kapitáni považovali za nadstandard. Přihodili samosebou všem palubním mágům. Nedalo mi to, a zeptal jsem se Zojbruna, jestli na to má výprava nějaký zarámovaný rozpočet, anebo jestli máme nelimitovaný účet u armády. Varianta B byla správně. A hned mi to oplatil otázkou:

„Máš pocit že nejste ohodnoceni dostatečně?“

„Mohu mluvit jen za sebe, ale já jsem naprosto spokojený!“ Vím že to možná pro jinoplanetáky bude znít idealisticky, ale hlavní pro mě byla služba rodině.

Samosebou se to neutajilo.

»Tys nám chtěl vyjednat víc peněz?« dostal jsem o pár minut později udivený dotaz od Čiči. Tak jsem musel celou kauzu vysvětlit, že vznikla jen mou zvědavostí a Zojbrunovou ochotou nás řádně ocenit.

Tak jsem rozmluvy hned využil. »Hele, lidi, možná jsem naivní, ale máte někdo představu, co s takovými penězi dělat?!« vyzval jsem mágy.

»Zrovna včera jsem o tom uvažovala,« usmála se Belisaičč. »Co kdybychom to rozjeli až budeme zpátky doma?«

»Ty jsi tajuplná jak singularita na druhou. A konkrétně?«

»Nechme někde postavit pojmovací centrum s předplaceným provozem! Ať také něčím přispějeme pro lepší svět našich dětí,« navrhla.

Super nápad! »Pokud by tě to neurazilo, šel bych do toho rád.«

»To si ještě rozmyslím, paktovat se s takovým nedoukem, co z dlouhé chvíle sestřeluje spřátelené koráby a ještě za to chce přidat na gáži!« smála se.

»Však nemusíš! Já se s ním budu ráda paktovat sama!« vzala se o mě se smíchem Sjur. »Ale k tomu projektu se také připojím.« I Omisirg souhlasil. De fakto tak budeme jen jakýsi „průtokový ohřívač“, který přelije armádní peníze zpět do civilního sektoru, navíc s krásným efektem na budoucnost.

Po druhém megamagteletu jsme chtěli vzdálenost ještě trochu natáhnout, ale velení nám to překvapivě neschválilo. Někaké analýzy naznačily pochybnost ohledně bezpečnosti takového druhu pohybu nad hranici zhruba megasrku. Totiž ono „chvění hvězd“ byly oscilace, dost podobné těm v horní části teleportové křivky. Znepokojilo je riziko kolize s jakočasnem.

„Dělali tu analýzu mágové?“ namítla naprosto vážně Sjur.

„Ne,“ přiznal na rovinu Zojbrun. Nic víc neříkal, ale den nato povolení přišlo. Když jsem nad tím přemýšlel, nebylo to tím, že by nám velení nevěřilo. Ale nechtěli přehnaným napínáním našich schopností udělat v závěrečné fázi výpravy nějaký omyl. Je fakt, že ty vzdálené trasy se vyzobávaly z toho přepnutého ohniska obtížně. Sedli jsme si se Zojbrunem i analytiky a v družném hovoru si vyjasnili stanoviska. Oni se uklidnili, když viděli jak pečlivě všechno promýšlíme, a my jsme na jejich podnět zaměřili pozornost na ještě větší přesnost při selekci vzdálenosti.

Zavedli jsme si „mustr“ – vzorek vzdálenosti, a ten musel ladit s tím co odebíráme, abychom měli větší jistotu že nevymažeme něco reálného. Pak „zarážky“ – to kdyby proces fakt chtěl zčistajasna začít kmitat tam kde nesmí. A také „znětku“ – signálek, který se vypustil na jedné straně a musel zaznít na druhé, což bylo potvrzením že úsek je spojitý. Nesmějte se. Dnes to jsou základní věci co se učí hned v prvním magsemestru, pro nás to ale byly suprové vychytávky. Obratem jsme Zojbruna seznámili s modifikacemi, které jsme na základě toho provedli.

Moudré hlavy to prohnaly těmi jejich mašinkami a trochu zdrženlivě přitakaly, jo, tak by to mohlo fungovat.

Takže jsme o pět dní nato nachystali Finální Velký Naprosto Omračující Zcela Bezbolestný Teleportový Skok na megasrkovou vzdálenost! No povyku kolem toho bylo až běda, naštěstí sociální dozor měl rozum a moc toho rachotu k nám nepouštěl. Kdekdo o tom chtěl vědět kdeco.

„Bez obav. Rozhodně to bude bezbolestné,“ odpověděl jsem hromadně na stovky dotazů. „Když se to povede, tak ano, a když náhodou ne, tak už tuplem!“ To měli za ty jejich provokativní ankety předtím!

„Ty fakt umíš lidi kolem sebe v pravou chvíli povzbudit!“ smála se Sjur. Ale tak jako minule, dali jsme to prozkoumat i virtům, a když nepřišly námítky ani od nich, byla patrně stoprocentní jistota úspěchu. Ale to kecám – nikdo z nás by se nespokojil s pravděpodobností neúspěchu v množství byť jednoho procenta. I když šlo o první pokus, odhady možného problému měly v exponentu deset na mínus patnáctou.

Lidi, řeknu vám, to byl velkolepý prak, který Sjur s mým maličkým přispěním postavila! Teprve se znalostmi které jsem nyní měl, jsem mohl naplno obdivovat její mistrovství. Fakt, ona tu magii měla od narození v krvi. Z toho, co nakonec v našem prostoru bude imaginární dráha, jsme vyzobali přes ŠEST SET parametrů! Jenže oproti dřívějšíku byla potřebná magie nejméně o dva řády, tedy stokrát, menší! Žádné masivní brzdy jako předtím. Měl by opět stačit jen maličký, chytře zacílený puls.

Pak si dala pár minutek oddech a zkontrolovala to kolegům. Znovu jsem si připomněl strašlivou tíhu zodpovědnosti, kterou tak statečně nesla. Neměla nikoho, kdo by zkontroloval to co udělala ona. Samosebou že jsem spolupracoval, ale má pomoc byla víceméně symbolická ve stylu „tady to podrž a tam to polož“.

Přesto jsme to zvládli nečekaně rychle, zbyl ještě nějaký čas, takže mě Sjur pověřila namátkovou kontrolou. Prostě jsem otevíral náhodné segmenty a koukal na ně. Kdyby se mi cokoli byť jen trochu nezdálo, měl jsem to hned hlásit. „Vím, jak odporný jsi šťoural,“ komentovala to vlídně. „Vždy si všimneš něčeho co jiní nevidí. Tím spíš máš šanci objevit nějakou mou chybu. Takže hledej a nešetři mě!“

Marná snaha. Nic závadného, ani podezřelého, jsem nenašel.

Takže přesně včas jsme zahlásili připravenost, dostali povolení, odpočítali to a spustili!

Bang!

Naprosto hladký průběh, a spotřeba magie minimální! Jen to chvění trvalo trochu déle. Přece jen už jsme náš starý milý časoprostor „tahali za fousy“ docela odvážně.

Na rozdíl od většiny posádky, která neskrývala své naprosté nadšení, jsme cítili spíš spokojenost. Přesně jak to řekla Sjur v dobách, kdy jsem sám sobě nevěřil ani za zlámaný nehet: je nesmírně potěšující, když věci fungují jak mají, ale maličko je to i nuda.

Ne, to bych kecal. Totiž: vždy, když se člověku zdá, že jde všechno skvěle, tak nejspíš jen něco nepostřehl, vyjádřil se jednou starý zkušený Bak. Mě to potkalo po tomto úžasném skoku.

„Zatracené kvěťáky!“ ulevil jsem si, když jsme se Sjur usilovně rovnali poruchy, které pučely různě kolem. Budeme to muset ještě důkladně vypilovat. Jenže jedna „porucha“ v mém sektoru udělala něco, co jsem nečekal ani ve snu. Sice jsem okamžitě udeřil znovu a vyhladil ji, ale její úhyb ve mně zůstal zaseknutý jako trn pod nehtem. My livani máme v genech, že poznáme, kdy se nějaké protivenství chová fyzikálně přímochaře anebo znenadání projeví snahu vás obelstít.

„Sjur?“ řekl jsem hned, jen co jsme si byli naprosto jisti, že jsme v prostoru dokonale ukotveni.

Ani jsem nestačil vznést otázku. Mžikem na mě doslova visela a tiskla se mi na rty polibkem. Musela se přenést magicky, tak bleskový pohyb by nedokázala udělat. Najednou bylo v jejích očích něco, co jsem nikdy předtím neviděl, a spolu s tím mi došlo, že to asi musí být proklatě vážné, když užila magii způsobem za který mě před časem oprávněně pokárala.

„Věříš mi...?“ zašeptala naléhavě.

„Co to je za otázku? Jasně že jo; víc než sám sobě!“

„Jsi mnohem lepší než jsem kdy doufala, ale VŮBEC na to nemysli.“

Znáte tu pověst, jak dívka v tajuplném hradu na velké skále neměla chodit do třinácté komnaty? Ačkoli byla varována, tak dlouho hledala klíč, až ho našla. Vložila do zámku, otočila... jenže to nebyl zámek, ale spínač roznětky ke gigatunové anihilační náloži. Bez obav, je to jen mýtus; tu dívku, hrad, ani tu skálu žádný archeolog nikde dodnes nenašel.

Bylo mi jasné, že ten polibek byl neúčinnější metoda, jak co nejrychleji přehodit mé myšlení na jinou kolej, pryč od otevření zakázané komnaty. Čili

asi chápete, že jsem jen kývl, opravdu si to vymazal z hlavy a plně se soustředil pouze na technické aspekty přenosu.

Jistěže jsem to nezapomněl, jak jinak bych o tom mohl teď napsat. Ale přestože (jak výstižně pravila Sjur) jsem člověk, který se vcelku rád vrtá v divných věcech, tady jsem se opravdu neodvážil udělat ani takhle malinkatý krůček dál tím směrem, dokud mi to nebylo vysloveně dovoleno. Myslete si o mě co chcete.

Jeden důsledek to ale mělo: má půvabná učitelka mě začala poznenáhlu seznamovat s principy magické sebeobrany, neboli vlastně boje.

Nepředstavujte si, že bychom se honili po chodbách Oigirsu a metali po sobě kulové blesky! Byly to důležité a nesmírně zajímavé poučky, které bylo nutno aby mágovi takřkajíc přešly do krve dřívě, než vůbec nějaký ten boj zkusí. Tyto klidné, bezmála meditační seance, mě samotného vedly k dalším nečekaným zjištěním.

„Je vhodné se pomalu začít učit, jak se v tom drsném světě krvelačných mágů o sebe postarat,“ komentovala to potutelně Sjur.

A tímto způsobem to šlo stále dál. Pět směnových cyklů se hopsalo klasickými teleporty, přičemž se usilovně sbírala a třídila data, a pak jsme do toho opět kopli my. Střídali jsme se; jednou Sjur a já coby obdivem překypující divák, pak zase já a ona v roli laskavé, leč neúprosné lektorky.

Každé megamagtele nám ušetřilo 27 dní cesty.

Přesně to splnilo i čtvrté, které zkrátilo zbytek cesty domů na „pouhé“ dva a půl milionu srků! Vzdálenost, ze které by se na počátku cesty kdekomu protočily oči, teď působila jako všední potíž, se kterou si v blízké době snadno poradíme. Jen dva skoky a budeme doma. Skoro. Ale vlastně už ano.

Jenže den nato nás (myšleno mágy) Čiči zburcovala vprostřed periody spánku. Zčistajasna ji dostihl naprosto zřetelný a srozumitelný dotaz.

»Co tu skáčete jak blechy?!«

*

40 – Návrat

Ve vteřině jsme byli v pohotovosti, i když to bylo od počátku hodně podivné. On někdo dva a půl megasrku od Svazu mluví unilangem?!

Kupodivu ano, a důvod by zrovna tak udivující jako zpráva.

Omisirg, jištěný námi ostatními, obezřetně odpověděl.

Zpráva která přišla obratem, vše vysvětlila.

Už několik hodin nás stíhal domovský koráb Golibertxon!

Jak to?!

Na své cestě jsme tak nějak maličko pozapomněli, že ani Lastakarijsko nezůstalo stát na místě. Armáda už delší čas magii analyzovala, a chytré mozky vydedukovaly podobnou cestou jako my prakticky shodný výsledek! Domovina se radikálně rozhodla včlenit magii do své struktury, a hned zčerstva ji implantovala do dopravy.

No to asi Oqerzané museli soptit vzteky!

Když se magie v roli dopravce osvědčila, někdo si asi u šálku čajkomu vzpomněl na těch pár tisíc nešťastníků, kteří se zrovna prokousávají směšnými maličkými přískoky kdesi v dálném kosmu. Ne, to je ironie. Mysleli na nás pořád. Však jsme byli docela drahá investice na to, aby nad námi jen tak mávli rukou. A v souladu s plánem cesty vyslali koráby naproti.

Teď se podržte: rovnou sedmnáct bitevníků! To zdůrazňuje, jak velký význam jsme pro rodinu měli, že dlouhodobě obětovala takovou flotilu jen pro hlídkování! Samosebou, že jsme měli přiletět vlastně o rok později, ale bylo domluveno, že nás budou s předstihem vyhlížet, to kdyby se něco hodně nepovedlo a my nouzově přerušili „výlet“ a prchali do bezpečí.

Původně se měli přesunovat po kilosrku (vzpomínáte, ne?), ovšem s novou technologií křížovali vesmír jak hejno superrychlých sršňů.

Takže toto početné uskupení bojových sil už jedenáct dní postupně skenovalo celý obrovitý prostor, kudy bychom se někdy mohli vracet. Díky naší „objíždce“ nás natrefil právě jeden z těch „bočních“ průzkumníků, koráb Golibertxon.

Ten v klídku mapoval prostor a rozhlížel po ozvěnách teleportů, když znenadání si dva z šesti techmágů na jeho palubě nezávisle na sobě všimli, že míjejí stopy ultra dalekého magického přesunu. V tu chvíli už byli pomalu sto kilosrků za námi, ale na opačné straně!

No, docela dobrý šok! Okamžitě vyhlásili poplach celé rodině, že něco z Velké Galaxie skáče šílenou rychlostí směrem k ní, a dali se do pronásledování. Mášlo je, že pořád vnímali jen dvě trajektorie. My jsme měli být přece tři. S odjištěnými zbraněmi se nám hnali po stopách jak hvězdný raptor! Už nás skoro měli a – bác ho! Zmizeli jsme!

To už po nás šly i další dva nejbližší bitevníky – Holsyrc a Thekevrew, ostraha rodiny fungovala spolehlivě. Mezitím techmágové na Golibertxonu připustili, že bychom to mohli být my! Jenže jak nás mají lovit, když děláme tak děsné přesuny?

Kapitán pověřil techmágy, aby to zařídili. A ona úsměvná zpráva byla jejich poselstvím.

Setkali jsme se sedmistého třetího dne, 2442 kilosrků od domova, takže jsme hned vytvořili nový rekord – nejvzdálenější plánované setkání Lastakarijských korábů. Vlastně tří, protože Holsyrc tam dorazil o hodinu (rozumíte? o POUHOU hodinu!) později jistit kontakt z povzdálí.

Pro lidi to bylo jak živá voda. Po roce a jedenácti měsících naprosté samoty a odloučení jsme potkali rovnou dvě sesterské lodě! To se nedá popsat, co to bylo. Leckomu ukáply i slzičky. Byla v tom i nevyslovená úleva – i kdyby se něco nečekaně pokazilo, teď už nám může pomoci přímo naše rodina.

Zatímco probíhaly na úrovni velení takové ty klasické byrokratické tanečky, a na naší úrovni překotná výměna zpráv o tom co se dělo doma i u nás, lili jsme mohutným proudem duplikáty dat na palubu Golibertxona. Údaje sice už neměly cenu nad zlato, ale stále byly nesmírně užitečné. Především různá zjištění, třeba ohledně bojové zóny Starodávných, nebo existence Murzuzů. Bylo by hloupé o ně na poslední okamžik přijít.

Ne, Holsyrc nic nepřijímal. Co kdyby naše data byla nějak infikovaná. On prostě hlídal. Skvělá služba.

Když se emoce zklidnily, bylo jasné že pomoc nepotřebujeme. Průzkumný stroj vezl právě tři dvojice techmágů, kteří by dokázali nalezenou flotilu patřičně urychlit. Ale my už totéž dělali svépomocí. Přijali jsme tedy na zbytek cesty Golibertxonův doprovod coby čestnou stráž.

Dva, slyšíte jak to zní? Pouhé dva megaskoky, a byli jsme téměř doma. Sice jsme ještě vězeli ve Velkém Drápu, který pro všechny z bývalého Svazu byl naprosto neprobádaný daleký vesmír, ale teď už to byl kousek! Je zábavné a do určité míry vypovídající o lidské rase, jak rychle si zvykne na nová měřítka, která ještě včera považovala za nedosažitelné obzory.

My, myšleno mágové (no, snad jsem se k nim už v tu chvíli mohl tak nějak počítat) jsme v ten čas „nejedli nespali“. Setkání s kolegy, kteří absolvovali důkladný armádní výcvik, byla naprosto fantastická příležitost jak vzájemně zlepšit své dovednosti. A to „chapadlo“ v grafu Hlavního orákula znovu prokázalo svou předvídavost – obohatili jsme magickou teorii celého Lastakarijska právě o náš princip switchování! Taková šílenost nenapadla dokonce ani tým magických akademiků doma. Ovšem není proč se pyšnit – my jsme to objevili jen díky důkladné nápovědě od pokročilejší osoby. Každopádně to byla další revoluční událost, jejímuž vzniku jsem byl osobně přítomný.

Díky tomu, že se Golibertxon teleportoval ještě „postaru“ – silou – slyšeli jsme ho. Hrozně duněl, ba přímo burácel obrovskou zásobou magie, kterou potřeboval ke svým skokům. Vida. Náš nový postup přispěje nejen ke snížení spotřeby, ale třeba i k tomu, že budeme méně nápadní i pro případné nepřátelské mágy.

Ale místo toho, abychom sedm set šestého dne skočili konečně domů, zastavili jsme pětadvacet kilosrků daleko – ještě za hranicemi naší maličké domovské galaxie! Při vzpomínce na to, jak jsme byli hrdí, když jsme ji přeskákali na začátku cesty, bylo těžké se ubránit sentimentu.

Na lodích už vládla netrpělivost a v Baknine i „pětapůlce“ – proslulém baru 33/6 - běžely nonstop návratové oslavy. Jen tak pro zábavu – víte, že třicet tři děleno šesti někdy vyjde čtyři? Tak proč se tomu říká pětapůlka?!

Konec legrace. Bylo nutno ale udělat ještě nějaké věci.

Všichni jsme museli projít bioskenem. Hm, to jako i virtuálové?

Bioskenovaly se i oba koráby. Důkladně. Mezitím se upřesňovalo místo, čas a způsob návratu. Ano, stále jsme psali historii, tak bylo žádoucí aby ten zápis vypadal na pohled dobře.

Aspoň byl čas letmo se seznámit s osobními zprávami, které se nám tu nahromadily během nepřítomnosti. U mě jich zase tak moc nebylo. Ale hleďme, tahle je zajímavá. Amabilinka! Nějak se domákla, že jsem se nechal zlanat k výpravě, která patrně přinese obrovskou slávu, a rozleželo se jí to v její krásné hlavince. Prý jestli bychom se mohli zase vidět, že by za mnou klidně i skočila a myslí to tentokrát vážně.

Má odpověď byla krátká. „Neskákej. Můj život už jde jiným směrem. Také to myslím vážně.“

Zmíním ještě jednu zvláštní drobnost. Není ani tak o mě, jako o výsadbářích. Napadlo mě, že bychom mohli Psirejse a jeho lidi pozvat na pár dní dovolené. Kamarádky nadšeně souhlasily, tak jsem mu to navrhl. Zdálo se mi, že ho to maličko zaskočilo.

„Víš, Klarsi, potěšil jsi mě. Lidi se s námi obvykle moc nebratří. Ale i tak s díky odmítám.“

„Opravdu? Ech, co je špatně?“

Chvilí bylo v sivu ticho. „Jsmé pořád ve službě. Každou vteřinu. Bdělí i spící. Protože nikdy nevíš, která může být rozhodující, anebo poslední. Takže na relax chodíme výhradně do interního armádního areálu.“

„Aha. Opravdu je o tolik lepší vůči civilní sféře?“

Znovu pár vteřin pomlky, a pak: „Ani ne. Ale je to jediné místo na světě, kde si můžeme být naprosto jisti, že nás nechce nikdo zabít.“ Přiznám, že na mě tenhle zcela nečekaný náhled do „jejich světa“ udělal velký dojem. Nikdy jsem si neuvědomil, v jakém napětí asi neustále žijí. Zodpovědnost, která na nich leží, musí být nepředstavitelná. Vždyť oni jsou hlavní jistota, že kdyby nás znenadání spolklo samo peklo, tak udělají absolutně vše možné, aby nás z něj vysekali. A jak známo, peklo varování předem nikdy nedává.

No nic. Konečně památného sedm set sedmého dne od počátku cesty, jsme s velkou slávou zakotvili na orbitu naší milé Lastakarie.

Všichni už žili jedinou myšlenkou: honem domů. Jenže kdepak. Celý jeden směnový cykl trvalo, než se vše, co bylo nutno, naposílalo dolů. Teprve pak jsme se postupně odhlašovali ze služeb. Naše směna byla

poslední. Mělo to svou symboliku – byli jsme první kdo výpravu začali, tak jsme ji i ukončili. Já i Sjur jsme sice byli mimo směny, ale Dani ještě sloužila. Tak jsem si sedl k Suttergalersovi na „bidýlko“, a pěkně podle protokolu, bod za bodem, jsme bezmála slavnostně předali ovládání pozemní kontrole. Ujistili jsme se, že vše běží na vzdálenku a nezůstal někde zapomenutý flag „auto“ či snad „manual“, a potřásl si rukama. Hotovo!

Ještě jsem se maličko zdržel, a když kolega odešel, řekl jsem opuštěným panelům: „Jménem všech operátorů dík, sloužily jste výtečně.“

Neodpověděly. Těžko také čekat něco jiného. Ale měl jsem pocit, že duch stroje, který tu zůstával, si aspoň takové uznání zaslouží.

Kdo chtěl, hodil se do gala, kdo nechtěl, zůstal tak jak ho velká výprava přinesla zpátky domů. Vzal jsem si služební uniformu. Byla to alibistická obrana proti tomu aby mi malí rodiče neřekli „vypadal jsi jak vandrák“. Sjur se vymódila do překrásného vzrušujícího modelu ze stejného důvodu. „To abych nedělala Tisuni ostudu.“ Daniraien na sebe naopak navlékla svůj děsný maskovací plášť! „Takhle jsem přišla, takhle zase odejdu. Až o nás natočí dokument, aby v tom budoucí diváci neměli zmatek,“ objasnila zcela logický náhled.

Naposledy jsme se ohlédlí po naší kajutě. Ano, byl v tom kus nostalgie, byla sedm set dní naše soukromí. Každé loučení má originální chuť.

Tohle ho mělo opravdu zvláštní. Odcházel jsem úplně jiný než jsem na Oigirs vkročil. Tak jiný, že bych sám nad sebou nejraději bezradně vrtěl hlavou.

Naše magické kondenzátory zůstávaly na palubě – byly majetkem armády, a v nich všechna naše síla. Také patřila armádě, my byli jen její správci. Nebyl bych to ale mág, kdybych si naprosto nenápadně neposlal kus magie dolů z orbitu tak, aby si toho nikdo nevšiml. Ani mí kolegové.

Vím, že jsem se v tom momentu zpronevěřil našim Lastakarijským ideálům, a pokud má někdo chuť mě zpětně řešit, tady je mé přiznání. Prostě jsem to tak v danou chvíli cítil. Nejsem bezchybný jako třeba Ankčet, smiřte se s tím.

Drželi jsme se za ruce a mlčky šli nezvykle prázdnými chodbami. Každý měl dost svých myšlenek. Tolik úžasných zážitků nám celá mise přinesla! Ano, byla správná chvíle na přiměřenou porci sentimentu.

A pak jsme tak jako ostatní zbylí lidé spořádaně napáskovali do front k teleportům, které posílaly lidi dolů do známého armádního komplexu. Ovšemže bychom dokázali skočit sami pomocí magie, ale už jsem se zmínil proč to nedělat; takže jsme se s důvěrou svěřili technice. Když jsem postupoval po evakuačních značkách v expediční hale, vrátila se mi v plné síle vzpomínka na můj šílený „prošťouchávací“ sen. Ale tentokrát to bylo naprosto pohodové.

Halu, kterou jsem s ostatními procházel, hlídala Zonfaria. Spolu s rojem svých korobotů seděla hlavou dolů na stropě jako nádherná socha. Mávl

jsem jí, ale nevím jestli si mě všimla. A byl jsem na řadě. Plácl jsem ajdku do automatu, ten krásně zezelenal (asi závistí že jdu dolů, zatímco on tu zůstane) což znamenalo že se mohu nechat přenést. Poslední nádech Oigirsova vzduchu. Vzkročil jsem do zóny a krok dokončil už dole na Lastakarii. Perfektní teleport, jako vždy.

*

41 – Doma

První dojem? Páni! Planeta byla taková... sebejistá a silná, nebo jak to říci. I ten vzduch byl řízný. Dvorana mi připadala strašlivě veliká, a obloha byla tak úžasně vysoko! Dlouhý pobyt v malém prostoru udělal své.

Prošli jsme izolovanou uličkou slávy, s úsměvem zamávali do objektivů desítek holokamer, několika větami sdělili svůj hlavní názor na výpravu, a nechali se snavem nadirigovat do skenerů. Znovu nás prohlíželi a testovali, tentokrát ještě důkladněji než nahoře.

Konečně jsme dostali směrnik do místnosti, která nám byla vyhrazena, a vypadli z uvítacího kolotoče.

„Jen ještě něco trochu omrknu,“ mávla mi Sjur a zmizela v davu.

„Nebude vadit když se také porozhlédnu?“ optal jsem se Dani.

„Vůbec! Užij si přilet podle svého!“

„Dík, ty také. Sejdeme se na pokoji.“

„Jasně.“

Vůbec mi nešlo o nějakou procházku, ale v jednom z cípů armádního areálu mě měl čekat můj tajný a inertně komprimovaný magický náboj. Mé uspokojení, když jsem ho skutečně našel jak sedí napůl zapadlý ve zdi, bylo obrovské. Sice jsem se tvářil jako že tudy jdu jen náhodou, ale opatrně jsem si ho za chůze myšlenkou vzal a pečlivě zamaskoval. Jeden nikdy neví, kdy se může hodit.

Ne, vy šťouralové, nemohl jsem si ho prostě přivolat ohniskem. Každý magický akcent v areálu by mě přece prozradil, tak naivní jsem nebyl.

Pak už nic nebránilo nechat se snavem dovést do vyhrazené kóje. Sedl jsem si na postel. Uf. Tisíc tři sta sedmdesát osmičko, ty milý modrý ještěráku, jsme doma, pomyslel jsem si. A kéž má kopie z jedenáctky spočívá v laskavé Leptonově náruči...

I když jsme se cítili docela slavnostně, pod euforií se skrývala hlavně úleva. Konečně se člověk zbavil neustálého napětí, které si sice nepřiznával, ale stále ho podvědomě vnímal.

Sjur dorazila chvilku po mně. Také si konečně ráda sedla. A bylo mi rázem jasné, co šla omrknout. Zachovala se úplně stejně jako já. Vyměnili jsme si bezeslovný pohled a oba věděli na čem jsme.

Seděli jsme a na vévisu sledovali jak Cibelka zářivě poskytuje rozhovory zdejšími i jinoplanetárními reportérům. Musel jsem ji obdivovat. Určitě byla také hodně urvaná ze zodpovědnosti a všech starostí, které musela řešit, ale ona tam odpovídala na vodopád dotazů s neuvěřitelnou grácií a trpělivostí. Byla ve svém živlu.

Také jsme museli počkat, jak proběhne naše odblokování. Mezitím jsme si přehráli přivítání od samotného jiriona, a dokonce jsme obdrželi do sívu blahopřání s hvězdnou zorkou, to jest přímo od majitelů impéria. Plno vzkazů bylo od rodiny. Teď mluvím o populaci. Potěšili jsme je.

Na kontech nám naskakovaly všechny dříve započítané, ale dosud nepřipsané platby a k nim plno darů od kdekoho, kdo si myslel že si tím získá naši pozornost a udělá s námi díru do světa. Kolem armádního areálu už číhaly desítky holovizních štábů, připravené odchytil někoho z výpravy a vydobýt si na něm vytouženou popularitu. Na sivu se kupily nabídky, jedna lepší než druhá.

Moc jsme to neřešili. Poslal jsem zprávičku našim a pár přátelům, aby věděli že jsem v pořádku zpátky, a ujistil jsem „sociála“, že se velmi pravděpodobně už nevrátím na svou bývalou civilní pracovní pozici.

„To už jste tady? Mysleli jsme, že od tebe bude pokoj mnohem déle!“
přišla mi odpověď od malých rodičů. Stálo mě to půlminutový záchvat smíchu.

Jen co skončily nezbytné procedury, skoro všichni se zavřeli v buňkách a spali. Spolu s úlevou, že už to máme za sebou, a se vstupem do otevřeného planetárního prostředí, se přihlásila únava. Pro takovéhle změny je spánek nejlepší aklimatizační proces. Ale našla se asi stočlenná skupina, která vydržela s podporou alkoholu slavit celou noc až do rána.

Nojo, fakt ráno! Ne jen údaj na směnové časomíře, ale opravdové svítání! Stáli jsme s kamarádkami na terase velké armádní dvorany a prostě se jen dívali, jak nás rotace planety nese vstříc slunci. Bylo mi chladno – odvykl jsem střídání teplot. Ale nebyli jsme sami, přivstaly si nás davy; a když se slunce majestátně odlepilo od obzoru, hromadně jsme ho odměnili bouřlivým aplausem.

Pak jsem zjistil normalizaci mé hlavy. Siv sice ještě fungoval, ale kdo by ho používal, když byl tak děsně nemoderní? Už jsem zase byl součástí naší planetární sítě, která byla o mnoho úrovní lepší! Tak jako jsem to předtím nevnímal, teď jsem nad vzpomínkami jen užasle vrtěl hlavou. To jsme tam vážně celou cestu chodili?! Užívali celou plejádu zastaralých elektromechanických udělátek?! Nebyli obklopeni prostředím, které má svůj přiměřený rozum?! Nic netušili o věcech, které člověk považuje za tak samozřejmé, že ho vůbec nenapadne že by nebyly pevnou součástí jeho světa? Musel jsem uznat, že nám mozky zablokovali, a teď opět obnovili, naprosto bezchybně. Málo platné, armádní postupy jsou plně profesionální.

Chaos vzrostl. Lidé už gmastili, takže se přemísťovali nejen na podlahách, ale v celém prostoru. Chvilku jsem na to užasle koukal. Také jsem odvykl našemu normálnímu způsobu pohybu, ale naskočit do něj bylo snadné.

Po skvělé snídani jsme se usadili na terase spolu s bezmála pěti tisíci dalšími lidmi z posádek. Zatímco jsme čekali na výřad, byl čas prohrabat se lavinami vzkazů. A že jich najednou bylo! Převládaly nabídky práce – od mé dřívější profese až po publicistiku a historickou faktografii.

„Armáda mě chce,“ zakřenila se náhle Dani.

„Hm, mě také,“ ušklíbla se Sjur. I já jsem měl nabídku. Chystala se další, snad ještě důležitější akce, a velení se už v předstihu pokoušelo zamluvit

některé lidi. Tentokrát to nemělo být mimo galaxii, jen na samé pomezí těsně k hranicím Mechanicianů. O co ale přesně půjde, zpráva raději neříkala. V případě zájmu bychom obdrželi podrobný gipinf.

„Uvidíme,“ řekl jsem. Měl jsem zatím jiné plány, hlavně se zdokonalit v magickém oboru. Byl jsem praktik s úzce vymezenou specializací a další pokrok vyžadoval širší teoretickou přípravu. Ale jak jsem tak koukal, Lastakarie už rozjela institut magie, kde intenzívně rozvíjeli jak teorii, tak praxi. Paráda, budu chvíli studovat!

Postupně, jak lidem chodily propustky, jsme se pak loučili a opouštěli armádní areál. Kdo to během letu podepsal, ten zůstával v komplexu. Nešlo to nikomu mít za zlé, ani závidět. Každý měl možnost vybrat si jak chce vést svůj život dál.

Zahlédl jsem rudou hřivu té okouzlující jezinky Qerigeli. Stále byla obklopena houfem obdivovatelů, vesele na nás mávla když opouštěla areál. Objal jsem se s Timbirais a odmávali jsme Bakilomena. Celý zářil. Nesl domů krom velkého vyprávění i velké peníze.

Pak jsme vystáli dlouhou frontu u Daberiken – každý se chtěl rozloučit s Jamillani. Dab byla totálně naměkko, bylo tam plno slziček, velkého objímání a dojemných scén. Myslím že roztomilá Jami dostala do vínků snad největší malou rodinu jakou kdo v Lastakarii měl. Jasně že ani Kiirrim, Ciakaindrana, Njogereni, Tagamiáš ani Desterio nepřišli zkrátka, zabralo nám to dvě hodiny, i tam se muselo čekat v pořadí.

Mohu s hrdotí poznamenat, co jsme si pak se Sjur řekli: ačkoli je synták, měli jsme dojem, jakoby v sobě Tagamiáš nesl zárodek nějaké zvláštní magické schopnosti. Dnes jistě všichni víte, kdo to maglord Tagam je; takže jsme byli mezi prvními, možná úplně první, kteří to u něj tehdy postřehli.

Sjur přišla propustka nejdříve z nás.

„Hele, mám ji. A prý jsem byla poslední kdo ji dostal – už došly!“ šklebila se, ale nikam nešla. Počkali jsme, až přijde všem. No a konečně jsem si potrásl ploutví s Omisirgem a Belisaičč. Prvně jsme se viděli naživo.

„Jsem zděšen,“ vysekl jsem magické kolegyni poklonu. „v holovizi jsi vypadala mnohem lépe, Čiči!“ Jasně že jsem krutě kecal – vypadala úžasně, ale zachtělo se mi ji kousnout za to vše, co mi prováděla při mém zácvičku. Jenže to jsem si naběhl!

„Čím to je, že ti nejneschopnější mágové mají nejvíce provokativní řeči?“ vrátila mi to okamžitě se smíchem a už jsme se objímali.

„Vypracoval ses dobře, člověče,“ podal mi ruku Omisirg.

„Krom jiného i tvou podporou, takže dík!“ opáčil jsem.

Škoda že jsem neviděl Psirejse, nejspíš byl kdoví kde ve službě. Když jsem se na něj zeptal, gip mlčel jak zařezaný.

Ale našel mi Dezntine. Ještě neměla vyřízeno, tak jsem ji navštívil.

Byla asi připravena na delší čekání, měla u křesla stůl s občerstvením.

„Už mizíš?“ třásla mi rukou.

„To víš, civil volá,“ opáčil jsem. „Stejně asi budeme chvíli v Gopazu, tak si kdyžtak dáme vědět.“

„Dík, já zůstávám,“ vlepila mi do gipu zprávičku.

„No, přeji velké úspěchy v armádním úboru!“

„Ty budu mít i bez něj!“ zubila se a hodila hlavou. Aha! Seděl tam Suttergalers, můj směnový nástupce! Patrně si padli do oka a podepsali to oba. „Zachutnal nám prostor. Nevydrželi bychom sedět na jedné planetě!“ vysvětlila stručně. Popřál jsem jim hodně štěstí i na společné cestě.

Ještě zmíním Bas-krongla. Také se ke mně přimotal, rozloučil se rukypodáním a tázavým kývnutím. Opět jsem zlehka zavrtěl hlavou, stále jsem nebyl na jeho vlně. Jenže když se otáčel, zahlédl jsem nepatrný odlesk a zaslechl zvuk. Byla to magie, ovšem dočista jiného druhu než má. V tu vteřinu mi to docvaklo! On byl Deecanthovec a v utajení monitoroval naši výpravu! Nepochybně byl někdo další od nich i na druhých dvou lodích a velmi pravděpodobně tehdy nějak přispěl k tomu, aby na Laxenu nebyly žádné oběti. Jeho „náznaky“ tak rázem dostaly úplně jiný smysl. Oni totiž pracují se světem na neuvěřitelně vyspělém stupni poznání. Však jsme se potkali hned poté, co k nám přišla Sjur, že? Dost možná tehdy ten dotek ruky nebyl náznak, ale nenápadné magické popostrčení tam, kam bych se sám nikdy neodvážil! Všechno mi došlo v úplně nových souvislostech. Zíral jsem jak odchází a byl ze svého objevu dočista v šoku.

„Nechceš ho na poslední chvíli vyměnit za nás?“ popíchla mě Sjur když viděla můj výraz. Trojmocný Leptone! Ani ona neprokoukla jeho utajení? Anebo se naopak ptala protože ho odhalila, ve smyslu jestli nechci raději jít jinou, patrně mnohem mocnější cestou?

„Větší bláznivina už tě nenapadla?!“ reagoval jsem honem a obejmul ji.

Měl jsem za to, že by si Bas nepřál být prozrazen ani na rozloučenou. Ale jak podotýkám, když to teď zmiňuji, už je to všechno dávno promlčené.

Konečně jsme se sebrali k odchodu. Velmi srdečně jsme se rozloučili se Zojbrunem. „Bylo to děsné, ale nakonec skvělé,“ poděkoval. Ujistili jsme ho, že nám byl dokonalým velitelem, správně přísným ale přitom vnímavým k našim názorům. Potěšilo ho to.

Nakonec jsme se zastavili u Stučuma a Ankčeta, kolem kterých proudili lidé ven. Byli tu i druzí důstojníci, každý si vyřizoval svou směnu.

„Plně spokojen,“ kývl stroze oficiálně Mergwosarg. Od něj to nejspíš byla nejvyšší pochvala. Anebo také možná ne. Zato když Sjur řekl to samé, maličko se zarazil, a naprosto nečekaně dodal: „Fakt pod tím pláštěm už nic nemám.“ A věnoval jí nádherný, doslova ukázkový úsměv! Málem to s námi seklo o zem, dostat jasnou odpověď na takovou otázku s půlročním zpožděním, i vidět toho strohému suchara se usmívat.

Ankčet překvapil. Stáli tam tři. Nojo, on je Prapamexidan, neboli vítětelec. To by mě zajímalo, pod jakým krytím a kde byl v posádce celou dobu!

„Upřímné díky, Klarsiboremiku.“

„I z mé strany, veliteli flotily,“ uklonil jsem se. „Opravdu mi bylo ctí pracovat v tvé posádce.“

Ten druhý se maličko naklonil blíž. „A opatrně s tím,“ řekl naprosto tiše. Tisíc hromů! Velení vědělo, že jsem šlohnul kousek magie! A klidně mě nechalo myslet si, že to nikdo neví. Ach jo. Přesně pro tohle je naše armáda nejlepší v celém přilehlém vesmíru: nikdo nikdy netuší, do jaké hloubky má všechno promyšlené a ohlídané. Jen jsem se znovu pouklonil na znamení souhlasu a díků.

Ankčet mě propustil lehkým laskavým gestem a ten třetí mi něco přitom hodil do sivu, asi pro jistotu, kdybych ještě nepřepnul vnímání na telesíť, tak abych to zaznamenal. Podíval jsem se na to až venku. Byla to sbliženka, nebo jak se tomu říká jinde. Vstupenka do jeho užší společnosti. Kdykoli bych chtěl, prostě za ním můžu přijít a pokud tam nebude někdo s vyšší prioritou, bude se mi okamžitě věnovat. Ve dne, v noci. Ten dárek dostala i Sjur i Dani. Tak tomu říkám ocenění!

Jak jsme opustili armádní prostor, zrušili jsme siv. Přesunul jsem z něj všechno na gip a na starém systému vyvěsil značku že už není aktivní.

„Opravdu?“ optal se mě automatický správce armádní sítě a když jsem to potvrdil, o minutu později jsem byl odpojen. „Tvůj ID poim bude deaktivován za dvě minuty. Děkujeme za spolupráci a přejeme hodně zdaru v nearmádním sektoru,“ poděkoval na rozloučenou. Tím padlo poslední spojení mezi mnou a armádou.

Zůstali jsme v Gopazu, ostatně tak to bylo plánováno. Armáda nám tam zamluvila na týden pokoje. Tedy, nejen nám, ale všem z výpravy. Zamluvila a samosebou i zaplatila, včetně exkluzivní penze „co vidíš, můžeš sníst nebo vypít“. Ne, na personál hotelu se to nevztahuje. Kdo nechtěl, nemusel. Nikdo se kvůli tomu nerozčiloval.

Takže jsme si dali den oddech, a druhého večera se s Omisirgem a Belisaičč jasně domluvili na dalším společném postupu. Ve spolupráci se sociálním dohlížitelem vytipujeme nějakou vhodnou oblast a realizujeme tam tu poimovou stanici. Měli jsme to tím snadnější, že jsme s kamarádkami stále drželi své prostředky spravedlivě vyrovnané. Hotovili jsme se provést potřebné transakce, jenže Sjur se to stejně nelíbilo. „Jsme snad spadli na hlavu z toho vesmíru, nebo co? Neumíme to dát dohromady a udělat naráz?!“ řekla najednou.

Dani blikla očima a jemně přikývla. „Nejsem proti. Co, Klarsi...?“

Jasně jsem věděl co tím myslí. Skoro bych se zastyděl, že jsem to nenavrhl já, ale bylo to tím, že jsem nechtěl kamarádky nijak omezovat a dělat jim starosti s tím, že by mě třeba chtěly prostě odmítnout. Koneckonců, výprava byla nesmírně specifický úsek práce a nebylo jasné, kolik si toho z něho chceme přenést zpět do života a když, tak jak.

Pro jinoplaneťáky to může znít trochu studeně a odtažitě, ale tak Lastakarijsko funguje. Lidé mají plno vztahů, kdy se setkají třeba jednou, či párkrát ročně na několik dní, a opět na čas rozdělí díky jinému způsobu

života. Však od toho jsme právě ta planetární rodina. Vyjádřit bližší vztah mi přišlo poněkud nemístné, jako kdybych tím chtěl prohlásit „vy jste si mě vybraly a já vás teď chci i dál.“ To nezní moc dobře, že jo.

Ovšem když to Sjur odvážně nakousla, všechno ve mně zakřičelo na souhlas. „Jestli se vás tím nedotknu, tak rád souhlasím...“

„Budu šťastná pokud nezůstanu stranou,“ reagovala Dani.

„S vámi je hrozná potíže,“ zubila se Sjur. „Takových keců! Neumíte prostě říci ANO?!“

Tak jsme to řekli.

„Vy jste vážně neskuteční! Blahopřeju a vyhrávám!“ vyskočila nadšeně Čiči.

„Jakto?“

„Vsadili jsme se, jestli se dáte dohromady i po výpravě. Omi si myslel, že ne,“ smála se.

„Ne že bych vám nevěřil; musel jsem být v opozici, o co jinak bychom se sázeli!“ šklebil se Omisirg a připojil gratulaci. „Výhra stejně jde na náš projekt!“

Na chvíli jsme přerušili finanční plánování a oslovili sociálního správce s tím, že odteď jsme malá rodina. Obratem to ozorkoval a bylo.

„Od té úžasné chlastačky jsem si říkala, že jistě nakonec budu tvá,“ mrkla na mě Sjurbe pani vesele.

„Já jsem si to neříkala; měla jsem spočítané předem, že to nakonec někomu dojde,“ kontrovala nelítostně Daniraien.

„Došlo. A těšte se, na vás dvě taky dojde!“ udělal jsem symbolické gesto nahoru směrem k našemu pokoji. Rozesmály se.

